Ἡ γυναίκα

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΟΥΓΚ

Πού διευθύνουν τὴν Κίναν

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΠΟΥ ΞΕΠΕΡΝΑ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΘΥΕΛΛΑ στὴν Κίνα!... Πόλεμος!... Τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα πλημμύρησαν τὴν πολυπαθῆ, ἀχανῆ καὶ μυστηριώδη χώρα τοῦ στρατάρχου Τσὰγκ-Κάϊ-Σέκ. Τὸ Πεκῖνο πέφτει. Ἡ Σαγκάη μεταβάλλεται σὲ κόλασι πυρὸς καὶ σιδήρου. Τὸ Νανκὶν, ἡ Καντών, βασανίζονται φρικτὰ ἀπ' τὰ βαρέα τετρακινητήρια ἀεροπλάνα.

Κόλασις...

Οἱ τρεῖς ἀδελφές : Ἡ κυρία Τσὰγκ-Κάϊ-Σέκ

Ἡ κυρία Σὰν Γιάτ

...καὶ ἡ κυρία Κούγκ, οἱ τρεῖς γυναῖκες ποὺ διευθύνουν τὴν Κίναν.

Καὶ ἡ ἀπέραντη Κινα, ἡ Κίνα τῶν τετρακοσίων πενήντα ἑκατομμυρίων κατοίκων, ἡ ἀνθρώπινη αὐτὴ μυρμηκιὰ ὀργανώνει τὴν ἄμυνά της.

Ἀλλὰ ξέρετε, πὼς ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς τῆς ὑπεράνθρωπης προσπαθείας, γιὰ τὴν ἐκδίωξι τοῦ εἰσβολέως, βρίσκονται οἱ τρεῖς γυναῖκες, οἱ πιὸ μεγάλες τῆς Κίνας, οἱ τρεῖς ἀδελφὲς Σούγκ ;

Ἡ ἱστορία τους μοιάζει περισσότερο μὲ παραμύθι, μ' ἕνα κομμάτι - ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπίθανα — τῶν Χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτῶν.

Ἀκοῦστε την....

* * *

Στοὺς λασπωμένους δρομάκους τῆς κινεζικῆς συνοικίας μιᾶς ἀμερικανικῆς μεγαλουπόλεως, τῆς Βαλτιμόρης, ἕνας τριαντάρης βαδίζει βιαστικὸς μὲ τὰ χέρια χωμένα στὶς τσέπες. Εἶναι ὁ Κινέζος ναύτης Τσάρλι Σοὺγκ, ποὺ τρέχει στὸ σπίτι του. Καθὼς μπαίνει τὸν ὑποδέχονται οἱ μικρὲς χαρωπὲς φωνοῦλες ἔξη μικρῶν. Ὅλα κι' ὅλα. Μπορεῖ ἡ οἰκογένεια Σοὺγκ νὰ εἶναι φτωχὴ οἰκονομικῶς. εἶναι ὅμως παραγωγικώτατη. Εἶνε τρία ἀγοράκια καὶ τρία κοριτσάκια: ἡ Ἄϊ-Λὶγκ, ἡ Μέϊ-Λὶγκ καὶ ἡ Σὶγκ-Λίγκ.

Ἀλλὰ ὁ ναυτικὸς Σοὺγκ ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ πλούσιος. Ἔχει μέσα του τὸ δαιμόνιο τῆς μεγάλης φυλῆς του.

Καὶ θέλει νὰ γίνῃ κάτι.

Θέλειν θὰ πῇ δύνασθαι.

Καὶ ἐπεδίωξε μὲ τόση ἐπιμονὴ νὰ γίνῃ πλούσιος, ὥστε σὲ λίγο τὸ πέτυχε. Κοπίασε, βέβαια, πολὺ, ἀλλὰ τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτὰ μπροστὰ στὴν ἐπιτυχία;

Μιὰ ἐπιτυχία πραγματικὰ θριαμβευτική.

Ἔτσι τὰ ὄνειρά του ἐκπληρώνονται καὶ οἱ μικρὲς Σοὺγκ παίρνουν μιὰ πολὺ φροντισμένη ἀγωγὴ στὸ Γουΐσλι-Κόλλετζ τῆς Γεωργίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

* * *

— Ὁ δόκτωρ Σοὺν Γιὰτ-Σέν.

— Ὁ μεγαλοτραπεζίτης Σούγκ.

Ὁ δόκτορας κάνει στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες μιὰ περιοδεία προπαγάνδας, παλαίοντας κατὰ τῆς παρακμῆς τῆς Κίνας. Παρουσιάζεται στὸν πάμπλουτο Σούγκ. Σὲ λίγο τὸν κερδίζει. Ὁ Σοὺγκ γίνεται ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς πάλης αὐτῆς.

Ἡ ἱστορία τρέχει. Μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1911 ὁ δόκτορας Σοὺν-Γιὰτ-Σὲν γίνεται πρόεδρος τῆς Κινεζικῆς Δημοκρατίας.

Ἀλλὰ θέλει κι' ἕνα σύμβουλο. Ποιὸν θὰ βρῇ καλλίτερον ;

Παίρνει τὸν Σούγκ.

Μιὰ ἀπ' τὶς ἄλλοτε μικροῦλες φτωχὲς Σούγκ, ἡ Σὶγκ - Λὶγκ, εἶχε σπουδάσει ἰατρικὴ καὶ πολιτικὴ οἰκονομία. Ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά της γιὰ χρηματισμό. Εἶναι ἄλλως τε τόσο πλουσία... Θέλει νὰ ἀφιερώσῃ τὶς δυνατότητές της γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ.

Ὁ Σοὺν Γιὰτ-Σὲν τὴν παίρνει ἰδιαιτέρη του γραμματέα. Ὁ ἐνθουσιασμός της (καὶ ἡ καλλονή της) τὸν καταπλήσσουν. Σὲ λίγο πέφτει ἀθεράπευτα... ἐρωτευμένος. Τὴν ἀγαπᾷ. Ἐκείνη ἀνταποδίδει τὸ αἴσθημά του. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνα ἐμπόδιο: Ἡ κυρία Προέδρου.

Σὲ καιρὸ τὸ ἐμπόδιο γκρεμίζεται. Δὲν ἐνδιαφέρει πῶς. Καὶ ἡ Σὶγκ-Λὶγκ γίνεται κυρία Προέδρου. Ἡ ἄλλη, ἡ Ἄϊ-Λὶγκ παίρνει τὸν δόκτορα Κοὺγκ, τὸν σημερινὸ ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Κίνας.

Ὅσο γιὰ τὴ Μέϊ-Λὶγκ, αὐτὴ ἔγινε ἡ σύντροφος τοῦ μετέπειτα στρατάρχου Τσὰγκ-Κάϊ-Σέκ, τοῦ σημερινοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐνόπλης Κίνας.

* * *

Δίχως ἀμφιβολία θὰ νομίζετε πὼς διαβάζετε κανένα χοντροκομμένο παραμύθι. Κι' ὅμως... Εἶναι ἡ γυμνὴ ἀλήθεια. Ἄλλως τε τί τὸ καταπληκτικὸν ὑπάρχει στὴν περίπτωσι τριῶν πολυφέρνων νυμφῶν, ποὺ ὑπανδρεύονται τρεῖς διακεκριμένους ἄνδρες; Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶναι πιὸ ἐκπληκτικὸ δὲν εἶναι ἡ ἐπιτυχία των, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ προσωπικότης των, τὸ θάρρος των, οἱ πνευματικές των ἱκανότητες.

Οἱ τρεῖς τους δὲν ἦταν εὐχαριστημένες νὰ μείνουν «αἱ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν των», ἀλλὰ ἤθελαν νὰ κάμουν κάτι δικό τους, κάτι, ποὺ νὰ ὠφελήσῃ τὸν πολυβασανισμένο αὐτὸν λαό. Καὶ ἡ προσωπική τους συμβολὴ στὴν μεταμόρφωσι τῆς συγχρόνου Κίνας εἶναι τεραστία.

Ἂν ἡ χώρα αἰσθάνεται τώρα τὰ καλὰ τῆς ὑγείας, ἂν οἱ ἀριθμοὶ τῆς θνησιμότητος, ποὺ ἄλλοτε ἦταν ἀπίστευτα καὶ μακάβρια μεγάλοι, ἄρχισαν νὰ πέφτουν αἰσθητά, ἂν τὸ λαθρεμπόριο τοῦ ὀπίου σιγὰ-σιγὰ ἐξαφανίζεται, ἂν ἔλειψε σχεδὸν τελείως πειρατεία στὰ κινεζικὰ νερὰ, ἂν τὸ ραδιόφωνο, ὁ κινηματογράφος, πῆγαν καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ Κινέζου χωρικοῦ, κατὰ πρῶτον λόγον εἶνε οἱ ἀδελφὲς Σούκγ ποὺ τὰ ἐπέτυχαν.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της ποὺ ἔγινε στὰ 1925, ἡ κυρία Σοὺν Γιὰτ-Σὲν δὲν ἀκολούθησε τὴ θλιβερὴ μοῖρα τῶν ἑκατομμυρίων χηρῶν τῆς χώρας της. Δὲν κλείστηκε δηλαδὴ μέσα, ἀλλὰ ἔμεινε ἀκλόνητη στὰ μετερίζια της γιὰ τὴν πρόοδο τῆς Κίνας. Τὸ πρᾶγμα στὴν ἀρχὴ κατέπληξε τοὺς προληπτικοὺς Κινέζους.

Ἀλλὰ στὸ τέλος συνήθισαν.

Ἡ ὡραία χήρα πῆρε ἐνεργὸν μέρος στὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς Κίνας. Ἔγινε μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κουομιντὰγκ καὶ εἶναι αὐτή, ποὺ στὰ 1926 ὑπεστήριξε μὲ θέρμη τὸ «Ἑνιαῖο Μέτωπο» μὲ τοὺς Κινέζους κομμουνιστὰς, ὄχι, βέβαια, γιατὶ συμπαθοῦσε τὶς θεωρίες των, ἀλλὰ γιατὶ εἶχε τὴ σοφὴ γνώμη πὼς μόνο μὲ τὴν ἕνωσι θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ κάτι.

Καὶ κάτι ἔγινε...

Τὸν Τσὰγκ-Κάϊ-Σὲκ καὶ τὶς ἐρωτοτροπίες του μὲ τοὺς Γιαπωνέζους δὲν τὸν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι. Δὲν ἔκανε καμμιὰ ὑποχώρησι στὸ ζήτημα αὐτὸ, καὶ ἀπὸ τὰ γεγονότα ἀπεδείχθη πόσο δίκηο εἶχε.

* * *

Ἡ κυρία Τσὰγκ-Κάϊ-Σὲκ εἶνε ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀδελφές. Συγκεντρώνει στὸ πρόσωπό της τὸν ρεαλισμὸ τῆς Ἄϊ-Λὶγκ καὶ τὸν ἰδεαλισμὸ τῆς Σὶγκ-Λίγκ. Ἀντιπροσωπεύει τὴ γυναικεία χάρι ἑνωμένη σὲ ἕνα ἁρμονικὸ ζευγάρωμα μὲ τὴν δυνατὴ σκέψι.

Ὅταν ὁ Τσὰγκ-Κάϊ-Σὲκ τὴν ἔκαμε γυναῖκα του, ἦταν ἕνας στρατιωτικὸς χωρὶς μεγάλη μόρφωσι καὶ εὐγένεια χαρακτῆρος. Ἡ χριστιανὴ — γιατὶ εἶναι χριστιανὴ ἡ γυναῖκα του — τὸν διεμόρφωσε κατὰ τὸν τρόπο της καὶ τώρα εἶναι ὁ ἀπαραίτητος καὶ πιὸ πολύτιμος συνεργάτης του. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν μιλεῖ ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴν τοῦ Κομφουκίου, τοῦ χρησιμεύει καὶ γιὰ διερμηνεύς του. Κι' ὅταν πέρυσιν ὁ στρατάρχης ἀπήχθη «δίκην νεαρᾶς παρθένου» ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες τοῦ Σανσί, αὐτὴ ἦταν ποὺ διηύθυνε τὰς διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του.

Ἡ ἄλλη ἀδελφὴ ἀπὸ τὴν γενιὰ τῶν Σούγκ εἶναι ἡ κυρία Κούγκ. Εἶναι μιὰ θαυμαστὴ οἰκονομολόγος καὶ λέγεται ὅτι πολλὲς ἀπὸ τὶς καινοτομίες τοῦ δόκτορος Κοὺγκ ὀφείλονται σ' αὐτήν. Ἰδιαίτερα λέγουν πὼς ἡ ἔκδοσις τοῦ δανείου τῶν εἴκοσι ἑκατομμυρίων λιρῶν στὴν Κίνα ἀπὸ τὴ χρηματαγορὰ τοῦ Λονδίνου, εἶναι κατὰ μεγάλο μέρος ἔργον της.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου οἱ τρεῖς ἀδελφὲς ἐργάζονται ἀκούραστες γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν στρατάρχη στὸ — δύσκολο μόνον; — ἔργον του. Αὐτὲς τηλεφωνοῦν, διαπραγματεύονται, ἀγοράζουν ὅπλα, τρόφιμα... στρατηγοὺς καὶ γενικὰ παίζουν σήμερα ἕνα τέτοιο ρόλο, ποὺ ἀσφαλῶς ἂν ἡ προσπάθεια στεφθῇ ἀπὸ ἐπιτυχία — καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ τὸ πιστεύουν — κατὰ ἕνα μέρος ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ θὰ ὀφείλεται στὶς τρεῖς αὐτὲς διάσημες γυναῖκες.

* * *

Τὸ παράδειγμα τῶν ἀδελφῶν Σοὺγκ ἀποδεικνύει ὅτι τίποτε δὲν εἶναι στὸν κόσμο γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ γυναῖκα νὰ εἶναι ἀνεπαρκής. Τὰ τρία ἀστέρια τῆς κινεζικῆς ἀντιστάσεως μᾶς δείχνουν ὁλοκάθαρα ὅτι καμμιὰ διαφορὰ δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς στὸ πεδίο τῆς διοικήσεως. Καὶ ὅτι ἡ θέλησις καὶ τὸ θάρρος δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ προνόμια τοῦ ἀνδρός.

Κι' αὐτὸ ἀληθεύει ὄχι μόνο γιὰ τὶς Κινέζες, ἀλλὰ γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου.

Δὲν εἶναι ;

ΖΩΡΖ ΧΕΡΑΛΝΤ

Η γυναίκα

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧΜΑΙ 3

Π
Γ9

Η ΗΧΩ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
1
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1937
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 46
Γραφεῖα: Πατησίων 8
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4
Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία Δραχ. 175
Ἑξάμηνος
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία 1 Λ. Ἀγγλίας

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Η ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Διάλογος μὲ πρόσωπα δύο: Μιὰ μορφωμένη ΚΥΡΙΑ καὶ ἕναν πεπειραμένο ΚΥΡΙΟ.

ΚΥΡΙΑ (σὰν νὰ ἐξακολουθοῦν ἀρχινισμένη ἤδη κουβέντα): Κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε ὑπερήφανη γιὰ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ τὸν σπρώχνῃ νὰ φτάνῃ ὅλο καὶ πιὸ ψηλά.

ΚΥΡΙΟΣ: Μέχρις ἑνὸς σημείου δηλαδή, νὰ εἴμαστε συνεννοημένοι, γιατὶ μπορεῖ καὶ νὰ τὸν σπρώξῃ νὰ πατήσῃ ἐπὶ πτωμάτων γιὰ ν' ἀνέβῃ, ὅπως ἔκανε ἡ λαίδη Μάκβεθ.

ΚΥΡΙΑ: Μὰ δὲν εἴπαμε νὰ φτάσουμε καὶ στὸ ἔγκλημα. Ὁ σκοπὸς εἶνε κάθε ἄντρας ν' ἀνεβαίνῃ μὲ τὴν ἀξία του καὶ σ' αὐτὸ νὰ συντελῇ καὶ ἡ σύντροφος τοῦ βίου του.

ΚΥΡΙΟΣ: Εἴδατε πολλοὺς ἄντρες ν' ἀνεβαίνουν μόνο μὲ τὴν ἀξία τους;

ΚΥΡΙΑ: Ὥστε τὸ ἔγκλημα εἶνε ἀπαραίτητο;

ΚΥΡΙΟΣ: Ὄχι ἀκριβῶς τὸ ἔγκλημα. μὰ κάποια λοξοδρομία, ποὺ σὲ βγάζει ἀπὸ τὸ σωστὸ μονοπάτι, ποὺ ἔχει χαράξει ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.

ΚΥΡΙΑ: Καὶ σ' αὐτὸ τὸ δρόμο τὸ λοξό, λέτε πὼς πάντα οἱ γυναῖκες σπρώχνουν τοὺς ἄντρες;

ΚΥΡΙΟΣ: Οἱ δρόμοι οἱ λοξοὶ εἶνε δυστυχῶς πολλοί, ἐνῷ τὸ σωστὸ τὸ μονοπάτι δὲν εἶνε παρὰ ἕνα καὶ μόνο. Μερικοὺς λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δρόμους, γιὰ νὰ εἶμαι δίκαιος, τοὺς παίρνουμε καὶ μόνοι μας, μὰ ἀσφαλῶς μᾶς σπρώχνουν καὶ οἱ γυναῖκες στοὺς ὑπόλοιπους.

ΚΥΡΙΑ: Μὰ ὑπάρχουν γυναῖκες καὶ γυναῖκες. Δὲν ἀρνοῦμαι πὼς ὑπάρχουν καὶ μερικές. σὰν τὴ Λαίδη Μάκβεθ, ποὺ δὲ διστάζουν μπροστὰ σὲ τίποτα γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὴ ματαιοδοξία τους, μὰ δὲν θ' ἀρνηθῆτε καὶ σεῖς πὼς ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ πολλὲς ποὺ θυσιάζονται, στεροῦνται, παλαίουν καὶ ἀγωνιοῦν μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπᾶνε, γιὰ νὰ φτάσῃ ὁ ἀγαπημένος τους στοὺς σκοποὺς του.

ΚΥΡΙΟΣ: Τίποτα δὲν ἀρνιέμαι. Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ὑπάρχουν τὰ πάντα. Τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα μποροῦν νὰ διαιρεθοῦν σὲ διάφορα εἴδη καὶ κάθε εἶδος πάλι σὲ ἀμέτρητες ποικιλίες. Γι' αὐτό, τὸ ἴδιο καὶ οἱ γυναῖκες: Εἶνε τόσων λογιῶν. ὅσες καὶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τους. Λοιπόν, ἀνάμεσα στὶς λαίδες Μάκβεθ καὶ τὶς θυσιαζόμενες, ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ γυναῖκες ποὺ σπρώχνουν τοὺς ἄντρες τους στὸ καλὸ καὶ στὸ κακό, πολλὲς βέβαια ἀπὸ ματαιοδοξία, μὰ οἱ περισσότερες μόνο γιὰ τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ τὰ διαμαντικά, τὶς γοῦνες καὶ τὶς τουαλέττες. Ἴσια-ἴσια μοῦ φαίνεται πὼς τὶς περισσότερες φορές, ὄχι μόνο ἡ γυναῖκα δὲ σπρώχνει τὸν ἄντρα γιὰ ψηλά... μὰ γιὰ ψιλά... γιὰ νὰ κάνουμε καὶ ἕνα σαχλὸ καλαμπούρι. Δυστυχῶς τῶν περισσοτέρων ἀνδρῶν οἱ φιλοδοξίες καὶ τὰ ὄνειρα παύουν μὲ τὸ γάμο. Ὅταν σχηματίσῃ οἰκογένεια, ἀναγκάζεται νὰ κάνῃ συμβιβασμούς. νὰ προσγειωθῇ ἀπὸ τὰ ὕψη ποὺ νέος πετοῦσε. Μὴν ἀδικοῦμε ὅμως πάντα τὶς γυναῖκες. Πολλὲς φορὲς οἱ συμβιβασμοὶ αὐτοὶ γίνονται ὅλως διόλου μοιραῖα, μᾶς σπρώχνουν σ' αὐτοὺς τὰ πράγματα καὶ ἡ σκληράδα τῆς ζωῆς. Τοὐλάχιστον, ἂν ἡ γυναῖκα τύχῃ καλή, ἡ ἀγάπη της μᾶς παρηγορεῖ γιὰ τὰ χαμένα νεανικά μας ὄνειρα.

ΚΥΡΙΑ: Πολὺ μαῦρα τὰ βλέπετε τὰ πράγματα.

ΚΥΡΙΟΣ: Αὐτὴ δυστυχῶς εἶνε ἡ ἀλήθεια σ' αὐτὴ τὴν ψεύτικη ζωή. Βέβαια ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις, μὰ.... σπανιώτατες. Ἕνας ἄντρας, ὅταν ἀκόμα εἶνε νέος. ἔχει ὄνειρα καὶ πόθους. Παρουσιάζεται ἔξαφνα μιὰ μέρα μιὰ γυναῖκα μπροστά του καὶ ἐκπληρώνονται ὅλοι οἱ πόθοι, μὰ δυστυχῶς τὶς περισσότερες φορὲς μὲ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν πόθων, θάβονται τὰ ὄνειρα. Ἴσως στὸ ὑποσυνείδητο τοῦ ἀνδρός, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐρωτεύεται μιὰ γυναῖκα καὶ γιὰ χάρι της ἐγκαταλείπει τὰ ὄνειρά του, ὑπάρχει αὐτὴ ἡ σκέψις: «Ὅ,τι δὲν κατάφερα νὰ κάνω ἐγὼ στὴ ζωή μου, τώρα ποὺ ἑνώνουμαι μ' αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ γυναῖκα — ὁ ἔρωτας μᾶς κάνει νὰ τὴν βλέπουμε ἐξαιρετικὴ — θὰ τὸ καταφέρουν τὰ παιδιά μου, τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν ἀπὸ τὴν σπάνια αὐτὴ γυναῖκα καὶ ἀπὸ μένα».

ΚΥΡΙΑ: Καὶ ψέματα εἶνε πὼς οἱ μεγάλοι ἄντρες εἶχαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σπάνιες μητέρες;

ΚΥΡΙΟΣ: Δυνατόν. Μὰ εἶνε τόσο λίγοι οἱ μεγάλοι ἄντρες, ὥστε καὶ οἱ ἐξαιρετικὲς αὐτὲς γυναῖκες βέβαια δὲν εἶνε πολλές.

Π. ΧΟΡΝ

Ο ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

ΤΟ ΩΜΟΡΦΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ ΤΗΣ ΟΝΤΥΛΑΣΙΟΝ

Μιὰ ἁπλῆ ἰδέα, κι' ἕνας μικρὸς κομμωτὴς χωριοῦ γίνεται ἑκατομμυριοῦχος

ΥΠΑΡΧΕΙ σὲ μιὰ Γαλλικὴ ἐπαρχία, κοντὰ στὸ Παρμαίν, μιὰ ἀγροτικὴ ἐγκατάστασις. ποὺ δὲν τῆς λείπει τίποτε: οὔτε τὸ ποτάμι, πιὸ ἀφρῶδες ἀπὸ τὴ σαπουνάδα, οὔτε τὰ δέντρα τὰ γεμᾶτα πουλιὰ ὅπως ἕνα κεφάλι μὲ μπιγκουτί, οὔτε ὁ οὐρανός, ὅπου ὁ ἥλιος φαίνεται ἀνάμεσα στὸν ἀφρὸ τῶν νεφῶν, οὔτε εἰς τὸ ἑξῆς τὸ σεβάσμιο πρόσωπο τοῦ μεγάλου Μαρσέλ.

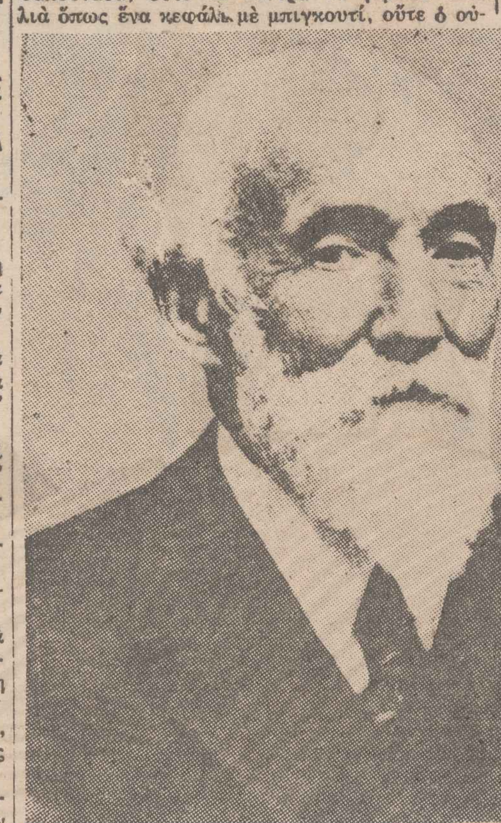
Ὁ ἐφευρέτης τῆς ὀντυλασιὸν περίφημος Μαρσέλ.

Πῶς, δὲν γνωρίζετε τὸν μεγάλο Μαρσέλ; Τὸν Μαρσὲλ Γκρατό; Μὰ εἶναι ὁ ἐπαναστάτης τῶν μαλλιῶν, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ κατεδάφισε τὸ παληὸ περίπλοκο οἰκοδόμημα τῆς περρούκας, εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῆς ὀντυλασιόν, εἶναι ὁ μεγαλοφυὴς πρόδρομος ποὺ ἔδωσε τὴν ὤθηση στὴ σύγχρονη βιομηχανία τῆς γυναικείας κομμώσεως.

Ὕστερα ἀπ' αὐτό, βρίσκετε ἐκπληκτικό, ὅτι οἱ συνάδελφοί του, εὐγνώμονες, ἐσκέφθηκαν νὰ τοῦ στήσουν ἀνδριάντα στὴν εἴσοδο τοῦ οἰκοδομήματός των;

Καὶ ὅμως, μόλις πρὶν ἑβδομῆντα χρόνια, αὐτὸς ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμα παρὰ ὁ μικρὸς Γκρατό. δὲν ἤλπιζε τόσα πολλὰ ἀπ' τὴ ζωή. Ὁ πατέρας του, ἕνας λιθοξόος, ἀπελπίζετο ποὺ τὸν ἔβλεπε πολὺ λεπτὸ γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ ἐπάγγελμά του.

— Ἀφοῦ εἶσαι τόσο ἀνάξιος, τοῦ εἶπε ἐπὶ τέλους, θὰ σὲ βάλω γιὰ κουρέα.

— ΠΑΛΗΕΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μαρσὲλ βρέθηκε μέσα σ' ἕνα περίεργο κόσμο. Ἀφίνοντας τὴ δουλειὰ ποὺ πλήγωνε τὰ χέρια. βρῆκε μιὰ ἀέρινη τέχνη, ὅπου προχωροῦσε ἀνάμεσα σὲ σαπουνόφουσκες. Οἱ βιτρίνες μὲ μικρὰ τζάμια ἔκρυβαν λεπτεπιλέπτους θησαυροὺς καὶ ὅλο ἀπορία ὁ μικρὸς Μαρσὲλ δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾷ γιὰ κάθε τι τὸν προϊστάμενό του, ἕνα ἀνθρωπάκο μὲ γυριστὰ μουστάκια.

Μπουμπάρια, μπουκλίτσες, σγουρωμένα μαλλιὰ κλπ. Ὅλη ἡ λεπτεπίλεπτη τέχνη τῆς χάριτος, ὅλα τὰ τεχνητὰ παραφορτώματα μιᾶς παληᾶς κομμώσεως—βρισκόμαστε περίπου στὰ 1865—δὲν ἄφιναν ἀσυγκίνητο τὸ μικρὸ Μαρσέλ.

Ἀλλὰ αὐτὸ τὸν ἀγανακτοῦσε. Ἤθελε παντοῦ τὸ φυσικό.

— ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ

Καὶ γιὰ νὰ κυνηγήσῃ αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες, ποὺ ἔκανε νὰ γελοῦν οἱ κατασκευασταὶ περρουκῶν, ἐγκατέλειπε τὴ μιὰ πόλι μετὰ τὴν ἄλλη. Τέλος κατέληξε στὸ Παρίσι, σὲ προϊστάμενο τοῦ ὁποίου τὰ ράφια ξεχείλιζαν ἀπὸ περροῦκες. Ἂν τὸ μαλλὶ ἦταν φτωχό, ἀραιό, θαμπό, σκληρό, ἔπρεπε ἀμέσως νὰ τὸ κρύψουν κάτω ἀπὸ μιὰ τεχνητὴ σγουρωμένη περρούκα, ποὺ ἔφθανε σὲ ὕψος μνημείου. Ὁ Μαρσὲλ ἀκολουθοῦσε τὴ μόδα, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε μάθει νὰ ἀγαπᾷ τὸ φυσικὸ σγουρὸ μαλλί. Ἄ! ἂν τὸν ἄφιναν νὰ κάνῃ τὸ γοῦστο του! Θὰ ἤξερε νὰ χτενίζῃ ὤμορφα τὶς μεγάλες κυρίες.

Ἀλλοίμονον! Τὴ μόνη φορὰ ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν νὰ δοκιμάσῃ, ἡ πελάτις ἔγινε τόσο ἔξω φρενῶν. ποὺ ξαναχτενίστηκε μόνη της.

— Ο ΜΑΡΣΕΛ ΓΚΡΑΤΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΑΡΣΕΛ

Ὁ Μαρσὲλ εἶναι 20 χρονῶν. Εἶναι παραφουσκωμένος ἀπὸ ἐλπίδες. Βλέπει τὸν ἑαυτό του νικητή, νὰ δουλεύῃ στὸ ἀληθινὸ μαλλί, νὰ τὸ τιμᾷ, νὰ τὸ περιποιεῖται νὰ τοῦ ἀποδίδῃ τὴν ὠμορφιά του. Μὰ δεν τοῦ ζητοῦν παρὰ ἕνα πρᾶγμα. Νὰ κάνῃ τακτικὰ τὴ δουλειά του, νὰ τακτοποιῇ τὰ βουρτσάκια καί, χειρότερα, νὰ τροχίζῃ τὰ ξυράφια. Καὶ τώρα ἔχει νὰ θρέψῃ ἀνθρώπους. Ἡ μάννα του καὶ ἡ νεαρή του γυναῖκα ἀπὸ κεῖνον περιμένουν. Θὰ ἀρχίσῃ γιὰ λογαριασμό του. Φτωχός; Κι' ἔπειτα; Ἡ καλὴ θέλησις θὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν περιουσία. Καὶ γιὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἀρκεῖ ἕνα κομμάτι καθρέπτης. ἕνα ψαλίδι καὶ μιὰ μασιά. Εἴμαστε σὲ μακρυνὴ ἀκόμα ἐποχὴ ἀπ' τὰ καθίσματα τύπου ὀδοντοϊατρῶν, τοὺς ἠλεκτρικοὺς στεγνωτῆρες καὶ τὶς κάσκες Βαλκιρί. Ἀρκεῖ οἱ ποδιὲς νὰ εἶναι λευκὲς καὶ ὁ κομμωτὴς ἀξιαγάπητος. Καὶ ἔπειτα οἱ ἄνδρες μποροῦν νὰ ξυρίζωνται γιὰ τέσσερες δεκάρες καὶ οἱ κυρίες νὰ σγουραίνουν τὰ μαλλιὰ μὲ δέκα δεκάρες. Τὸ μαγαζὶ «Μαρσέλ» ἄνοιξε.

Οἱ πρῶτες ὀντυλασιόν.

— ΦΥΣΙΚΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Στὸ τέλος τῆς ζωῆς του ὁ κ. Γκρατὸ ἀρεσκόταν νὰ ἀναπολῇ τὶς δύστυχες ἐκεῖνες μέρες, ποὺ μόνον οἱ κυρίες Γκρατό, μητέρα καὶ νύφη, ἐσύχναζαν συνεχῶς στὸ μαγαζὶ τῆς ὁδοῦ Δουγκέρκης. Πολὺ σπάνια ἐρχότανε καὶ καμμιὰ ἄνεργη κορσεδοῦ ἢ καμμιὰ πωλήτρια φρούτων, ποὺ κατὰ τύχη εἶχε πωλήσει ὅλα τὰ μῆλα της. Τὶς μέρες αὐτὲς τὶς σημείωναν μὲ ἕνα σταυρὸ στὸ ἡμερολόγιο.

Μὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ κυνηγοῦν ἕνα ὄνειρο, δὲν παραπονιοῦνται ποτέ. Καὶ ὁ μικρὸς κομμωτὴς ἔκαμε πειράματα γιὰ τὶς θεωρίες του ἐπάνω στὰ κεφάλια τῆς μητέρας του καὶ τῆς γυναῖκας του. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶχε καὶ «ἔκτακτα». Γιὰ νὰ πηγαίνῃ στὶς κομψευόμενες, ὁ Μαρσὲλ ντυνότανε ἐπίσημα μὲ ρεντιγκότα καὶ ψηλὸ καπέλλο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σγούραιναν μὲ εἰδικὲς φουρκέτες. Ἡ τελευταία λέξι τοῦ ὡραίου ἦταν τὸ λεπτὸ σγουρὸ μαλλί.

— Καὶ ἐγώ, μοῦ ὡμολόγησε μιὰ μέρα ὁ Μαρσέλ, δὲν ἐφιλοδοξοῦσα ἄλλο παρὰ νὰ μπορέσω νὰ φτιάχνω μποῦκλες φυσικὲς καὶ μόνο φυσικές.

— ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Καὶ ὁ καλλιτέχνης ἔβαλε τὸ μυστικό του εἰς ἐνέργεια, δοκιμάζοντας στὶς κυρίες Γκρατό. Τὸ μυστικό του; Ἦταν ἁπλὸ πρᾶγμα καὶ δὲν ἐπίστευα τὰ αὐτιά μου, ὅταν ὁ μέγας Μαρσὲλ μοῦ τὸ ἀπεκάλυψε. Τί; Προσέξετε καλά. Μεταχειριζόταν σιδερένια μασιά.

Ὅταν τὸ τέχνασμα ἐπέτυχε, ὁ Μαρσὲλ ἀνήγγειλε ὅτι ἐσγούραινε μὲ τὸ τίποτα (ἡ λέξις εἶναι δική του).

Μιὰ ὤμορφη πελάτισσα ἐτόλμησε νὰ πειραματισθῇ. Τὸ πρῶτο σγούρεμα τοῦ Μαρσὲλ μὲ ὀντυλασιὸν κράτησε πέντε βδομάδες. Ὁ μικρὸς κομμωτὴς ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴ τῆς ὠμορφιᾶς.

Σὲ λίγο ἄνοιξε καινούργιο κατάστημα. Οἱ πελάτισσες προστρέχουν. Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ κεφαλιοῦ γίνεται ἀντικείμενο τῶν χρονικῶν τῶν μεγάλων ἐφημερίδων. Ὅλες οἱ καλλιτέχνιδες στὶς μεγάλες δημιουργίες των ζητοῦν νὰ κτενισθοῦν ἀπὸ τὸν Μαρσὲλ καὶ εἰσάγουν

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Μεταξὺ καφφὲ καὶ τσιγάρου

Τὸ καλοκαῖρι συνεχίζεται μετὰ μανίας καὶ ἀγριότητος, πρὸς μεγάλην λύπην τῶν θαυμαστριῶν τῶν γοήτων τῆς ὀθόνης, ποὺ μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν περιμένουν τὸ ἄνοιγμα τῶν σινεμὰ μιὰ ὥρα τὸ ταχύτερον. Ἀλλὰ ἂς μὴν ἀνυπομονοῦν καὶ τόσον. Ὁ Ὀκτώβριος ἠμπορεῖ νὰ τὶς λυπηθῇ καὶ νὰ μὴ συνεχίσῃ τὰ καμώματα τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο μὴν φθινοπώρου, ἀλλὰ φοῦρνος ἠλεκτρικός, κάμινος καὶ ἡφαίστειον ὁ ἄθλιος, χωρὶς οἶκτον καὶ χωρὶς λύπην καμμίαν.

⁂

Ἕνας κύριος ἔδειρε ἕνα ἄλλον κύριον, διότι ἐνῷ συνώδευε τὴν γυναῖκα του, εἶχεν ὅλο τὸ θράσος νὰ τὴν ἐνοχλῇ. Τὸν ἔδειρε δὲ καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Δαρείς, δείρας καὶ ἐνοχληθεῖσα ὡδηγήθησαν ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς. ὅπου ὁ δαρεὶς ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγε. Ἀλλ' ἔλαβε ἀπάντησιν λίαν δικαίαν: «Καλὰ σοῦ ἔκανε καὶ λίγες ἦσαν αὐτὲς ποὺ ἔφαγες». Ἤγουν δηλαδὴ ὁ Δὸν Ζουάν, μεταβὰς διὰ μαλλί, ἔφυγε.... δαρμένος.

Καὶ τὸ ξύλο εἶναι ἡ καλλιτέρα φαίνεται διὰ τοὺς ἐνοχλητικοὺς Δὸν Ζουὰν τιμωρία, ἀφοῦ ἄλλως τε βγῆκε καὶ ἀπὸ τὸν Παράδεισον.

⁂

Μὲ τὸν καιρὸν ἡ φοβερὰ διὰ τὸ ἄσχημον φῦλον ρῆσις τοῦ Ξέρξου «οἱ ἄνδρες ἔγιναν γυναῖκες καὶ αἱ γυναῖκες ἄνδρες», πραγματοποιεῖται καταπληκτικῶς.

Εἰς τὴν Δημαρχίαν τοῦ Λονδίνου αἱ γυναῖκες ὑπάλληλοι ἔβαλαν κυριολεκτικῶς τὰ... γυαλιὰ τῶν ἀνδρῶν συναδέλφων των, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται λίαν ἀγανακτισμένοι.

Κατὰ τοὺς γενομένους τὰ τελευταῖα ἔτη διαγωνισμοὺς πρὸς πρόσληψιν ὑπαλλήλων εἰς τὸ Δημαρχεῖον, αἱ διαγωνιζόμεναι γυναῖκες ἦλθον πρῶται εἰς ἐπιτυχίαν. Τοῦτο τὰς ἔφερε σήμερον νὰ εἶναι προϊστάμεναι τῶν συναγωνισθέντων ἀνδρῶν καὶ τοὺς βάζουν τὰ δύο πόδια σ' ἕνα παπούτσι.

⁂

Ἰδοὺ καὶ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐσημείωσε ρεκὸρ πωλήσεως:

Εἶναι ἕνα μυθιστόρημα τῆς Μαργαρίτας Μιτὰς μὲ τὸν τίτλον «Ἔφυγε μὲ τὸν ἄνεμο». Μέχρι σήμερον ἐπωλήθησαν ἕνα ἑκατομμύριον τριακόσιαι χιλιάδες ἀντίτυπα τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

⁂

Συνελήφθη, λέγουν, ὁ πρόεδρος τῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας τοῦ Ζατζικιστάν, διότι τυραννοῦσε τοὺς χωρικούς του καὶ διατηροῦσεν ὁλόκληρο χαρέμι γυναικῶν.

Εἰς τὴν ἀπολογίαν του ὁ ἀνεκδιήγητος αὐτὸς νέος εἶπε:

«Δὲν ἤμουν διατεθειμένος νὰ καταργήσω παρ' ὅλους τοὺς νόμους ἕνα ἔθιμον, τὸ ὁποῖον ἐκληρονόμησα ἀπὸ τὸν πατέρα μου».

Μήπως ὁ πρόεδρος αὐτὸς—Σουλτᾶνος ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀβδοὺλ Χαμήτ;

⁂

Πένθη εἰς τὰς πολλὰς θαυμαστρίας τοῦ διαδόχου τοῦ Βαλεντῖνο, γόητος καὶ πρίγκηπος τῆς ὀθόνης Ταίηλορ.

Ὁ νέος οὗτος Βαλεντῖνο νυμφεύεται τὴν καλλιτέχνιδα τῆς ὀθόνης Βαρβάραν Σουένιγκ καὶ αἱ χιλιάδες τῶν θαυμαστριῶν μένουν στὰ ... κρύα τοῦ λουτροῦ. Αὐτὰ ἔχουν οἱ γόητες...

ΝΙΤΣΕΒΟ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ"
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 46

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Α΄
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
— ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
1
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1937

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΜΕ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΩΦΕΛΙΜΕΣ ΚΑΙ ΒΛΑΒΕΡΕΣ ΤΡΟΦΕΣ

ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ GASTON ΚΑΙ ANDRÈ DURVILLE

«Τρώγετε καλὰ γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς» ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΣΗΜΕΡΑ: «Τρώγετε πολὺ γιὰ νὰ δηλητηριάζεσθε»

Τὸ βιβλίο, τοῦ ὁποίου ἀρχίζομε ἀπὸ σήμερα τὴν δημοσίευσι, ἔκαμε πάταγο σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ ἀριθμεῖ πολλὲς ἐκδόσεις σ' ὅλες τὶς χῶρες. Ὁ τίτλος του εἶναι: «Ἡ ὑγιεινὴ διαιτητική». Στὸ βιβλίο αὐτὸ οἱ δύο διάσημοι ἰατροὶ ἀσχολοῦνται μὲ ἐπιστημονικότητα καὶ μέθοδο μὲ τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ μᾶς λέγουν ποιὲς εἶναι οἱ βλαβερὲς τροφὲς γιὰ τὸν ὀργανισμό μας καὶ ποιὲς οἱ ὠφέλιμες. Κάθε κεφάλαιο ἀφορᾷ ὡρισμένο εἶδος διατροφῆς (π. χ. τὸ κρέας, τὰ ψάρια, τὰ λαχανικὰ κλπ.), τὶς γενικὲς δὲ γνώσεις ποὺ πρέπει νὰ ξέρωμε συνοδεύουν ἄφθονες συνταγὲς φαγητῶν ἀληθινὰ ὠφελίμων στὸν ἄνθρωπο. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ βιβλίου τοῦ ἰατροῦ Durville ὀφείλεται στὸ ὅτι κατώρθωσε νὰ συνδυάσῃ τὴν *ὑγιεινὴ* μὲ τὴν *εὐχάριστη* κουζίνα, ὅπως θὰ ἐκτιμήσουν οἱ ἀναγνώστριες τῆς «Γυναίκας» ἀπὸ τὶς συνταγὲς ποὺ θὰ ἰδοῦν εἰς τὰς ἑπομένας συνεχείας.

ΘΑ ΣΑΣ φανῇ παράξενο ἴσως, ὅτι γιατροὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κουζίνα. Λίγα χρόνια πρὶν ἡ ἰατρικὴ ἦταν ἀποκλειστικὰ ἐπιστήμη τῶν φαρμάκων. Τὰ καλλίτερα βιβλία τῆς θεραπευτικῆς μόλις ἀφιέρωναν λίγες σελίδες γιὰ τὴ θρέψι. Ὁ γιατρὸς μόνον στοὺς ἀρρώστους διέτασσε κάποια δίαιτα. Ποτὲ δὲν εἶχαν σκεφθῇ νὰ κανονίσουν μιὰ δίαιτα γιὰ ὑγιεῖς ἀνθρώπους. Ὁ ὑγιὴς ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ φάγῃ ὅ,τι δήποτε.

Αὐτὴ ἡ πρώτη πλάνη ἐπεβαρύνετο μὲ μιὰ δεύτερη, ὅτι ὅσο περισσότερο ἔτρωγε κανεὶς τόσον περισσότερο ἦταν ὑγιής!

Ὑπερσίτιζαν ὅλους, ἀκόμη καὶ τοὺς φυματικούς.

Ἡ παμφαγία καὶ ὁ ὑπερσιτισμὸς ἐξυπηρετούσανε μονάχα τὴν διατροφὴ χωρὶς καμμιὰ μέθοδο καὶ τὴ λαιμαργία. Σ' αὐτὰ δὲ τὰ δύο ὀφείλονται τὰ πλούσια γεύματα, μὲ τὰ κρέατα, τὶς σάλτσες καὶ τὰ πολύπλοκα πολὺ γλυκὰ φαγητὰ μὲ τὰ ἄφθονα μπαχαρικά. Ἡ χημεία μπῆκε στὴν κουζίνα μὲ τὶς κονσέρβες καὶ τὰ διατηρημένα κρέατα καὶ ἐξετόπισε τὸ χωριάτικο ψωμὶ τῶν πατέρων μας, τὰ φρέσκα λαχανικὰ καὶ τὰ πλούσια σὲ ἥλιο φροῦτα.

Ἐξετάσετε χωρὶς προκατάληψι τὴν σύνθεσι τῶν συνηθισμένων φαγητῶν καὶ πρὸ πάντων τὶς σάλτσες. Θὰ μείνετε ἔκπληκτες ὅσο καὶ ἂν δὲν ἔχετε γνώσεις φυσιολογίας, ἀπὸ τὸ πολύπλοκο ἀνακάτωμα. Εἶναι πολὺ παράξενο πῶς μιὰ πολιτισμένη κοινωνία σὰν τὴν δική μας, ποὺ φροντίζει νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τὰ μικρόβια, δὲν σκέφθηκε νὰ προστατευθῇ καὶ ἀπὸ τὴν κουζίνα.

ΠΑΡΑΓΩΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ!

Ἡ μοντέρνα κουζίνα εἶναι ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος παράγων τοῦ θανάτου.

Αὐτὴ γεμίζει μὲ πελάτες τὰ ἰατρεῖα. Πρέπει δὲ νὰ προσθέσωμε, ὅτι οἱ σημερινοὶ γιατροὶ εἶναι οἱ ἀσυνείδητοι συνένοχοί της καὶ ὅτι οἱ οἰκοδέσποινες μητέρες μας ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη ποὺ ἐχαράχθηκαν τόσο ἐσφαλμένα. Μὲ τὸ πρόσχημα τῆς καλοζωΐας, ἡ ἀνθυγιεινὴ κουζίνα εἰσεχώρησε καὶ στὰ πιὸ φτωχὰ σπίτια.

Πολιτισμένοι καὶ χωρικοί, μεγάλοι καὶ μικροὶ πλήρωσαν, ἀλλοίμονον, καὶ θὰ πληρώνουν ἀκόμη ἕνα τρομακτικὸ φόρο εἰς τὰ σφάλματα τῆς θρέψεως.

Ὁ ἀρθριτισμός, ὁ μεγάλος αὐτὸς καταστροφεύς, οἱ ἐντερικὲς παθήσεις, ἡ μικρὴ ἀντίστασις στὰ μικρόβια, οἱ ἀναιμίες, ἡ φυματίωσις, ὁ καρκῖνος καὶ γενικὰ ὅλες οἱ φυσικὲς καταπτώσεις, νευρικὲς ἢ ἠθικές, ἔχουν ὡς πρώτη αἰτία, ἄμεσο ἢ ἔμμεσο, προσωπικὴ ἢ κληρονομική, τὸν πεπτικὸ σωλῆνα καὶ τὴν κακομεταχείρισίν του μὲ μιὰ ὀλέθρια θρέψι.

Ἐφόσον παραδεχόμεθα τώρα, χωρὶς ἀντίρρησιν ὅτι εἶναι χρήσιμο νὰ καθορίσωμε ἐπιστημονικῶς τὴν δίαιταν τοῦ ἀλόγου τῆς κούρσας, τῆς χήνας, τῆς ὄρνιθας καὶ τοῦ χοίρου, πρέπει νὰ δεχθοῦμε ἐπίσης, ὅσον ξένοι καὶ ἂν εἴμαστε πρὸς τὴν ἀνθρώπινη βιολογία, ὅτι οἱ τροφὲς ποὺ μᾶς τρέφουν δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχουν κάποια σημασία εἰς τὸν ρυθμὸν τῶν διαφόρων λειτουργιῶν μας. Ἡ πιὸ στοιχειώδης σκέψις ἐπιβάλλει νὰ παραδεχθοῦμε, ὅτι ὑπάρχουν μερικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ ζώου, τῆς ὑγείας του, τῶν ἀσθενειῶν του καὶ τοῦ χημισμοῦ τοῦ στομάχου του καὶ ὅτι, εἰς τὸ ἑξῆς, ὁ κανὼν τῆς θρέψεως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμπυκνωθῇ εἰς τὴν φράσιν «*τρώγετε καλὰ γιὰ νὰ εἶσθε ὑγιεῖς*», γιατὶ τὸ «τρώγετε καλὰ», δὲν ἔχει ἄλλη σημασία συνήθως ἀπὸ τὸ «*τρώγετε πολὺ γιὰ νὰ δηλητηριάζεσθε*».

Ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκμή του, νὰ θεραπεύσῃ τὶς ἀρρώστειες του καὶ νὰ ἰσχυροποιηθῇ, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ πολλὰ μοντέρνα χημικὰ φάρμακα. Τοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἀκολουθήσῃ μιὰ ἁπλῆ ὑγιεινή, σύμφωνη μὲ τὴν πρωτόγονη φυσιολογία του. Μεταξὺ τῶν ὅρων αὐτῶν ἡ ἐπιμελημένη θρέψις κατέχει πρωταρχικὴν θέσιν.

Ἡ γενικὴ ὑγιεινὴ (ἐξάσκησις τῶν μυῶν, περιποίησις τοῦ δέρματος καὶ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος) πρέπει νὰ συμπληρώνῃ τὴν ὑγιεινὴ θρέψι καὶ ἔτσι νὰ δίδῃ στὸν ἄνθρωπο καινούργια ὡραιότητα, ὑγεία καὶ νεότητα.

Ἀπὸ τὴν κουζίνα ἐξαρτᾶται ἡ ὑγεία σας...

Δὲν πρέπει νὰ πιστέψῃ κανείς, ὅτι ἡ φρόνησις καὶ ἡ ἁπλότης στὴν μαγειρικὴ ἐπιβάλουν δρακόντεια μέτρα.

Θὰ προσπαθήσουμε νὰ δείξωμε ἀργότερα ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τρώῃ κανεὶς ὑγιεινὰ καὶ συγχρόνως εὐχάριστα.

Καταργοῦντες τὰ ἐπικίνδυνα φαγητὰ καὶ τοὺς ἐπικίνδυνους συμβιβασμούς, θὰ κρατήσωμεν μιὰ πλουσία γκάμμα φαγητῶν γιὰ νὰ στολίσωμε τὸ τραπέζι μας καὶ νὰ ἱκανοποιήσωμε τὶς γευστικὲς ἀπαιτήσεις καὶ τῶν πιὸ λιχούδηδων ἀνθρώπων.

Ἕνα ἐπιχείρημα τέλος, ποὺ ἔχει σημασία γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς τῆς ἀκρίβειας, εἶναι καὶ τὸ ὅτι ἡ ὑγιεινὴ κουζίνα εἶναι *οἰκονομική*.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΘΡΕΨΕΩΣ

Γιὰ νὰ εἶσθε καλὰ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς, γιὰ νὰ ἀποκτήσετε δύναμι, μακροβιότητα καὶ ἀντίστασι στὶς ἀρρώστειες, πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε τοὺς παρακάτω γενικοὺς κανόνας θρέψεως.

Νὰ σηκώνεσθε ἀπὸ τὸ τραπέζι πρὶν χορτάσετε. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους κανόνας τῆς φυσικῆς ὑγιεινῆς. Ἡ μεγάλη ἐγκράτεια διατηρεῖ τὴν ὑγεία ὅσο καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὑγιεινῶν τροφῶν. Εἶναι λιγώτερο βλαβερὸ νὰ τρέφεσθε μὲ λίγα φαγητὰ καὶ ὄχι ἐκλεκτά, παρὰ μὲ πολλὰ διαλεγμένα ἔστω καὶ ὑγιεινά.

Ἡ ἐγκράτεια εἶναι τὸ πρῶτο ζωϊκὸ προτέρημα. Ὅσοι τὸ ἔχουν διατηροῦν τὴν ζωὴ καὶ τὴν ὑγεία των, τὰ μεγαλείτερα ἀγαθὰ ποὺ ὁ Θεὸς χάρισε στὸν ἄνθρωπο.

«*Μασσᾶτε καλά*». Ὅποιος καταβροχθίζει μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τὰ φαγητά, φυσικὰ θὰ ἀρρωστήσῃ, θὰ γίνῃ νευρικός, θὰ συντομεύσῃ τὴ ζωή του.

Καθένα ἀπὸ τὰ γεύματά μας πρέπει νὰ διαρκῇ σαράντα περίπου λεπτὰ γιὰ νὰ γίνεται σωστὸ τὸ μάσσημα. Εἶναι πολὺ προτιμότερον, ἂν εἶσθε βιαστικοί, νὰ χάσετε ἕνα γεῦμα παρὰ νὰ τὸ καταβροχθίσετε μέσα σὲ λίγα λεπτά. Τὸ καλὰ μασσημένο φαγητὸ εἶναι σχεδὸν μισοχωνευμένο. Ἡ μάσσησις δὲν προκαλεῖ μόνον ἐκκρίσεις τοῦ σιέλου, ἀλλὰ καὶ τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν καὶ ἑπομένως λιγοστεύει τὴν δίψα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον ὅρον τῆς καλῆς χωνεύσεως.

«ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΑ ΑΛΚΟΟΛ»

Τὸ ἀλκοὸλ εἶναι τὸ χειρότερο δηλητήριο τῆς θρέψεως. Εἶναι γνωστὸ ὅτι προκαλεῖ ὅλες τὶς φυσικὲς καὶ ἠθικὲς ἀθλιότητες. Οἱ χῶρες εἰς τὶς ὁποῖες περιώρισαν τὸ ἀλκοὸλ καὶ οἱ ὁποῖες παραλλήλως κατεννόησαν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐγκρατείας, ἐπραγματοποίησαν ἀμέσως μιὰ τεραστία πρόοδο ἀπὸ ἀπόψεως ἀντιστάσεως κατὰ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῆς διανοητικῆς ἰσορροπίας.

«*Τρώγετε λίγο κρέας*».— Προσπαθῆτε νὰ τρῶτε ὅσο μπορεῖτε λιγώτερο κρέας. Ὅλα τὰ κρέατα εἶναι τοξικὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Καλὸν εἶναι, συνεπῶς, νὰ περιορίσετε τὴν χρῆσιν τοῦ κρέατος εἰς μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα (κατὰ προτίμησι τὸ μεσημέρι).

Ἂν ὅμως πρέπει ν' ἀποφεύγωμε τὸ κρέας δὲν εἶναι ἐνδεδειγμένον ἐπίσης νὰ γίνωμε καὶ πολὺ γρήγορα φυτοφάγοι, χωρὶς μάλιστα νὰ συμβουλευθοῦμε τὸν ἁρμόδιο γιατρό. Εἶναι φυσικὸ βέβαια νὰ θέλουμε νὰ γίνωμε φυτοφάγοι, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο νὰ ἐπιδιώξωμε αὐτὸ ἐσπευσμένως, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἀτταβισμός μας καὶ τὰ προσωπικά μας λάθη ἢ οἱ πλάνες μας μᾶς ἐδημιούργησαν κρεοφαγικὰς ἀνάγκας, τὰς ὁποίας εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἱκανοποιήσωμε πρώτας.

«*Προτιμᾶτε τὶς ζωντανὲς τροφὲς ἀπὸ τὶς βιομηχανικές, τὶς συμπυκνωμένες καὶ τὶς διατηρημένες*».— Ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑγεία του πρέπει νὰ ἀφομοιώνῃ τὰ ζωντανὰ στοιχεῖα. Ὀφείλει λοιπὸν νὰ ἀποφεύγῃ ἐπιμελῶς τὶς κονσέρβες, τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας (βιομηχανικὴ ζάχαρι, σοκολάτα, ζαχαρωτὰ) καθὼς καὶ τὰ χημικὰ φαρμακευτικὰ προϊόντα (φάρμακα καταπραϋντικά, ἐνισχυτικὰ καὶ διεγερτικά). Πλανῶνται πολλοὶ ὅσοι νομίζουν, ὅτι τὰ χημικὰ καταπότια μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν γεμάτη ἀπὸ ἡλιακὲς ἀκτῖνες ζωντανὴ τροφή.

«*Γιὰ νὰ διατηρῆτε τὴν ὑγεία σας, ἀπαραίτητο εἶναι νὰ τρώγετε μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα ὠμὴ φυτικὴ τροφή, καὶ ὠμὰ φροῦτα τῆς ἐποχῆς πολὺ ὥριμα*».— Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεώς των δὲν μποροῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν φυτοφαγικὴ δίαιτα. Τὴν προσωρινὴ ὅμως αὐτὴ ἀδυναμία των εἶναι εὔκολο νὰ τὴν κατανικήσουν, ἐὰν φροντίσουν ὅ,τι πρέπει γιὰ τὸν ἑαυτόν των. Ἡ ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου βελτιώνεται γρήγορα, ἐὰν προσθέτει εἰς τὴν δίαιτάν του περισσότερα ὠμὰ φροῦτα καὶ ὄχι μόνον ἕνα πιάτο ὠμῶν χορταρικῶν τὴν ἡμέρα ἀλλὰ δύο.

Τὰ δημητριακὰ προϊόντα (ψωμὶ-πάστες) θεωροῦνται ἀπὸ τὶς καλλίτερες τροφές.

«*Πίνετε ὀλίγα ποτὰ κατὰ τὰ γεύματα*».— Τὰ ποτά, λαμβανόμενα κατὰ τὰ γεύματα, διαλύουν τὰ πεπτικὰ ὑγρὰ καὶ ἐλαττώνουν κατὰ συνέπειαν τὴν χωνευτικὴ των δύναμιν. Τὸ νὰ πίνετε ἐπίσης στὸ τέλος τῶν γευμάτων δὲν εἶναι μικρότερο σφάλμα ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Ἐὰν αἰσθάνεσθε δίψα κατὰ τὰ γεύματα, φροντίσετε νὰ ἀλατίζετε λιγώτερο τὰ φαγητά σας καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκη ποτοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχομε νὰ σᾶς συστήσωμε πάντως, εἶναι νὰ πίνετε πρὸ ἢ κατόπιν

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΩΝ
G. ΚΑΙ A. DURVILLE
περιέχει καὶ ἄφθονες συνταγὲς φαγητῶν ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς προσεχῆ φύλλα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38576

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Φτωχὴ Σίρλεϋ

ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΕΙΝΑΙ λίγοι μῆνες ποὺ μάθαμε πὼς ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ, ἡ πιὸ μικρὴ καὶ ἡ πιὸ μεγάλη μαζὶ καλλιτέχνις τοῦ Χόλλυγουντ, ξαναμίκρυνε, χάρις σὲ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι τοῦ ὀδοντογιατροῦ της. Οἱ ἀδυσώπητοι ἐπιχειρηματίαι τοῦ Χόλλυγουντ βρῆκαν πράγματι ὅτι τὰ δόντια τῆς Σίρλεϋ εἶχαν παρα-ὑψωθῆ καὶ τῆς ἀφαιροῦσαν τὸν παιδικὸ χαρακτῆρα τοῦ προσώπου της:

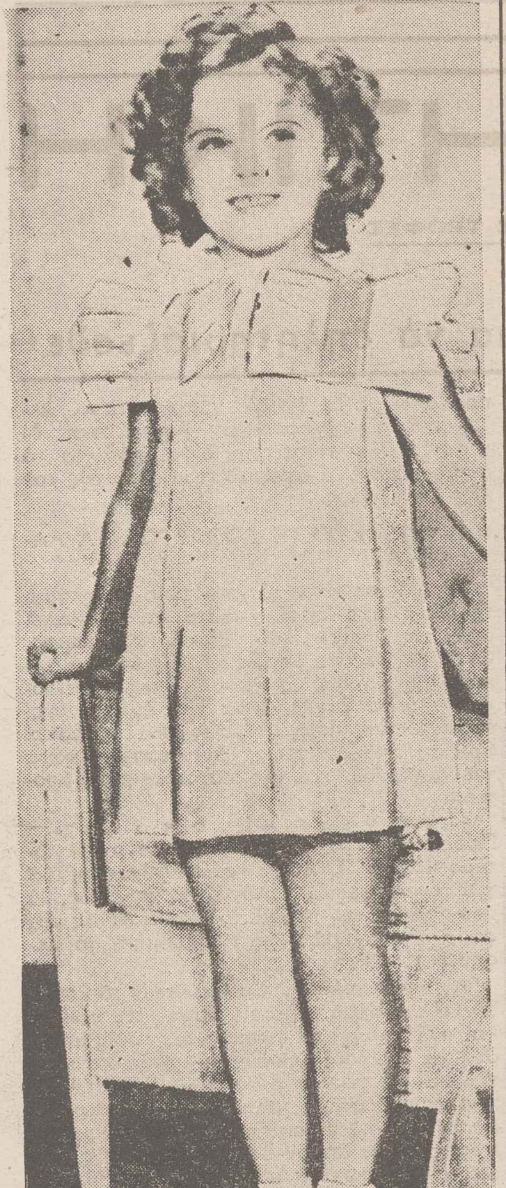

—Νὰ λιμαρισθοῦν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ δόντια τῆς Σίρλεϋ, εἶπαν.

Καὶ ἡ μικρὰ ἠθοποιὸς ὑπέστη τὴν δυσάρεστη αὐτὴ ἐπέμβασι ἄνευ δισταγμῶν. Τώρα τὸ τί ἀπέγινε μετὰ τὴν ἐπέμβασι τὸ ὡραῖο της χαμόγελο, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρομε. Λέγεται μονάχα ὅτι ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε καὶ ὅτι ἡ μικρὴ βασίλισσα τῆς ὀθόνης κέρδισε ἀρκετὸ χρόνο. Ὡς τόσο, ἕνα παιδὶ ὀχτὼ χρονῶ πάντοτε μεταμορφώνεται ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα καὶ εἶναι ἀμφίβολο πὼς πέρασαν ἔτσι φτηνὰ τὰ χτυποκάρδια. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἡ φίρμα ποὺ τὴν μεταχειρίζεται σκέπτεται νὰ βρῇ τὴν ἀντικαταστάτριά της.

Διάφορα «λαγωνικὰ» ἔχουν ξαμολυθῆ κι' ὅλο κι' ἀνακαλύπτουν γεννώμενους ἀστέρες, ποὺ ἔχουν τὰ προσόντα νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν Σίρλεϋ. Πράγματι γίνεται τελευταῖα πολὺς λόγος γιὰ μιὰ μικρὴ Τόρα Τόμας πέντε ἐτῶν, ποὺ κατοικεῖ στὸ μακρυνὸ νησὶ τῆς «Τρινιτέ». Εἶναι Ἀγγλὶς ὑπήκοος, ἀλλὰ ἡ καταγωγή της εἶναι κινέζικη, ἰνδικὴ καὶ σπανιόλικη μαζύ: ἡ σαλάτα ρούσσικη χορεύει ταγκό, ρούμπα, καριόκα καὶ κλακέτες. Κολυμπᾷ, ἱππεύει, παίζει τέννις καὶ πατινάρει. Τέλος μιλᾷ πολλὲς γλῶσσες.

Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ αὐτοῦ θαύματος ἀπάντησε στοὺς ἀπεσταλμένους τῶν ἀμερικανικῶν ἐπιχειρήσεων:

—Σᾶς περίμενα, κύριοι... ἡ Τόρα εἶναι ἕτοιμη. Μόλις μοῦ ὑπογράψετε ἕνα πρῶτο συμβόλαιο 300.000 δολλαρίων θὰ σᾶς τὴν παραχωρήσω.

Φτωχὴ Σίρλεϋ! Ὕστερα ἀπὸ τριῶν ἐτῶν δόξα, θὰ τραβηχτῇ στὸ σκοτάδι καὶ μοιραῖα θὰ ξεχαστῇ... Στὴν ἡλικία της ὅμως ὑπάρχει φόβος νὰ τῆς κοστίσῃ ἡ ἔλλειψις δόξας; Μήπως δὲν θὰ εἶναι εὐτυχέστερη νὰ παίξῃ καὶ νὰ χαρῇ κι' αὐτὴ σὰν παιδί;

Πρὸ καιροῦ μιὰ μικρὴ Παριζιάνα, δυὸ χρόνια μικρότερη ἀπὸ τὴν Σίρλεϋ καὶ πανομοιότυπό της, ξεκίνησε μὲ τὴν μητέρα της πρὸς κατάκτησι τῆς τύχης στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ πράγματι τὴν ὑπεδέχθησαν θερμότατα, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπογράψουν κανένα συμβόλαιο.

Γιατί τάχα νὰ μὴν ἀντικαταστήσῃ τὴν Σίρλεϋ;

Γιατὶ ἀκριβῶς ἡ ὁμοιότητα ἦταν τὸ μεγαλείτερο σφάλμα της. Ὁμοιότητα σημαίνει ἔλλειψι νέας προσωπικότητος. Εἴδαμε ἤδη «ἀντιγραφὲς» τοῦ Σαρλῶ, πανομοιότυπα τῆς Μιστεγκέτ, τίποτα ὅμως τὸ σπουδαῖο δὲν βγῆκε ἀπ' αὐτούς.

Μὴν ἀντιγράφετε ποτέ, μὴν ἀπομιμεῖσθε, μένοντας αὐτὸ ποὺ εἶσθε ἔχετε τουλάχιστον τὸ «ἀβαντάζ» πὼς μένετε ἐσεῖς, πὼς διατηρεῖτε τὴν προσωπικότητά σας.

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ... ΔΡΑΜΑΤΑ

Ἐπιστροφὴ ἀπ' τὴν πλάζ

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

[ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ: Ἡ σκηνὴ δείχνει ἕνα ἀππαρτμὰν ἐγκαταλελειμμένο ἀπ' τοὺς ἐνοίκους του, ποὺ ἀπουσιάζουν στὴν ἐξοχή. Τὰ πάντα εἶναι σκεπασμένα ἀπὸ ἕνα παχὺ στρῶμα σκόνης. Θόρυβος κλειδιῶν στὴν πόρτα. Ταξειδιῶται μπαίνουν, φορτωμένοι βαλίτσες, σάκκους, ρακέττες, ὀμπρέλλες, καπελλιέρες, βιβλία... Εἶναι ὁ ΜΠΑΜΠΑΣ, ἡ ΜΑΜΑ, ὁ ΓΥΙΟΣ κι' ἡ ΚΟΡΗ. Στὸ τέλος ἔρχεται κ' ἡ ΘΕΙΑ Η ΣΟΦΙΑ]

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Οὔφ!.... τί ὡραῖο ποὺ εἶναι νὰ γυρίζῃ κανένας στὸ σπιτάκι του, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα βασανισμένο καλοκαῖρι, ποὺ πέρασε σὰν περιπλανώμενος Ἰουδαῖος...

Η ΜΑΜΑ.— Τὸ βλέπω: γυρεύεις τὶς παντοῦφλες σου καὶ δὲν τὶς βρίσκεις... Κύττα σπίτι... Ὅλα κατασκονισμένα.

Η ΚΟΡΗ.— Θὰ κάναμε καλλίτερα νὰ καθόμαστε στὴν πλάζ. Ποιὸς μᾶς ἔβιασε νὰ γυρίσωμε; (Ἀναστενάζει). Τί ὡραῖα ποὺ ἦταν ἐκεῖ...

Ο ΓΥΙΟΣ.— Φυσικὰ ἦταν ὡραῖα γιὰ σένα, ποὺ περνοῦσες τὶς βραδυές σου χορεύοντας μὲ τὸν Λελέ...

Η ΚΟΡΗ (ἀνταποδίδει).— Τί νὰ πῇ κανένας γιὰ σένα ποὺ δὲν ξεκολλοῦσες ἀπὸ τὴ Ζιζή...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Καλὰ, παιδιά. Σωπᾶστε τώρα. Ἀρκετὰ καθήσαμε κι' ἐκεῖ.

Η ΜΑΜΑ.— Εὐτυχῶς ποὺ εἴμαστε τυχεροὶ καὶ βρήκαμε τὰ κλειδιά. Ἀλλοιώτικα....

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς πὼς κι' ἐδῶ νὰ μέναμε τὸ ἴδιο ἦταν. Ὁ θυρωρὸς λέει ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς μέρες τὸν Ἰούλιο καὶ τὸν Αὔγουστο ὅλ τὸ ἄλλο καλοκαῖρι δὲν εἶχ πολλὲς ζέστες.

Η ΜΑΜΑ.— Ὁ θυρωρὸς λέει ὅ,τι τοῦ καπνίσει. Ἀλλὰ δὲν εἶν' αὐτό. Θὰ προτιμοῦσες νἄμενες ἐδῶ γιὰ νὰ μὴ χάσης κάτι ἄλλες διασκεδάσεις ποὺ δὲ σοῦ τὶς πρόσφερε ἡ πλάζ.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Πόπη.

Η ΜΑΜΑ.— Ξεχνᾶς τὴν ὁδὸ Τσακάλωφ;...

Ο ΓΥΙΟΣ (σιγὰ στὴν κόρη).— Καταλαβαίνεις τίποτα ἐσύ;

Η ΚΟΡΗ (τὸ ἴδιο).— Πολὺ λίγα πράγματα.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Εἶσαι τόσο ἄνοστη μερικὲς φορὲς, Πόπη. (Σιγά): Καὶ δὲν σκέπτεσαι ποτὲ ἂν εἶναι κανένας ἄλλος μπροστά. Ἄλλως τε ξέρεις καλὰ πὼς δὲν μ' ἀρέσουν τὸ ταξείδια. Μὲ τρομάζει ἡ ἀλλαγή.

Ο ΓΥΙΟΣ.— Ἂν δὲν πετύχαμε τίποτ' ἄλλο, τουλάχιστον ἀπαλλάξαμε τοὺς ἐνοίκους τοῦ πρώτου ἀπ' τὶς ἄγριες γικάμμες τῆς δεσποινίδος.

Η ΚΟΡΗ (πειραγμένη).— Ἢ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνό σου μὲ τὴν ἀνυπόφορη βραχνάδα του... (Τρομαγμένη): Μαμά, μπαμπᾶ, κυττάξτε... ἐκεῖ... ἕνα ποντίκι... μόλις πέρασε.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή. Ποῦ στὴ ζάλη βρέθηκαν τώρα τὰ ποντίκια;

Η ΜΑΜΑ.— Καὶ θυμᾶμαι καλὰ πὼς δὲν εἶχα ἀφήσει τίποτε ἔξω.

Ο ΓΥΙΟΣ.— Ναί, ἀλλὰ κύττα αὐτὸ τὸ πανέρι. Εἶχε μέσα τὸ πρόγευμά μας. Φαίνεται πὼς τὸ ἄθλιο τρωκτικὸ τὸ μυρίστηκε. Ὅλο τὸ καλοκαῖρι πέθαινε στὴν πεῖνα.

Η ΚΟΡΗ.— Πφ!... τί μυρωδιά... Θεέ μου, γιατὶ νὰ γυρίσωμε πάλι...

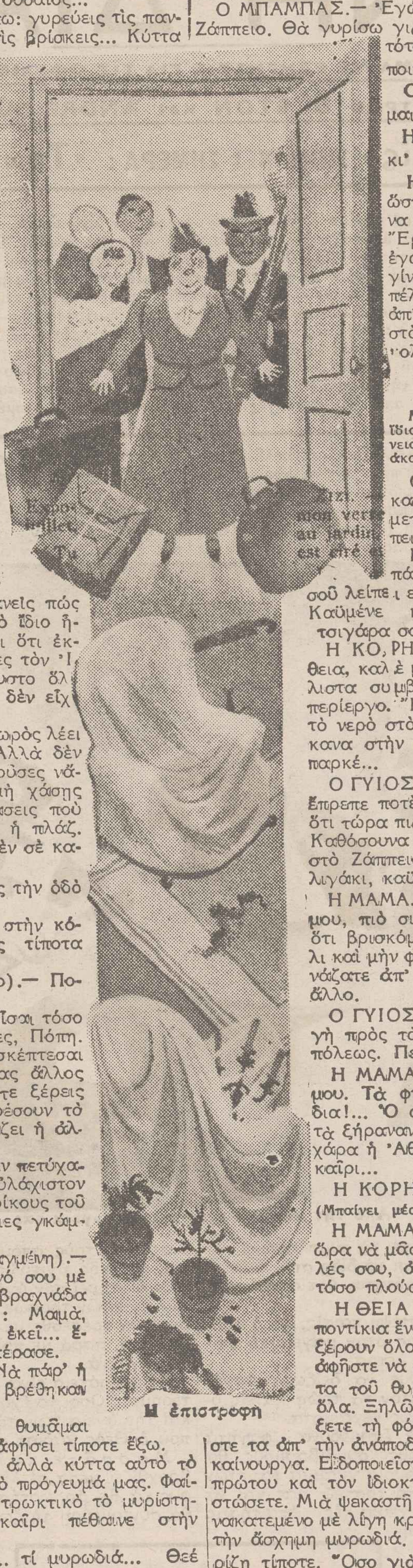

Η ἐπιστροφή

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Ἤ μᾶλλον γιατὶ νὰ φύγωμε.

Ο ΓΥΙΟΣ.— Μαμὰ πρέπει ν' ἀλλάξωμε τὴν ταπετσαρία τοῦ δωματίου μου.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Ἔχομε καιρὸ γιὰ ὅλ' αὐτά. Τώρα πρέπει νὰ τακτοποιηθοῦμε πρῶτα.

Η ΜΑΜΑ.— Ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς δὲν σκέπτεται τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὰ δικά του.

Η ΚΟΡΗ (στὸ γυιό).— Νά τους, ποὺ συμφωνοῦν καὶ κάποτε.

Ο ΓΥΙΟΣ (κάπως παραπονεμένος).— Ναί, ἀλλὰ ἐναντίον μας.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Ἐγὼ φεύγω. Πάω στὸ Ζάππειο. Θὰ γυρίσω γιὰ τὸ φαγητό. Ὡς τότε θἄχουν τακτοποιηθῆ ὅλα.

Ο ΓΥΙΟΣ.— Ἔρχομαι κι' ἐγώ.

Η ΚΟΡΗ.—Κι' ἐγώ, κι' ἐγώ.

Η ΜΑΜΑ.— Ἄ!... ὥστε ἔτσι;... Κι' ἐμένα μ' ἀφίνετε μόνη; Ἔρχομαι λοιπὸν κι' ἐγὼ κι' ἄς γίνη ὅ,τι γίνη. (Χώνει τὸ καπέλλο της στραβά, ἀπ' τὴ βιασύνη της, στὸ κεφάλι της κι' ἀκολουθεῖ τὸ... κοπάδι. Φεύγουν ὅλοι).

⁂

Μετὰ μερικὲς ὧρες ἡ ἴδια σκηνή. Ἡ οἰκογένεια συγκεντρωμένη στὸ ἀκατάστατο σπίτι.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ.— Τί κακὸ πρᾶγμα εἶναι ἡ μετακόμισις. Μοῦ λείπει ἡ ἄνεσις.

Η ΜΑΜΑ (ἀγριωπά).— Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ λείπει εἶναι οἱ σταχτιέρες. Καϋμένε καὶ σύ... πετᾶς τὰ τσιγάρα σου ὅπου φτάσεις.

Η ΚΟΡΗ.— Εἶναι ἡ συνήθεια, καλὲ μαμά. Μὲ μένα μάλιστα συμβαίνει κάτι τὸ πιὸ περίεργο. Ἔχυσα τὸ ποτῆρι μὲ τὸ νερὸ στὸ πάτωμα, ὅπως ἔκανα στὴν ἄμμο. Ξέχασα τὸ παρκέ...

Ο ΓΥΙΟΣ.— Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ξεχάσῃς εἶναι ὅτι τώρα πιὰ δὲν φορᾶς σόρτς. Καθόσουνα μ' ἕνα τρόπο πάνω στὸ Ζάππειο... Ντράπου καὶ λιγάκι, καϋμένη...

Η ΜΑΜΑ.— Πιὸ σιγά, παιδιά μου, πιὸ σιγά. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι βρισκόμαστε πιὰ στὴν πόλι καὶ μὴν φωνάζετε, ὅπως φωνάζατε ἀπ' τὸ ἕνα γιὼτ στὸ ἄλλο.

Ο ΓΥΙΟΣ.— Ἀναπροσαρμογὴ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πόλεως. Περίφημα...

Η ΜΑΜΑ.— Τὰ λουλούδια μου. Τὰ φτωχά μου λουλούδια!... Ὁ ἀγέρας κι' ὁ ἥλιος τὰ ξήραναν. Λὲς κι' ἔγινε Σαχάρα ἡ Ἀθήνα αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι...

Η ΚΟΡΗ.— Καταστροφή.

(Μπαίνει μέσα ἡ ΘΕΙΑ ΣΟΦΙΑ)

Η ΜΑΜΑ.— Ἔρχεσαι στὴν ὥρα νὰ μᾶς δώσῃς τὶς συμβουλές σου, ἀπ' τὶς ὁποῖες εἶσαι τόσο πλούσια.

Η ΘΕΙΑ Η ΣΟΦΙΑ.— Γιὰ τὰ ποντίκια ἕνα βάρβαρο μέσο, τὸ ξέρουν ὅλοι: ἡ φάκα. Ὕστερα ἀφῆστε νὰ μπαίνῃ μέσα τὴ γάτα τοῦ θυρωροῦ. Θὰ φύγουν ὅλα. Ξηλῶστε τὰ ριντώ, ἀλλάξετε τὴ φόδρα τους καὶ γυρίστε τα ἀπ' τὴν ἀνάποδη. Θὰ γίνουν κατακαίνουργα. Εἰδοποιεῖστε τοὺς ἐνοίκους τοῦ πρώτου καὶ τὸν ἰδιοκτήτην, ὅτι θὰ ἀσβεστώσετε. Μιὰ ψακαστῆρα μὲ ζεστὸ νερὸ ἀνακατεμένο μὲ λίγη κρυσταλλικὴ σόδα γιὰ τὴν ἄσχημη μυρωδιά. Σὲ λίγο δὲν θὰ μυρίζῃ τίποτε. Ὅσο γιὰ τὰ λουλούδια, ἀλλοίμονο! δὲν ὑπάρχει, παρὰ ἕνα μέσο: ν' ἀγοράσετε ἄλλα.

Η ΜΑΜΑ (μέσα της).— Μᾶς φώτισες κι' ἐσύ. (Δυνατά): Ἄλλο τίποτε;

Η ΘΕΙΑ Η ΣΟΦΙΑ (ποὺ κατάλαβε).— Ναί, καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Γιὰ τὸ ταπετσάρισμα τῶν δωματίων ξέρω κάποιο σπουδαῖο ταπετσιέρη στὴν ὁδὸ Τσακάλωφ. Θέλετε νὰ τὸν εἰδοποιήσω;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (βιαστικά). Ἄς λείπη...

ΓΙΟΥΠΙΤΕΡ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Πρακτικότης

Ὁ Φαροὺκ ὁ 1ος τῆς Αἰγύπτου, πρόκειται νὰ παντρευτῇ. Ἡ μέλλουσα σύζυγός του δὲν εἶναι βοσκοπούλα, ὅπως πολλοὶ εἶπαν, δὲν εἶναι ὅμως καὶ πριγκήπισσα...Αὐτὸ δὲν σημαίνει βέβαια ὅτι θὰ εἶναι λιγώτερο βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου. Ἡ Κλεοπάτρα, ἄλλως τε, εἶναι μιὰ ἀληθινὴ πρόδρομός της στὸ σημεῖο αὐτό.

Ὁ βασιλεὺς Φαρουκ

Ὁ νεαρὸς καὶ Ὑψηλότατος ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Δίδος Ζουλφικὰρ τῆς ἔκανε ἕνα πολὺ σπουδαῖο δῶρο.

—Τὸ δαχτυλίδι τῆς ἀρραβῶνος, θὰ πῆτε αἴ;

Δὲν τὸ μαντεύσατε σωστά: ὁ βασιλεὺς Φαροὺκ πρόσφερε στὴν μέλλουσα βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου ἕνα τσὲκ 25.00 λιρῶν Ἀγγλίας. Καὶ σίγουρα θὰ πρόσθεσε τὰ δυὸ αὐτὰ λόγια:

—Διαλέξετε μόνη σας τὸ δῶρο ποὺ σᾶς ἀρέσει. Ἔτσι τουλάχιστον δὲν θὰ ἀπογοητευθῆτε, πὼς δὲν μάντεψα σωστὰ τὴν ἐπιθυμία σας!

Τὶ πρακτικὴ ἡ ἐποχή μας! Καὶ ὅμως ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν ὑπάρχει πιὸ δύσκολο ἔργο ἀπὸ τοῦ νὰ ξέρῃς νὰ προσφέρῃς. Κι' αὐτὸ ὄχι μονάχα προκειμένου περὶ μνηστῆς. Σὲ κάθε εὐκαιρία ἢ γενέθλια, ἢ Πρωτοχρονιὰ ἢ ὀνομαστικὴ ἑορτή.

Σὲ κάθε περίπτωσι διερωτώμεθα:

—Τὶ νὰ πάρω;

Τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦν καὶ διατρέφουν τὴν φιλία καὶ τὰ μεγάλα βέβαια δὲν τὴν βλάπτουν. Χωρὶς νὰ παραγνωρίζωμε αὐτὸ ποὺ συνήθως λέγεται ὅτι, περισσότερο συγκινεῖ ὁ τρόπος ποὺ θὰ δώσῃ κανεὶς κάτι, παρὰ τὸ δῶρον. Ἐμεῖς θὰ λέγαμε πὼς καὶ τὸ «προσφερόμενο» θὰ πρέπει νὰ εἶναι καλοδιαλεγμένο.

—Τὶ νὰ δώσω στὸν Πέτρο; Μιὰ πίπα, μιὰ τσάντα γιὰ τὰ χαρτιά του; Ἀλλὰ πίπα θὰ ἔχῃ ἤδη, ὅσο γιὰ τσάντες, ἂν πάρω παράδειγμα τὸν ἑαυτό μου ἔχω ἤδη μισὴ δωδεκάδα.

—Τὶ νὰ στείλω στὴν Τζούλια; Κανένα καθρέφτη; Κανένα βάζο; Ὁ Θεὸς ξέρει ἐὰν τὰ νυφικά της δῶρα δὲν ἀποτελοῦντο παρὰ μόνον ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ εἴδη.

Ἔτσι ἄνδρες καὶ γυναῖκες φωνάζουν ἀπογοητευμένοι:

—Διάβολε, αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν δώρων πῶς μᾶς στενοχωρεῖ!

Κι' ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἁπλούστατο πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ νὰ ρωτοῦσε κανεὶς τὸν Πέτρο ἢ τὴν Τζούλια τὶ θὰ ἤθελαν.

—Πές τε μου τὶ θὰ σᾶς ἔκανε εὐχαρίστησι.

Ὁ κίνδυνος ὅμως εἶναι μεγάλος. Γιατὶ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ τὴν ἑξῆς ἀπάντησι:

—Θὰ ἤθελα ἕνα αὐτοκίνητο. Ἢ ἀκόμα καλλίτερα, μιὰ βίλλα... Ὅ,τι προτιμᾶτε καὶ εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων!

* * *

Τὸ τσὲκ, νὰ σᾶς πῶ, εἶναι πρακτικώτατο πρᾶγμα. Ἀλλὰ πάλι εἶναι πεζὸ καὶ λίγο ἄκοπο δῶρο.

Ὄχι, δὲν σᾶς συστήνω νὰ δίνετε τσέκ! Καὶ ὁ βασιλιᾶς Φαροὺκ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ φρόντισε νὰ συνοδεύσῃ τὸ τσεκάκι του μὲ μερικὰ ἐκλεκτὰ λουλούδια. Τὶ τὰ θέλετε, ὅταν ἡ ποίησις σκεπάζει τὴν πραγματικότητα ἑνὸς τσὲκ δὲν εἶναι ἄσχημο πρᾶγμα.

FRANK CRANE

□□□

Παράδοξος λόγος διαζυγίου

ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ μία σύζυγος νὰ ἀρνεῖται νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγόν της ὁπουδήποτε καὶ ἂν πάῃ; Ἰδοὺ τί ἐκλήθησαν νὰ κρίνουν οἱ Ἄγγλοι δικασταὶ τελευταίως. Ἡ σύζυγος τοῦ δόκτορος Κάμπελ, ἐζήτησε διαζύγιον διότι ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος, σημειωτέον, εἶναι διακεκριμένος ἐπιστήμων, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς μεγάλου λεπροκομείου. Καὶ μ' ὅλον ὅτι χάριν τῆς συζύγου του ἔκτισε μίαν ὡραιοτάτην ἔπαυλιν εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην, καὶ τῆς παρεῖχε, ταὐτοχρόνως, ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς ἀναψυχῆς, ἐκείνη ἠρνήθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὑπέβαλε αἴτησιν διαζυγίου, ἡ ὁποία καὶ ἔγινε δεκτή. Τὸ δικαστήριον ἔκρινεν ὅτι ἡ σύζυγος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ...μὴ ζήσῃ κοντὰ στοὺς λεπρούς, καὶ κατεδίκασε τὸν δόκτορα εἰς τὴν καταβολὴν διατροφῆς.

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ

Τὸ κυνῆγι τοῦ γαμπροῦ

ΕΝΑ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΝΣΥΛΒΑΝΙΑ

ΜΠΟΡΕΙ κανεὶς στὰ 1937 νὰ πῇ ἢ νὰ γράψῃ κάτι καινούργιο γιὰ τὸν ἔρωτα;.....

Πρὶν ἕνα μῆνα ἕνα ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ τοῦ Σὰν Φραντζίσκο ἔθεσε τὸ παραπάνω ἀμερικάνικο ἐρώτημα στοὺς ἀναγνῶστες του.

Περίεργο καὶ χαρακτηριστικὸ φαινόμενο: Τὰ τέσσερα πέμπτα ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις ἦταν ἀρνητικό. «Ξέρουμε τὸν ἔρωτα ὅλων τῶν αἰώνων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ρούθ ὡς τῆς Γκρέτας Γκάρμπο», ἔγραψε ἕνας ἀγρότης ἀπ' τὸ Ὅχιο. «Ἔχω στὴν βιβλιοθήκη μου ἕνα βιβλίο γιὰ τὸν ἔρωτα 83 διαφόρων λαῶν καὶ φυλῶν», ἀπήντησε ἕνας κάου-μπόϋ ἀπ' τὸ Τεξάς. «Ὅποιος διάβασε τὸ βιβλίο τοῦ Ρεβερέντ Πάτρικ: «Ὁ ἔρωτας στὴν θεωρία καὶ στὴν πρᾶξι», ξέρει τὸ κάθε τὶ γιὰ τὸ φλέγον αὐτὸ ζήτημα», ἀπήνησε κάποιος ἐκδότης.

Διαβάζοντας τὰ παραπάνω ἀνεπόλησα ἄθελά μου ἕνα ταξεῖδι μου στὰ Βαλκάνια, καταιβαίνοντας μὲ βαποράκι τὸν Δούναβιν. Μιὰ μέρα κάποιος καθηγητὴς κοντὰ στὰ ρουμανικὰ σύνορα, μιλῶντας γιὰ τὰ παράξενα ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Τρανσυλβανίας, μέ ρώτησε ξαφνικά: «Ἀλήθεια, γνωρίζετε τὸ περίφημο νυφοπάζαρο τοῦ Γκαϊνά;». Φυσικὰ δὲν τὸ γνώριζα Ποιὸς μποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ὄχι στὴν Ἀμερικὴ ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπη ἀκόμα, πὼς στὴν καρδιὰ τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ ἐξπρὲς-Ὀριὰν, ὑπάρχει ἀκόμα καὶ σήμερα τὸ μεσαιωνικὸ ἔθιμο τοῦ νυφοπάζαρου.

Ἡ Τρανσυλβανία βρίσκεται ἀκόμα καὶ σήμερα μακρυὰ ἀπὸ τὸν τεχνικὸ πολιτισμὸ καὶ ὁ ὀρεινὸς πληθυσμός της ζῇ σὲ μιὰ πρωτόγονο κατάστασι, ἀπομονωμένος ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο., μιὰ ζωὴ ποιμενική, τὴν ἴδια σχεδὸν ἀπὸ τῆς ρωμαϊκῆς κατοχῆς, δηλαδὴ πρὸ 2000 χρόνια. Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου παράξενο ἂν στὸ ζήτημα τοῦ γάμου ἐπικρατοῦν οἱ παληὲς συνήθειες ποὺ ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς θεωρεῖ ἀπηρχαιωμένες. Τὸ νυφοπάζαρο τοῦ Γκαϊνὰ ποὺ ἡ παράδοσί του διατηρεῖται ἑκατοντάδες χρόνια, εἶναι χτυπητὸ παράδειγμα τῆς πατριαρχικῆς ἁπλότητος. Ἐπὶ αἰῶνες τώρα ἡ νεολαία τῶν γύρω βουνῶν μαζεύεται κάθε χρόνο στὴν Γκαϊνά. Οἱ κοπέλλες καὶ οἱ νέοι συναντῶνται ἐκεῖ καὶ χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς πρωτόγονης μουσικῆς. Οἱ διοργανωταὶ αὐτοῦ τοῦ περιέργου νυφοπάζαρου εἶναι τόσο βέβαιοι γιὰ τὴν εὐτυχῆ ἔκβασι τῶν συναντήσεων αὐτῶν ποὺ ξέρουν ἀπὸ πρὶν καὶ τοὺς παπάδες.

Δὲν ἀφίνουν τοὺς νεαροὺς ἐρωτευμένους νὰ τὸ πολυσκεφθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι ἄλλως τε εἶναι πολὺ εὐχαριστημένοι ἅμα στεφανώνονται ἀμέσως. Συχνὰ αὐτοὶ οἱ γάμοι ποὺ ἔγιναν μέσα σὲ λίγες ὧρες εἶναι πιὸ σίγουροι καὶ διαρκεῖς ἀπὸ ἄλλους ποὺ ἔγιναν μέσα στὶς οἰκογένειες, μέ μελέτη καὶ προσοχή.

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος μὲ τὴν γενικὴν ἀναστάτωσι ποὺ ἔφερε διέκοψε καὶ αὐτὸ τὸ πατροπαράδοτο ἔθιμο καὶ μόνον κατὰ τὸ 1933 οἱ κοπέλλες καὶ οἱ νέοι μὲ τὰ ποικιλόχρωμα κοστούμια ἄρχισαν πάλι νὰ συναντῶνται καὶ νὰ χορεύουν ὅπως πρίν, μὲ τὴν συνοδεία τῆς γκάϊδας καὶ τοῦ ταμπούρλου.

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΞΕΠΕΡΝΟΥΝ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Στὸ κέντρο τῶν Καρπαθίων ζῇ μιὰ ράτσα ἑνὸς περίπου ἑκατομμυρίου διατηρῶντας ὄχι μόνον τὴ γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ξεχωριστὰ γνωρίσματα τῶν προγόνων της. Ἄλλοι εἶναι Χριστιανοὶ καὶ ἄλλοι λατρεύουν ἀκόμα καὶ σήμερα τὸν Θεὸ—Ἥλιο τῶν Οὔνων, στὸν ὁποῖον προσφέρουν κάθε χρόνο ὡς θυσία ἕνα ἄσπρο ἄλογο, σύμβολο τῶν φινοουγγρικῶν λαῶν. Σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ ὑφίσταται τὸ ἔθιμο τοῦ «γάμου ὑπὸ δοκιμὴν» τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ὕστερα ἀπὸ κάθε λειτουργία τῆς Κυριακῆς οἱ ἀνύπαντρες κοπέλλες ποὺ θέλουν νὰ παντρευτοῦν μένουν τελευταῖες μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ἔπειτα βγαίνουν ἔξω τέσσαρες τέσσαρες ἀγκαλιασμένες.

Οἱ νέοι τὶς περιμένουν στὴν πλατεία τῆς ἐκκλησίας κρατῶντας ἀπὸ ἕνα μπουκέτο λουλούδια.

Ἡ συνοδεία τῶν κοριτσιῶν περνᾶ καὶ ξαναπερνᾶ μπρὸς στὸ γκρούπ τῶν νέων γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ τελευταῖοι νὰ κάμουν τὴν ἐκλογή τους. Τότε ὁ νέος ποὺ ἔκαμε τὴν ἐκλογή του πλησιάζει χωρὶς νὰ πῇ λέξι τὴν ἐκλεκτή του καὶ μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς προσφέρει τὸ μπουκέτο. Αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἐπαναλαμβάνεται ἑπτὰ φορὲς καὶ ἄλλες κοπέλλες φεύγουν κρατῶντας στὰ χέρια τους τέσσερα καὶ πέντε μπουκέτα κι' ἄλλες κανένα, μὰ πάντα ἐλπίζοντες πὼς ἄλλη Κυριακὴ θἆναι πιὸ τυχερές.

Η «ΤΖΑΡΝΤΑ» ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα ὅλη ἡ νεολαία τοῦ τόπου, οἱ μητέρες τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν νέων συναντῶνται σὲ ἕνα χορὸ, ἂν εἶναι καλὸς καιρὸς στὸ ὕπαιθρο, κι' ἂν βρέχῃ ἢ χιονίζει στὴ σάλλα κάποιας ταβέρνας. Μερικὲς κοπέλλες ἔχουν στὴν ζώνη τους ἕνα μπουκέτο μαραμένα λουλούδια. Εἶναι αὐτὲς ποὺ μὲ τὴν σειρά τους βρῆκαν τοῦ γούστου τους τὸν ὑποψήφιο τῆς περασμένης Κυριακῆς καὶ ποὺ τώρα περιμένουν νὰ δῇ τὸ σημάδι γιὰ νάρθῃ νὰ τὶς καλέσῃ νὰ χορέψουν μαζὶ τὴν «Τζάρνια».

Ποιὸς ἄλλος χορὸς θἄξιζε τὴν ὀνομασία «Τζάρντα τῆς ἀγάπης» ἀπ' αὐτὸν ποὺ μέσα σὲ λίγα ἀποφασίζει γιὰ τὴν τύχη καὶ τὴν ἕνωσι δύο ἀνθρώπων γιὰ ὅλη τὴν ζωή των. Ὅπως φαντάζεσθε οἱ μέλλουσες πεθερὲς ἀγρυπνοῦν προσεκτικὰ στὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἐκλογὴ τῶν νέων. Παίρνουν γρήγορα πληροφορίες γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ ἢ τὸν ἐκλεκτὸ τῶν παιδιῶν τους. «Πόσα στρέμματα γῆ ἔχει ὁ πατέρας». «Ἂν εἶνε ἀλήθεια πὼς τὸν περασμένο χρόνο ἡ κοπέλλα ξανάταν ἀρραβωνιασμένη μὲ ἄλλον» καὶ ἄλλα. Ὅταν οἱ νέοι φαίνεται πὼς τὰ φτιάχνουν καὶ οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν «μέλλουσα» εἶναι ἱκανοποιητικὲς, ἡ μητέρα τοῦ νέου στὴν ὁποία ὁ νέος παρουσιάζει τὴν ντάμα του, τὴν παίρνει ἰδιαιτέρως σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σάλλας καὶ τῆς λέει τὴν κλασσικὴ φράσι ποὺ ὅλα τὰ κορίτσια περιμένουν ἀνυπόμονα: «Ὁ γυιός μου σὲ βρίσκει χαριτωμένη μικρή μου. Θἄθελες νάρθῃς νὰ μείνῃς μερικὲς ἑβδομάδες μαζί μας». Ἡ μέλλουσα νύφη ἀπαντᾶ κοκκινίζοντας ντροπαλά: «Μάλιστα... μάλιστα, μὰ νὰ τὸ πῶ πρῶτα στὴ μητέρα».

—Πές το της μικρή μου. Κι ἂν συμφωνῇ μπορεῖς νάρθῃς ἀπὸ τὴν ἐρχομένη Δευτέρα, ἴσα-ἴσα ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ σπίτι.

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ]

Ζεῦγος νεονύμφων εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ποιὰ γυναῖκα θὰ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ;

Φίλοι; Ναί. Ἀρραβωνιασμένοι; Ὄχι. Ὁ Κλὰρκ Γκαίημπλ καὶ ἡ Καρὸλ Λομπάρντ, κατὰ τελευταία φωτογραφία τους, σ' ἕνα χορὸ στὸ Χόλλυγουντ.

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ εἶχαν γιὰ σύζυγο τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ. Ἀλλὰ οὔτε ἡ μιά, οὔτε ἡ ἄλλη μπόρεσαν νὰ τὸν κρατήσουν.

Γι' αὐτὸ κανεὶς μπορεῖ νὰ διερωτηθῇ: Μπορεῖ νὰ κρατήσῃ μιὰ γυναῖκα τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ; Ἡ ἀπάντηση, φυσικά, δὲν μπορεῖ νἆναι σίγουρη. Ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ ἔχουν τὴν ἰδέα τους. Ἄς μᾶς ἐπιτρέψουν νἄχωμε τὴ δική μας! Μπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ μιὰ γυναῖκα.

Στὴν βεβαιότητά μας αὐτὴν ἀντιλέγουν τὰ γεγονότα:

1ον. Δυὸ ἀτυχεῖς γάμοι.

2ον. Αὐτὸ ποὺ περιέγραψε ἕνας φίλος του ὡς «ἕνα ἀδάμαστο αἴσθημα γιὰ τὴν ἐλευθερία, ἕνα συστηματικὸ μῖσος γιὰ κάθε ἐμπόδιο»: ὧρες τακτικές, πρόγραμμα στὴ ζωή, χρηματικὲς ὑποθέσεις ποὺ τὸν ἐνοχλοῦν, ἰδιοκτησίες ποὺ τὸν προσηλώνουν σ' ἕνα τόπο, ἐνῷ αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε ἕνα μέτρο γῆς καὶ τοποθετεῖ τὰ χρήματά του στὴν Τράπεζα.

3ον. Ἡ ἀπέχθειά του γιὰ τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες. Ἔχει φίλους ὅποιους βρῇ: Διπλωμάτες, νοτιοαμερικανούς, νέους, γκέρλς, χωρὶς διάκρισι. Ἂν ἐργάσθηκε μὲ τὸ μηχανικό του γιὰ τὴν ἐπιδιόρθωσι τοῦ αὐτοκινήτου του, τὸν προσκαλεῖ ἔπειτα στὸ σπίτι του νὰ δειπνήσουν μαζὶ καὶ τὸν δέχεται μὲ τὴν ἐγκαρδιότητα ποὺ θὰ δεχόταν ὁποιονδήποτε.

4ον. Ἡ ἄρνησίς του νὰ πάρῃ ἕνα γραμματέα. Ὁ ὑπηρέτης του τοῦ ἀρκεῖ. Συχνὰ ὁ Κλὰρκ τὰ καταφέρνει ὁλομόναχος. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸν βοηθάῃ κανεὶς στὸ ντύσιμό του.

5ον. Ἡ ἀντίληψίς του γιὰ τὴ ζωή, ὅταν τελειώνῃ τὴν ἐργασία του στὸ στούντιο. Θέλει νὰ πάῃ ὅπου τ' ἀρέσει, νὰ συγχρωτισθῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ τὴ φύσι, νὰ κάνῃ μιὰ δική του, προσωπικὴ φιλοσοφία.

Ὑπὲρ τῆς ἰδέας μας πάλι ἔχομε τὰ ἑξῆς γεγονότα:

1ον. Ὁ Κλὰρκ Γκαίημπλ δὲν εἶναι κανένας ἄγριος. Ἀγαπάει τὸν κόσμο.

2ον. Δείχνει γιὰ τὸ ἀσθενὲς φῦλον ἕνα ἐνδιαφέρον κανονικὸν καὶ ὑγιές. Δὲν τὸν ἀρκεῖ καθόλου ἡ συναναστροφή του μὲ τοὺς ἄνδρες.

3ον. Εἶναι ἱκανὸς ν' ἀγαπήσῃ.

4ον. Πολλοὶ ἀπ' ἐκείνους ποὺ στὰ 35 τους χρόνια θέλουν νὰ μείνουν ἀνύπανδροι, ἀλλάζουν ἰδέα στὰ 40. Εἶναι γνωστὴ ἡ φιλία του μὲ τὴν Καρὸλ Λομπάρντ. Ὡς τόσο, ἂν κανεὶς τοὺς ρωτοῦσε ἂν σκέπτωνται νὰ παντρευθοῦν, θὰ τοὺς προξενοῦσε μεγάλη ἔκπληξι.

Τὸ Χόλλυγουντ νομίζει πὼς δὲν θὰ παντρευθοῦν. Ἡ Καρὸλ ἔχει πάρα πολὺ μεγάλη προσωπικότητα, ὥστε νὰ ὑποταχθῇ μπροστὰ σ' ἕνα σύζυγο.

Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα πού, κατὰ τὴ γνώμη μας, θὰ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ, θὰ ἔπρεπε νὰ μοιάζῃ στὴν Καρὸλ Λομπὰρντ σὲ δυὸ σημεῖα: Νὰ ἔχῃ τὴν χαριτωμένη της σοβαρότητα καὶ τὸ εὔθυμο καὶ παιχνιδιάρικο πνεῦμα της. Τὸ πρῶτο προτέρημα τὸ εἶχε βρῇ στὴ δεύτερη σύζυγό του, τὸ δεύτερο στὴν πρώτη.

Ἡ Καρὸλ συγκεντρώνει καὶ τὰ δύο. Κάθε γυναῖκα ποὺ θὰ ἤθελε νὰ ἑλκύσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ, πρέπει νὰ τἄχῃ.

Πρέπει νὰ εἶναι ἐπίσης πιὸ νέα ἀπὸ τὸν Γκαίημπλ, πολὺ πιὸ νέα, γιὰ νὰ μὴ ἔχῃ ἀκόμη σχηματίσει πλήρη ἰδέα τῆς ζωῆς.

Πρέπει ἐπίσης νὰ τὸν ἀγαπᾷ βαθειά. Πρέπει ν' ἀγαπᾷ τὰ σπόρ, νὰ παίρνῃ μέρος στὶς ἐκδρομές του ἤ, ἀλλοιῶς, νὰ ξέρῃ νὰ ὑφίσταται χωρὶς γκρίνιες ἕνα περιοδικὸ χωρισμό.

Ἂν τὸν συνοδεύῃ, πρέπει νὰ τὸ κάνῃ μὲ χαρὰ καὶ ὄχι ἀπὸ θυσία. Δὲν πρέπει νὰ παίρνῃ ὕφος μάρτυρος, ἔστω καὶ σιωπηλῆς. Νὰ μὴν παραπονῆται διαρκῶς: «Ὤ, ἀγάπη μου, ἂς ξεκουρα-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ήν ΣΕΛΙΔΑ]

Ποιὰ θὰ τὸν κρατήσῃ;

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἄννλοι καὶ Γάλλοι στὸ Ὀρὰν

ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΑΝ, μέγα γενικὸ σταθμό, ὁ Ἀγγλικὸς καὶ ὁ Γαλλικὸς στόλος θ' ἀναλάβουν τὴν ἐπίβλεφι τῆς Μεσογείου. Μέσα σὲ εἴκοσι τέσσερες ὧρες ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ καταστήσουν πιὸ εὐχάριστη τὴ διαμονὴ τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἄγγλων ναυτικῶν. Ἄνοιξαν καινούργια ντάνσινγκ καὶ προετοιμάζονται μεγάλες ἑορτὲς γιὰ διασκέδασι τῶν πληρωμάτων. Δυστυχῶς ὁ ναύαρχος Ἐστεβᾶ δὲν ἔχει τὴν ἴδια γνώμη. Μόλις ἔφθασε ἔδωσε τὶς πιὸ αὐστηρὲς διαταγές:

— Δὲν ἐρχόμαστε ἐδῶ γιὰ γλέντι! συνεπλήρωσε.

Ἀλλὰ οἱ δημοτικὲς ἀρχὲς τῆς πόλεως ἔκαναν ἤδη ἀρκετὰ διαβήματα καὶ ἐλπίζουν ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ κάμψουν τὸν τρομερὸ ναύαρχο.

Τὸν ἔπιασαν!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ἔκρηξι βόμβας στὸ Παρίσι, ἐνῷ ἡ ἀστυνομία ἦταν ἀνάστατος κι' ἀναζητοῦσε παντοῦ τοὺς δράστες, τὸ τηλέφωνο ἀντήχησε ξαφνικὰ στὰ γραφεῖα τῆς διευθύνσεως.

— Τὸν ἔπιασαν! ἐφώναζε ἕνας ἀστυνομικὸς ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

— Ποιόν;

— Τὸν ἀναρχικὸ ποὺ ἐτοποθέτησε τὴν βόμβα. Εἶνε κάποιος Ἰωσὴφ Ἐντανὶμ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ περάσῃ τὰ σύνορα χωρὶς διαβατήριο. Ὡμολόγησε.

Πραγματικὰ, ὁ δυστυχὴς δὲν ἦταν παρὰ ἕνα τρελλὸς ποὺ ὁμολογοῦσε ὅλα ὅσα τοῦ ζητοῦσαν. Ὅταν τοῦ προσῆψαν πὼς περιγέλασε τὴν ἀστυνομία, αὐτὸς ἀπάντησε μὲ μεγάλη σοβαρότητα:

— Δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀντιλέγω στοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ μοῦ προξενεῖ πολλὴ λύπη!

Διασημότης

ΑΣΗΜΟΣ, ἄγνωστος, ζῶντας στὴν πιὸ μεγάλη φτώχεια, συνελήφθη στὸ Παρίσι ἕνας κάποιος Ταμπουρίνι ὡς συνένοχος γιὰ τὶς ἐκρήξεις ποὺ συνέβησαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν στὸ Παρίσι. Ὁ ἀνθρωπάκος μάταια διαμαρτυρήθηκε πὼς δὲν εἶχε ἰδέα, μάταια ἀγωνίσθηκε γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Συντετριμμένο, τὸν ὡδήγησαν στὸ κρατητήριο. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε, κάθε στενοχώρια εἶχε ἐξαφανισθῆ. Τί εἶχε συμβῆ; Εἶχε ἰδῆ τὸ ὄνομά του τυπωμένο μὲ κεφαλαῖα γράμματα στὶς ἐφημερίδες:

— Τώρα, εἶπε, σίγουρα θὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ μένα οἱ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες!

Καὶ περιμένει πρόσκλησι ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε ὅλως διόλου ἀπίθανον.

Ρεκὸρ θερμοκρασίας

ΕΙΝΕ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ, ἐν τούτοις, καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ διάφορες ἰατρικὲς ἀνακοινώσεις, ἀληθινό: Πολλοὶ ἀσθενεῖς ἔφθασαν σὲ θερμοκρασίες, ὑψηλὲς ἢ χαμηλές, ποὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθοῦμε πὼς μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός. Ὁ Παρισινὸς καθηγητὴς Σὰρλ Ρισὲ δίδει τὰ ἑξῆς παραδείγματα:

Τυφοειδὴς πυρετὸς 42 καὶ 42,25 βαθμούς, ἐπιλόχιος πυρετὸς 43,75, σκαρλατίνα 42, μηνιγγῖτις 42, εὐλογία 42, ἀνεμοπύρωμα 42, κίτρινος πυρετὸς 42,5, λύσσα 42,8 καὶ 43, πνευμονία 42, διαλείπων πυρετὸς 43, πλευρῖτις 42. Ἐκτὸς τῆς πρώτης περιπτώσεως καὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ διαλείποντος πυρετοῦ, ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς ἀπέθαναν.

Ἀντιθέτως ἐσημειώθησαν ἀπίστευτες χαμηλὲς θερμοκρασίες (ὑποθερμία). Ὑπάρχουν παραδείγματα κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ θερμοκρασία κατέβηκε στοὺς 32 καὶ 28 βαθμοὺς (ἰατρὸς Μινιὸ), στοὺς 27,9 (ἰατρὸς Μπουρνεβὶλλ) κι' ἀκόμα στοὺς 24 (ἰατρὸς Ντεμπαρρὼ). Ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς αὐτοὶ ἀπέθαναν. Οἱ δηλητηριάσεις ἐπιφέρουν συχνὰ κατάπτωσι τῆς θερμοκρασίας, ποὺ ὡς συνέπεια ἔχει τὸν θάνατο. Οἱ ἰατροὶ Μπουρνεβὶλλ καὶ Νεττὲρ ἀναφέρουν δυὸ περιπτώσεις οὐραιμίας κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀσθενοῦς ἔπεσε σὲ 31,5 βαθμοὺς καὶ 30,1. Ὁ καθηγητὴς Ρισὲ ἀναφέρει μιὰ περίπτωσι καρκίνου μὲ 30,7 βαθμοὺς καὶ ὁ ἰατρὸς Μαρὼ μιὰ δηλητηρίασι μολύβδου μὲ θερμοκρασία 28 βαθμῶν.

Μία ἔπαυλις μὲ μορφὴ ἀνθρώπ

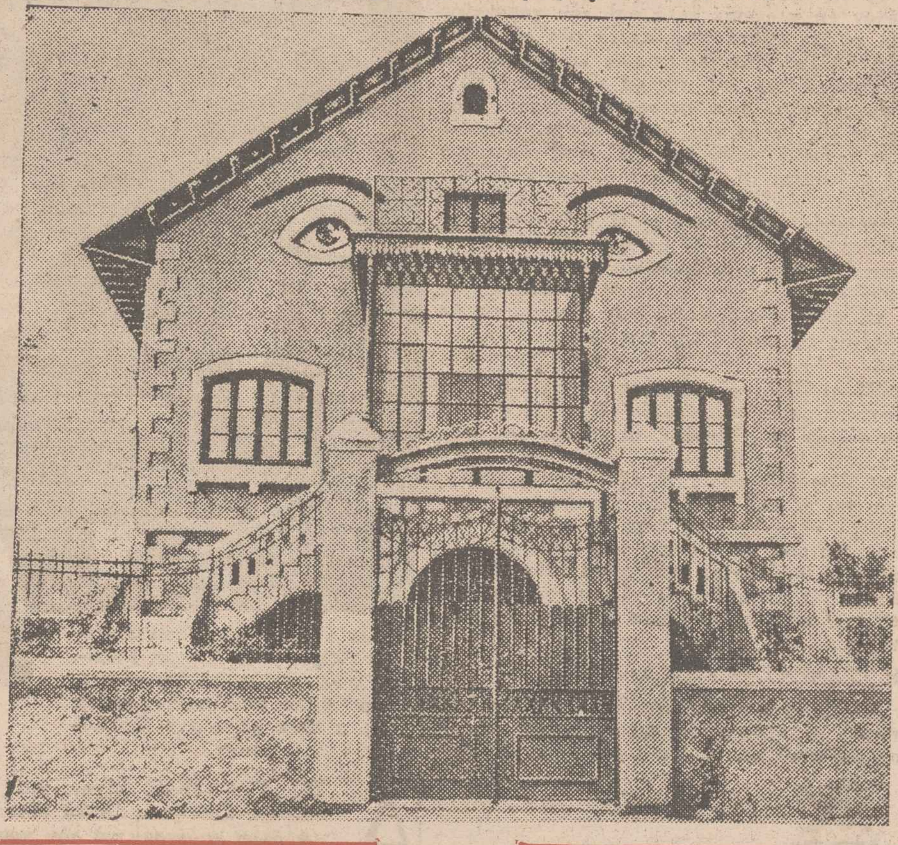

Ἡ ἐκκεντρικότης δὲν ἔχει ὅρια. Καὶ εἶνε λάθος νὰ νομίζετε ὅτι τὸ ρεκὸρ τῆς ἐκκεντρικότητος τὸ ἔχουν οἱ Ἀμερικανοί. Ἰδοὺ αὐτὴ ἡ ἔπαυλις: εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν Βαρκελώνη καὶ ὁ ἀρχιτέκτων της ἔδωσε στὴν πρόσοψί της μορφὴ... ἀνθρώπου. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐπαύλεως εἶνε βέβαια περίεργη, δὲν ἔχει ὅμως καμ μιὰ χάρι...

Η...ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

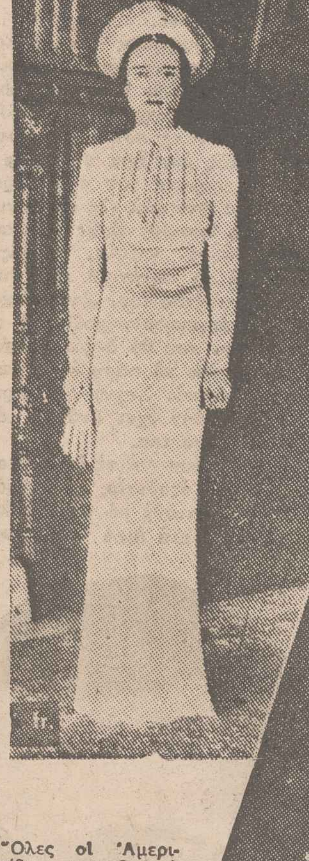

Ὅλες οἱ Ἀμερικανίδες μποροῦν νὰ ντυθοῦν ὅπως ἡ δούκισσα τοῦ Οὐΐνδσωρ, ἡ ἔνδοξη συμπατριώτισσά των.

Στὶς 3 Ἰουνίου ἡ μίσσες Οὐάλλις Οὐάρφιλντ παντρεύεται στὸ Καντέ. Ἡ φωτογραφία τοῦ φορέματός της μεταδίδεται ραδιοτηλεγραφικῶς στὴν Νέα Ὑόρκη. Ὅλες οἱ ἐφημερίδες τὴν δημοσιεύουν, προσθέτοντας κάθε λεπτομέρεια καὶ πὼς τὸ φόρεμα εἶνε δημιούργημα τοῦ Μαινβοσσὲ καὶ ὅτι ἐστοίχισε 6 χιλιάδες φράγκα.

Στὶς 13 Ἰουνίου ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα καταστήματα τῆς Νέας Ὑόρκης, στὴν 5η Λεωφόρο, ἀναγγέλλει ὅτι πωλεῖ ἕνα φόρεμα, πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ πρωτοτύπου, μὲ τὴ μικρὴ ζώνη — κορσελὲ στολισμένη μὲ ἕνδεκα κουμπιὰ καὶ μὲ τὶς σοῦρες κρατημένες στὸ λαιμὸ μ' ἕνα φεστονὰζ, ἀντὶ 1.000 φράγκων.

Ἕνα ἄλλο κατάστημα, σχεδὸν συγχρόνως, προσφέρει στὶς πελάτιδές του ἕνα ἀντίγραφο αὐτοῦ τοῦ φορέματος, διασκευασμένο ὡς καθημερινὸ ἀπογευματινὸ φόρεμα μὲ φοῦστα καὶ μανίκια κοντὰ, μεταξωτὸ ἐμπριμὲ, τιμὴ 650 φράγκα.

Στὶς ἀρχὲς Ἰουλίου δημοκρατοποίησις: Τὸ ἴδιο φόρεμα, 440 φράγκα.

Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, βρίσκουν τὸ ἴδιο φόρεμα σὲ ἕνα κατάστημα ἑτοίμων φορεμάτων, τὸ πιὸ φθηνὸ κατάστημα τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ 150 φράγκα.

Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ πολλὲς ἑκατοντάδες χιλιάδες Ἀμερικανίδες φοροῦν αὐτὸ τὸ μοντέλλο.

Εἶνε γνωστὸ πὼς οἱ Παρισινοὶ ράπται προσπαθοῦν νὰ προστατεύσουν τὶς δημιουργίες των. Ἤξεραν πὼς ἡ ἀντιγραφὴ καὶ ἡ ἀπομίμησις προστυχένουν τὰ φορέματά των, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζοντο ποτὲ μὲ πόση ταχύτητα μπορεῖ νὰ συμβῇ αὐτό. Ἕνας μῆνας ἀρκεῖ.

Σιωπή!

ΕΝΩ ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν στὸ ἀγροτικὸ κέντρο κατακρημνιζόταν ἀξιοθρήνητα, στὴ Γενεύη συνέβη ἕνα ἀπροσδόκητο φαινόμενο. Σὲ δυὸ σπουδαῖες συνεδριάσεις στὶς ὁποῖες παρευρίσκονταν οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου, ὁ πρόεδρος ἔκλεισε τὴν συνεδρίασι ἀμέσως μόλις τὴν εἶχε ἀνοίξει, γιὰ μιὰ ἁπλούστατη αἰτία: Κανένας δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸν λόγον.

— Πρώτη φορὰ συμβαίνει τέτοιο πρᾶγμα, εἶπε κάποιος ἀπ' τοὺς ἀντιπροσώπους. Ξαφνικὰ ὅλοι οἱ ρήτορες ἔγιναν βουβοί.

Καὶ ὁ Κινέζος ἀντιπρόσωπος:

— Κατάλαβαν ἐπὶ τέλους τί θὰ πῇ διπλωματία!

Ἡ περιπέτεια

Η ΜΑΓΔΑ ΦΟΝΤΑΝΖ — αὐτὴ ποὺ εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ σκοτώσῃ τὸν πρεσβευτὴν ντὲ Σαμπρὲν — μόλις βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακή, κάνει πάλι τὸν Γαλλικὸ τύπο νὰ ἀσχοληθῇ μαζί της. Μαθαίνουν πὼς στὸ Σαὶν — Ζὰν — ντὲ Λὺζ, μ' ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο, κατώρθωσε μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν λαθρεμπόρων νὰ περάσῃ τὰ σύνορα. Δὲν τῆς ἔδιναν διαβατήριο γιατὶ ἡ ἀστυνομία τῆς εἶχε ὑποδείξει νὰ καθήσῃ «φρόνιμα». Ὡς τόσο κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὰ Πυρηναῖα. Ἡ ἀστυνομία τὴν ἀναζητεῖ πυρετωδῶς γιατὶ δὲν ἐπλήρωσε τὸ λογαριασμὸ τοῦ ξενοδοχείου — ἀρκετὰ στρογγυλὸ — ὅπου κατέλυσε, καὶ τὸ αὐτοκίνητο, ἐξ ἄλλου, δὲν ἦταν δικό της.

— Μπᾶ! εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, θὰ τὴν βροῦμε εὔκολα. Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ περνοῦν τὸν χειμῶνα τους στὴν Μεσημβρία καὶ τὸ καλοκαῖρι τους στὴ... φυλακή!

Στα στρατιωτικὰ γυμνάσια

Ο ΚΥΡΙΟΣ Ἐδουάρδος Νταλαντιὲ, ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Μιλλεράν, ἠθέλησε νὰ παρακολουθήσῃ τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ στρατοῦ στὴν Νορμανδία. Εἶχε φορέσει ὁλοκαίνουργες μπότες, ἀλλὰ μόλις περπάτησε μερικὰ χιλιόμετρα, ἄρχισε νὰ κουτσαίνῃ ἐλαφρά.

— Τί πάθατε; Κτυπήσατε; ρώτησε τὸν ὑπουργὸ ὁ στρατηγὸς Γκαμελέν.

— Ὄχι. Αὐτὲς οἱ μπότες μὲ στενεύουν. Δὲν ξέρω τί συμβαίνει. Τὸ πρωῒ ποὺ τὶς ἔβαλα μοῦ πήγαιναν θαυμάσια.

Καὶ ὁ στρατηγὸς χαμογελῶντας:

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἐγώ. Ὅταν ἀγοράζῃ κανεὶς καινούργιες μπότες, πρέπει πάντα νὰ παραγγέλνῃ μαζὶ καὶ ἕνα ἄλογο!

Ὁ Τὶλλ στὴν Ἀμερικὴ

Ο ΓΑΛΛΟΣ πρωτοπυγμάχος Μαρσὲλ Τὶλλ, βρίσκεται, ὡς γνωστὸν, στὴν Ἀμερική, ὅπου οἱ ἐφημερίδες τοῦ ἐπιτίθενται διαρκῶς καὶ συχνὰ μὲ ἀρκετὴ σφοδρότητα. Τὸν κατηγοροῦν πὼς φέρει ἕνα τίτλο ποὺ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ, γιατὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δὲν ἀναγνωρίζουν στὴν Γαλλικὴ Ὁμοσπονδία τὸ δικαίωμα ν' ἀνακηρύσσῃ ἕνα πρωταθλητή. Θυμωμένος λοιπὸν ὁ Τὶλλ, ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ συνέντευξι σ' ἕνα Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο.

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα, ἐδήλωσε.

Μὰ ὥστόσο, νευριασμένος φαίνεται, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ κι' ἐφώναξε:

— Ἐγώ, ξέρετε, εἶμαι καμωμένος ἀπ' τὸ πετσὶ ποὺ κάνουν καὶ τὰ γάντια τοῦ μπόξ. Ὅσο πιὸ πολὺ κτυποῦν ἀπάνω του,, τόσο καὶ πιὸ πολὺ σκληραίνει!

Καὶ ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος μετέφραζε τὴν ἄλλη μέρα στὴν ἐφημερίδα του:

«Ὁ κ. Μαρσὲλ Τὶλλ ἰσχυρίζεται πὼς σὲ κάθε κτύπημα τὸ δέρμα του γίνεται σκληρότερο. Ὁ ἀντίπαλός του λοιπὸν θὰ κάνῃ καλὰ νὰ τὸν ρίξῃ στὸν πρῶτο γῦρο!»

Μαργαρίτης μεταφραστικὸς μιὰ φορά!

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ
ΓΥΝΑΙΚΑ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΚΙΟΥΡΙ

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ἡ Μάνια Σκλοντόβσκα — ἡ μέλλουσα κυρία Κιουρὶ —γεννήθηκε στὴ Βαρσοβία, στὰ 1867, ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια καθολικῶν Πολωνῶν, ποὺ ἔχει κι' ἕνα μικρὸ τίτλο εὐγενείας. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ὅλο. Οἰκονομικῶς ἡ οἰκογένεια δὲν ἦταν σὲ καθόλου καλὴ κατάστασι. Ἡ παιδική της ἡλικία εἶνε σκοτεινιασμένη ἀπ' τὴ ρωσσικὴ σκλαβιά. Ὁ πατέρας της ἦταν καθηγητὴς στὸ γυμνάσιο. Ἡ μητέρα της πέθανε πολὺ ἐνωρὶς ἀπὸ φθίσι. Ἡ Μάνια εἶνε τώρα μιὰ δεκαετὴς μαθήτρια].

2ΟΝ

ΟΤΑΝ ἡ Ζόσια καὶ ἡ Μάνια ἐπέστρεψαν σὲ λίγο στὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπᾶ των, τὸν βρῆκαν νὰ συνομιλῇ χαμηλόφωνα μὲ τὴν μητέρα των. Θέμα συζητήσεως ἦταν πάλι ὁ Ἰβάνωφ.

Ἡ Μάνια Σκλοντέφσκα—κατόπιν Μαρία Κιουρὶ—κατὰ τὸ 1883 ὅταν ἐπήγαινε στὸ γυμνάσιο.

— Θυμᾶσαι, τὴν παράκλησι ποὺ ἔκαμαν πέρυσι, στὴν ἐκκλησία, οἱ μαθηταὶ τῆς δευτέρας τάξεως; Εἶχαν ὀργανώσει ἕναν ἔρανο γιὰ νὰ πληρώσουν τὰ ἔξοδα καὶ δὲν ἐξήγησαν ποτὲ στὸν ἐφημέριο τὸ σκοπὸ τῆς παρακλήσεως. Ἔ! χθὲς ὁ μικρὸς Μπαρζίνσκι μοῦ τὰ ἀπεκάλυψε ὅλα. Τὰ παιδιὰ εἶχαν πληροφορηθῆ, πὼς ἡ κόρη τοῦ Ἰβανὼφ ἦτο ἄρρωστη μὲ τυφοειδῆ πυρετὸ καὶ μὲ τὸ μῖσος ποὺ ἔτρεφαν κατὰ τοῦ διευθυντῆ, ἔκαμαν παράκλησι γιὰ νὰ πεθάνῃ γρηγορώτερα. Ἂν μάθαινε τὸ σκοπό τους, ὁ ἀτυχὴς παπᾶς, φαντάσου τὴν ἀπελπισία του!

Ὁ κ. Σκλοντόβσκι διασκεδάζει μὲ τὸ ἐπεισόδιο, ἡ γυναῖκα του ὅμως ποὖναι μιὰ φανατικὴ καθολική, δὲν ἐννοεῖ νὰ γελάσῃ. Σκύβει ἐπάνω στὸ ἐργαστήριό της καὶ ξαναρχίζει τὴ δουλειά της. Ἡ κ. Σκλοντόβσκα ἐπιδιορθώνει τὰ παπουτσάκια τῶν παιδιῶν της. Δὲν ἀπαξιοῖ καμμιὰ δουλειά. Κι' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ τοκετοί της καὶ ἡ ἀρρώστεια της τὴν ὑπεχρέωναν νὰ μένῃ στὸ σπίτι, ἔμαθε τὴν τσαγγαρικὴ καὶ τώρα ἐπιδιορθώνει μόνη της τὰ ἐφθαρμένα παπουτσάκια τῶν παιδιῶν της. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολη...

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ σένα, Μανιούσκα!

Ἡ Μανιούσκα ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ μαμά της, ποὺ ἔκοβε μιὰ σόλα κι' ἔπειτα στὸ μπαμπᾶ της, ποὺ ἐγκαταστάθηκε δίπλα της ἄνετα μέσα στὸ φωτεῖγ του. Πόσο θὰ ἤθελε ἡ Μανιούσκα νὰ ἀνεβῇ στὰ γόνατά του καὶ νὰ παίξῃ μὲ τὴ γραββάτα του καὶ μὲ τὸν κόμπο της ποὺ ἦταν μὲ τόσην ἐπιμέλεια δεμένος. Ἡ Μάνια ὅμως δὲν τολμάει, ἀντιλαμβάνεται πὼς ἡ συζήτησις ἦταν σοβαρή. «Ἰβανὼφ.... ἀστυνομία... Τσάροι... ἐξορίες... συνωμοσίες... Σιβηρία...»

Καθημερινῶς, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγεννήθηκε, ἡ Μάνια δὲν ἄκουγε παρὰ τὶς ἴδιες φράσεις, στὶς ὁποῖες εἶχε ἀποδώσῃ ὁρμέμφυτα μιὰ τρομερὴ σημασία, καὶ τὶς ἀπέφευγε ὅσο μποροῦσε. Τὶς στιγμὲς αὐτὲς εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ φέρνῃ βόλτα τὸ ἐργαστήριο τοῦ μπαμπᾶ της ποὺ περιεῖχε τόσα ὡραῖα πράγματα γιὰ τὴν παιδικὴ περιέργειά της· ἀπαστράπτοντα μηχανήματα, πήλινους σωλῆνες, μικρὲς ζυγαριές, δείγματα διαφόρων μετάλλων, ἕνα ἠλεκτροσκόπιο μὲ φύλλα χρυσοῦ.

Ἡ Μάνια δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ σὲ τί μπορεῖ νὰ χρησιμεύουν αὐτὰ τὰ ὡραῖα μπιμπλὸ τοῦ μπαμπᾶ της. Μιὰ μέρα ποὺ ἀνορθωμένη στὰ δάχτυλα τῶν μικροσκοπικῶν ποδιῶν της τὰ ἐθαύμαζε πίσω ἀπ' τὶς βιτρίνες του, ὁ πατέρας της τῆς ἐξήγησε πὼς αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε ἦσαν

— Μη χα νή μα τα Φυ σι κῆς.

— Τί παράξενο ὄνομα, παρετήρησε.

Δὲν τὸ ἐξέχασε ὅμως, γιατὶ ποτὲ δὲν ξεχνάει οὔτε τὸ παραμικρὸ —καὶ ὅταν εἶναι εὔθυμη τὸ ἐπαναλαμβάνει στὰ παιδικὰ ἀσυνάρτητα τραγουδάκια της.

ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

— Μαρία Σκλοντόβσκα!

— Παροῦσα.

— Πές μας γιὰ τὸν Στανίσλαο Αὔγουστον.

— Ὁ Στανίσλαος—Αὔγουστος Πονιατόβσκι ἐξελέγη βασιλιᾶς τῆς Πολωνίας, τὸ 1764. Ἦταν ἔξυπνος, μελετημένος καὶ φίλος τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν συγγραφέων. Ἀντελαμβάνετο τὰ κακὰ ποὺ ἐξασθενοῦσαν τὸ Βασίλειο καὶ ἀνεζήτησε μὲ κάθε τρόπο νὰ θεραπεύσῃ τὴν κρατικὴ ἀταξία. Δυστυχῶς ὅμως, ἦταν ἕνας ἄνδρας χωρὶς θάρρος...

Μόλις καὶ μετὰ βίας διακρίνεται ἡ μικρὴ μαθητριούλα, ποὺ σηκώθηκε ἀπ' τὸ θρανίο τῆς τρίτης σειρᾶς, ποὺ βρίσκεται κοντὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα ποὺ βλέπουν πρὸς τὶς πρασιές, ποὖναι τώρα σκεπασμένες μὲ χιόνι. Ἦταν ντυμένη μὲ τὴν συνηθισμένη αὐστηρότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ σχολείου τῆς δεσποινίδος Σικόρσκα.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἦταν ντυμένη καὶ ἡ καθηγήτρια ποὺ βρισκόταν στὴν ἕδρα. Ἡ δεσποινὶς Ἀντωνία Τυπάλσκα ἄλλως τε δὲν εἶχεν ἀξιώσεις καλλονῆς. Ἡ δεσποινὶς Τυπάλσκα, ποὺ τὴν φωνάζουν μὲ τὸ παρατσοῦκλι «Τούπισια», ἐξασκοῦσε συγχρόνως καὶ καθήκοντα ἐπιμελητρίας τῶν μαθητριῶν. Εἰς τὸ ἔργο της δὲ αὐτὸ κάποτε τυραννοῦσε τὸ ἀνεξάρτητο πνεῦμα καὶ τὸν πεισματάρικο χαρακτῆρα τῆς μικρότερης Σκλοντόβσκα....

Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἡ «Τούπισια» τρέφει πολλὴ συμπάθεια γιὰ τὴ Μάνια. Πῶς νὰ μὴν τὴν συμπαθῇ καὶ νὰ μὴν εἶναι ὑπερήφανη γιὰ μιὰ μαθήτρια σᾶν τὴν Μανιούσκα; Ποὺ μολονότι μικρότερη δυὸ χρόνια ἀπ' τὶς ἄλλες συμμαθήτριές της, ἦταν, μολαταῦτα, πρώτη σ' ὅλα στὴν ἀριθμητική, στὴν ἱστορία, στὴν φυσική, στὴν γεωγραφία;

Ἦταν τὸ μάθημα τῆς Πολωνικῆς ἱστορίας, στὸ ὁποῖο ἐξεταζόταν τώρα ἡ Μάνια καὶ ὅλη ἡ τάξις κρατοῦσε μιὰ μυστηριώδη σιωπή. Λὲς κι' ὅλες οἱ μαθήτριες, μὲ ἀρχηγό τους τὴν καθηγήτρια συνωμοτοῦσαν.

Ξαφνικά, ἕνα διπλὸ κουδούνισμα ἀντήχησε. Ἐπηκολούθησε συναγερμὸς τῆς τάξεως καὶ μάζεμα γρήγορο τῶν βιβλίων τῆς ἱστορίας, τὰ ὁποῖα πῆραν πέντε μαθήτριες καὶ τὰ ἔκρυψαν σὲ μιὰ μυστικὴ κρύπτη. Μετὰ πάροδο δυὸ λεπτῶν ἡ πόρτα τῆς αἰθούσης ἄνοιξε καὶ ἐνεφανίσθη στὸ κατῶφλι ὁ κ. Χόρνμπεργκ, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων τῆς Βαρσοβίας. Ἦταν ἕνας χονδρὸς ἄνθρωπος, μὲ μαλλιὰ κουρεμένα ἀ λὰ γερμανικὰ καὶ μάτια διαπεραστικά.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, ὁ ἐπιθεωρητὴς κυττάει τὶς μαθήτριες. Δίπλα του βαδίζει ἡ διευθύντρια, ἡ κυρία Σικόρσκα καὶ τὶς κυττάει καὶ κείνη, ἀλλὰ μὲ τί μυστικὴ ἀγωνία.

Εὐτυχῶς ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Στὴν αἴθουσα αἱ 25 μαθήτριες ἦταν ὅλες σκυμμένες ἐπάνω στὰ ἐργόχειρά τους καὶ μὲ τὴ δαχτυλήθρα στὸ χέρι ἔφτιαχναν διάφορα πραγματάκια, ἐνῷ ἡ Τούπισια, μὲ τὶς φλέβες τῶν κροτάφων κάπως ἐξογκωμένες, ἔκανε πὼς διάβαζε ἕνα βιβλίο μὲ ὀρθοδόξους χαρακτῆρας.

— Τὰ παιδιὰ ἔχουν δυὸ ὧρες τὴν ἑβδομάδα ράψιμο, λέγει ἥσυχα ἡ διευθύντρια, κύριε ἐπιθεωρητά!...

Ὁ Χόρνμπεργκ προὐχώρησε ἀκολούθως πρὸς τὴν καθηγήτρια.

— Ἄ! Διαβάζετε! Τί βιβλίο, παρακαλῶ;

— Τὰ «Παραμύθια τοῦ Κρύλωφ», τὰ ἀρχίσαμε σήμερα, ἀπήντησεν ἡ «Τούπισια» μὲ ψυχραιμίαν.

Μὲ μιὰ ἀδιάφορη χειρονομία τότε, ὁ Χόρνμπεργκ ἀνεσήκωσε τὸ κάλυμμα τοῦ πλησιεστέρου θρανίου. Τίποτε τὸ ὕποπτον. Δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ κάτω οὔτε βιβλίο, οὔτε τετράδιο.

Τὰ παιδιὰ ἐτελείωσαν τὴ δουλειά τους, ἐσταύρωσαν τὰ χέρια τους κι' ἔμειναν ἀκίνητα, σὰν ἀγαλματάκια μέσα στὶς αὐστηρὲς καὶ λιτὲς ρομποῦλες τους, τὰ 25 παιδικὰ προσωπάκια τους, γηρασμένα ξαφνικά, ἔχουν τώρα μιὰ ἔκφρασι ποὺ κρύβουν τὸ φόβο, τὴν πονηρία καὶ τὸ μῖσος.

Ὁ κ. Χόρνμπεργκ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα ποὺ τοῦ προσφέρει ἡ διευθύντρια καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτὴν τῆς λέγει:

— Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ καλέσετε ἕνα παιδί;

Στὴν τρίτη σειρὰ ἡ Μαρία Σκλοντόβσκα, γυρίζει ὡς ἐξ ἐνστίκτου, τὸ πρόσωπό της πρὸς τὸ παράθυρο καὶ κατσουφιάζει. Μέσα της παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ μὴν πέσῃ ἡ ἐκλογὴ σ' αὐτήν.

— Ἄχ! Παναγιά μου: Νὰ μὴν εἶμαι ἐγώ! Ὄχι ἐγώ! Ὄχι ἐγώ!

Ξέρει ὅμως πὼς θἆταν αὐτή. Ξέρει πὼς γιὰ τὸ ἐρωτηματολόγιο τοῦ κ. ἐπιθεωρητοῦ αὐτὴ μόνον ὑποδεικνύεται πάντοτε, γιατὶ εἶναι ἡ ἐξυπνότερη καὶ γιατί, ἐπὶ πλέον, μιλάει περίφημα τὰ ρωσσικά.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός της σηκώνεται. Νομίζει πὼς ζεσταίνεται. Ὄχι... πὼς κρυώνει. Μιὰ φρικτὴ ντροπὴ τῆς σφίγγει τὸ λαρύγγι.

— Τὴν προσευχή σου! λέει ὁ Χόρνμπεργκ, τοῦ ὁποίου ἡ στάσις ἐκφράζει ἀδιαφορία καὶ ἐνόχλησι.

Μὲ φωνὴ κάπως ψυχρή, ἡ Μάνια ἀπαγγέλλει χωρὶς λάθη τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ λεπτὲς ταπεινώσεις ποὺ ἐφεῦρε ὁ Τσάρος γιὰ τοὺς Πολωνούς, ἦταν τὸ νὰ ὑποχρεώνῃ τὰ παιδιά τους νὰ ἀπαγγέλλουν καθημερινῶς ρωσσικὰ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ γενικὰ ὅλες τὶς προσευχὲς τῶν καθολικῶν.

—Ποῖοι εἶναι οἱ Τσάροι ποὺ ἐβασίλευσαν μετὰ τὴν Αἰκατερίνην τὴν ΙΙ ἐπὶ τῆς Ἁγίας μας Ρωσσίας;

— Αἰκατερίνη ἡ ΙΙ. Παῦλος ὁ Ι, Ἀλέξανδρος ὁ Ι, Νικόλαος ὁ Ι καὶ Ἀλέξανδρος ὁ ΙΙ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς εἶναι ἱκανοποιημένος, τὸ παιδὶ ἔχει καλὸ μνημονικὸ καὶ μιλάει περίφημα τὰ ρωσσικά, λὲς κι' εἶχε γεννηθῆ στὴν Πετρούπολι.

— Ποιός εἶναι ὁ τίτλος τοῦ Τσάρου στὴν κλίμακα τῶν ἀξιωματούχων;

— «Βιελιτσέστβο».

— Καὶ ὁ δικός μου;

— «Βισοκόροντι».

Ὁ ἐπιθεωρητὴς μένει ἀπολύτως ἱκανοποιημένος τώρα, ἀπὸ τὶς ἀσήμαντες αὐτὲς λεπτομέρειες, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη του ἔχουν πολὺ περισσότερη ἀξία ἀπὸ τὴν ὀρθογραφία καὶ τὴν ἀριθμητικὴ καὶ ἀπὸ ἁπλῆ πλέον περιέργεια ἐρωτᾶ τὴν Μάνια:

— Ποιὸς μᾶς κυβερνᾶ σήμερα;

Ἡ ἀπάντησις ἐβράδυνε κάπως νὰ τοῦ δοθῇ καὶ ὁ Χόρνμπεργκ, ἐνοχληθεὶς γι' αὐτό, ἐπαναλαμβάνει σὲ ὕφος αὐστηρότερο:

— Ποῖος μᾶς κυβερνᾶ, εἶπα.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ΙΙος, Τσάρος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, ἀρθρώνει μετὰ κόπου ἡ Μάνια, ποὺ τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει κάτωχρο.

Ἡ κυρία Σκλοντόφσκα, μητέρα τῆς Μαρίας Κιουρὶ, λίγο πρὸ τοῦ θανάτου της.

Διάλειμμα!... Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐγκατέλειψε τὴν αἴθουσα καὶ κατηυθύνθη στὴ διπλανή ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Σικόρσκα.

Τότε ἡ «Τούπισια» σηκώνει τὸ κεφάλι της.

— Ἔλα ἐδῶ, μικρούλα μου!...

Ἡ Μάνια βγαίνει ἀπὸ τὸ θρανίο της καὶ πλησιάζει τὴν καθηγήτριά της, ποὺ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, τὴ φιλάει στὸ μέτωπο.

Ἡ μικρούλα Μάνια, τὸ παιδὶ μὲ τὴν Πολωνικὴ ψυχή, ἀποκαμωμένο πιά, ξεσπάει σ' ἕνα ἀκατάσχετο κλάμμα.

—Ἦλθε ὁ ἐπιθεωρητής!... Ἦλθε ὁ ἐπιθεωρητής!...

Τὰ παιδιὰ ἀναστατωμένα μεταδίδουν τὴν εἴδησι στὶς μαμάδες τους ἢ στὶς γιαγιάδες τους, ποὺ τὰ περιμένουν στὴν ἔξοδο. Γοργὰ γοργὰ διασκορπίζονται στὸ πεζοδρόμιο, ποὺ εἶναι σκεπασμένο ἀπ' τὰ πρῶτα χειμωνιάτικα χιόνια. Μιλοῦν σιγά: ὁ κάθε διαβάτης, ὁ κάθε ἀργόσχολος ποὺ χαζεύει μπροστὰ στὶς βιτρίνες μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ πράκτορας τῆς ἀστυνομίας.

Στὴ θειὰ Μισαλόβσκα, ποὺ πῆγε νὰ πάρῃ τὶς δυὸ ἀδελφές της, ἡ Ἔλα διηγεῖται ζωηρὰ τὸ πρωϊνὸ σπουδαῖο γεγονός.

—Ὁ Χόρνμπεργκ ἐξέτασε τὴν Μάνια... Ἡ Μάνια ἀπάντησε θαυμάσια... Ὕστερα τὴν πῆραν τὴ Μάνια τὰ κλάματα... Φαίνεται πὼς ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν ἔχει καμμιὰ παρατήρησι νὰ κάμῃ στὶς ἄλλες τάξεις...

Ἡ τερατολόγος Ἔλα φλυαρεῖ. Ἡ Μάνια περπατάει σιωπηλὴ κοντὰ στὴ θειά της. Παρ' ὅλο ποὺ πέρασαν τόσες ὧρες ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ «ἀνάκρισι», ἡ μικρὴ εἶναι ἀκόμη ταραγμένη.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Χόνμπεργκ ἡ Μάνια αἰσθάνεται πιὸ βαρειὲς τὶς θλίψεις τῆς ζωῆς. Θυμᾶται ἄρα γε ὅτι ἦταν κι' αὐτὴ κάποτε μιὰ ἀνέμελη μπεμπέκα; Πολλὰ καὶ συνεχῆ κτυπήματα χτύπησαν τὸ σπίτι τοῦ Σκλοντόβσκυ καὶ τὰ τέσσερα τελευταῖα χρόνια φαίνονται στὴ Μάνια σὰν ἕνας κακὸς ἐφιάλτης.

Ἦταν κυρίως ἡ ἀναχώρησις τῆς μαμᾶς της μὲ τὴν Ζόσια γιὰ τὴ Νίκαια. Τῆς εἶπαν τότε πὼς μετὰ τὴ θεραπεία ἡ μαμά της θὰ γινόταν τελείως καλά. Ἕνα χρόνο ἀργότερα τὴν εἶδε καὶ δὲν τὴν ἀνεγνώρισε. Ἡ καταραμένη ἀρρώστεια τὴν εἶχε ἀλλάξει φρικτά.

Ὕστερα, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1873, ἦρθε μιὰ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 24ην ΣΕΛΙΔΑ]

Τὸ νέον μας ἀνάγνωσμα

«Τὸ αἴνιγμα τῆς Γυναίκας»

Προσεχῶς ἡ «Γυναῖκα» θὰ δώσῃ τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀνάγνωσμα ποὺ ἔδωσε ποτὲ ἕως τώρα:

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΣΕ

"ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ„

Ὁ μεγάλος αὐτὸς γιατρὸς μελέτησε σ' ὅλη του τὴν ζωὴ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἔρωτα, ἄκουσε μέσα στὸ ἐπιστημονικό του ἐργαστήριο χιλιάδες γυναῖκες νὰ τοῦ ἐξομολογοῦνται τὴν ζωή τους. Τὶς σπαρταριστὲς αὐτὲς περιπτώσεις ποὺ κλείνουν τὰ δράματα χιλιάδων γυναικῶν θὰ σᾶς δώσωμε μὲ τὸ «Αἴνιγμα τῆς Γυναίκας». Μιὰ σειρὰ πορτραίτων μὲ γυναικεῖες φυσιογνωμίες, μιὰ σειρὰ σπασμένες καρδιές, μιὰ συνεχὴς ἀγωνία τοῦ γυναικείου κόσμου νὰ βρῇ μέσα στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τὸν σωστὸ δρόμο, νὰ συνδυάσῃ τὶς ἴδιες τὶς παραδόσεις μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνστίκτου.

Ἀριστοκράτισσες καὶ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, τυλιγμένες σ' ἕνα πέπλο μυστηρίου προχωροῦν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἐμπείρου γιατροῦ Βασὲ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὶς ἀναλύσῃ, νὰ τὶς ψυχολογήσῃ, νὰ βρῇ τὴν αἰτία κάθε τραγωδίας, νὰ φέρῃ στο φῶς τὸ αἴνιγμα κάθε γυναίκας.

Παρακολουθῆστε ὅλες καὶ ὅλοι τὸ νέο μας ἀνάγνωσμα. Δίδεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΘΡΥΛΩΝ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ

ΜΑΚΕΝΤΑ

Τὸ πολύκροτο ἔργο τοῦ Αἰθίοπος πρίγκηπος ΓΙΑΚΟΥΜΠ

3ΟΝ

ΑΥΤΗ τὴ φορὰ καταλαβαίνει ἢ πιστεύει πὼς καταλαβαίνει. Εἶναι τὰ χάδια, ποὺ ζητεῖ αὐτὴ ἡ ἰδιόρρυθμη παρθένα, τὰ ἀκίνδυνα χάδια...

Τὸ νέο σῶμα ἀνατριχιάζει μέσα στὰ χέρια του. Τὰ χέρια του περιπατοῦν πάνω στὸ δέρμα, πασπατεύουν τοὺς χιτῶνες, χαϊδεύουν, σφίγγουν, προχωροῦν...

Ἀλλὰ σὲ λίγο τὸ αὐτί του πιάνει αὐτὰ τὰ λόγια :

— Ἄφησέ με, πρίγκηπα, ἄφησέ με!...

Δυσαρεστήθηκε; Χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ παρατηρεῖ τὴν Μακέντα, ποὺ σηκώνεται καὶ τακτοποιεῖ τὴν τουνίκα της.

— Τόλμη, ποὺ τὴν ἔχεις, Ἀσσανταρόν! Κι' ἐγὼ ποὺ σ' ἐμπιστεύθηκα τόσο....

— Σὲ τί διέψευσα τὴν ἐμπιστοσύνη σου;

— Τὸ ρωτᾶς; Τὰ χέρια σου, τὰ χείλη σου;....

— Μὰ... σὺ δὲν μοῦ ἐπέτρεψες νὰ σὲ μεταχειρισθῶ πιὸ τρυφερὰ ἀπὸ ἕνα φίλο. Λοιπόν; Μήπως εἶσαι καὶ σὺ μιὰ ἀπ' τὶς σουσουράδες ἐκεῖνες, ποὺ ἀλλάζουν αἰσθήματα τόσο συχνὰ ὅσο καὶ χιτῶνα;

—Ἀντίθετα. Τὰ δικά σου αἰσθήματα μοῦ φαίνεται, πὼς ἀλλάζουν μόλις τὰ δάκτυλά σου θίξουν τὸ σῶμα μου, ὦ Ἀσσανταρόν. Ἀλλοίμονο. Σοῦ εἶναι λοιπὸν ἀδύνατο νὰ νοιώσῃς τί εἶμαι γιὰ σένα; Πῶς νὰ στὸ πῶ;... ἕνας μικρότερος ἀδελφός σου... σ' αὐτὸν τί φιλία θἄδινες ;

Ὁ Ἀσσανταρὸν ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνῃ. Μέσα στὰ φυλλοκάρδια του μιὰ ἐπανάστασις γίνεται καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται ἔτσι... Πάει καὶ κάθεται κοντά της, περνάει τὸ χέρι του στὴ δακτυλιδένια μέση τῆς κοπέλλας. Τὰ μάγουλά των ἀκουμποῦν καὶ μένουν ἔτσι γιὰ πολύ. Ἐκείνη ἦταν εὐτυχὴς ποὺ τὴν καταλάβαινε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο εὐτυχής, νὰ τὴν καταλαβαίνῃ. Καὶ ἡ εὐδαιμονία των στὴν ἰδέα τοῦ γάμου τῶν σκέψεών των εἶναι σὰν τὴν παιδικήν, σὰν τὴν ἁγνὴν παιδικὴ χαρά...

Ἀλλὰ νά, ποὺ πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα τὸ συνηθισμένο στὸ σκοτάδι μάτι τοῦ Ἀσσανταρὸν διακρίνει δυὸ μάτια, νὰ λάμπουν. Εἶναι ὁ βδελυρὸς Ἀμρὰμ, ποὺ τὸν κατασκοπεύει... Τραβᾶ τὸ μαχαῖρι του. Ἀλλὰ στὴ στιγμὴ βλέπει νὰ λάμπουν δέκα, εἴκοσι, γυμνὲς σπάθες: ὅλη ἡ σωματοφυλακὴ τῆς Βασίλισσας εἶναι ἐκεῖ κι' ἀγρυπνεῖ.

Λύσσα τὸν πιάνει :

— Ὦ διεστραμμένη, ὦ ψεῦτρα, φωνάζει. Καταραμένη νἆσαι, ποὺ δὲν φοβήθηκες νὰ ὑποκριθῇς μιὰν ἁγνὴν ἀγάπη, γιὰ νὰ καταχραστῇς τὰ ἁπλᾶ καὶ εἰλικρινῆ αἰσθήματα ἑνὸς ξένου. Ἤθελες τὸ κολλιέ μου, δὲν εἶναι ἔτσι; Καὶ χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα, ἔ; Μά, γιατί ἔβαλες ἐδῶ τὸν κηδεμόνα σου καὶ τὴ φρουρά σου; Γιὰ νὰ διασκεδάσῃς, βλέποντας τὸν ὑπερήφανο Ἀσσανταρὸν νὰ ἱκετεύῃ καὶ νὰ στενάζῃ μπροστά τους; Ἔ λοιπόν! μπροστὰ σ' αὐτοὺς δέξου καὶ τὴν ἀπάντησί του. Σ' ὠνόμασαν Βασίλισσαν τῶν Βασιλέων. Ἐγὼ σ' ὀνομάζω Βασίλισσα τῶν Πορνῶν. Δὲν εἶσαι παρὰ μιὰ πρόστυχη, ἕνα ἀδιάντροπο κορίτσι, ἕνα ἄσεμνο θηλυκό. Φύλαξε τὸ κολλιέ μου, Μακέντα, ἀλλὰ μὴν περιμένῃς ἀπ' αὐτὸ τὴν εὐτυχία. Στ' ἀφήνω γιὰ νὰ σοῦ θυμίζῃ, πὼς ὁ ἀνηψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Ἀσσυρίων, θὰ σὲ θυμᾶται πάντα, ὦ κόρη, ὦ πρόστυχη, ὦ βασίλισσα τῶν Πορνῶν.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια κρατῶντας τὸ μαχαῖρι σφικτὰ στὰ χέρια του, φαινόταν ὁ Ἀσσανταρὸν, νὰ ἀπειλῇ τὴ φρουρά, τὸν Ἀμρὰμ, τὴν Ἀζοὺμ, τὰ πάντα.

Κι' ἀπότομα φεύγει. Ἕνας πρεσβευτὴς δὲν πρέπει νὰ χύσῃ αἷμα στὸ Κράτος ποὺ τὸν φιλοξενεῖ. Φεύγει, τρέχει σὰν τρελλὸς μὲ τὸ ἅρμα του οὐρλιάζοντας βρισιὲς κάτω ἀπ' τ' ἀστέρια.

* * *

Κατὰ τὴν αὐγὴ ὁ πιστός του Ναμπαναζὰρ πῆγε νὰ τοῦ πῇ, πὼς ἕνας ὡπλισμένος Σοὺμ ἤθελε νὰ τὸν δῇ ἀμέσως.

—Περιμένει ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή. Ζητάει νὰ πολεμήσετε, γιατὶ τὸν προσβάλες.

Ἕνας Σοὺμ ποὺ τὸν ἔβρισε; Χάρις στὸν Βάαλ, τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπεκλείετο. Ἄλλως τε ὅλη τὴν νύκτα δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ βρίζῃ. Βγῆκε.

Ὁ Σοὺμ ἦταν λεπτὸς καὶ μᾶλλον κοντός. Φοροῦσε μιὰ περικεφαλαία, ποὺ τοῦ ἔκρυβε ὅλο τὸ πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν φαινόταν, παρὰ οἱ φωτιὲς τῶν ματιῶν του.

—Διάλεξε τὸ ὅπλον σου, Ἀσσανταρόν!

—Διάλεξα τὸ σπαθί. Ἀλλὰ ἄφησε νὰ δῶ ποιὸς εἶσαι.

—Τί σὲ μέλλει; Ἄλλως τε δὲν θἄχῃς ὅλον τὸν καιρό, γιατὶ σὲ λίγο θὰ πεθάνῃς.

Ἄρχισαν. Μὲ δυό-τρία χτυπήματα ὁ Ἀσσανταρὸν ἐπέτυχε νὰ πετάξῃ τὴν περικεφαλαία.

—Μακέντα!...

Ὁ Ναμπαναζὰρ ἐπενέβη:

—Ὦ Βασίλισσα, ὦ πρίγκηπα, σταθῆτε! μια τέτοια μάχη δὲν τὴν ἐπιτρέπουν οἱ νόμοι τῆς πατρίδος μας.

—Καὶ κατὰ τί εἶναι ἀντικανονική.

—Ἕνας πολεμιστὴς νὰ χτυπηθῇ μὲ μιὰ γυναῖκα, ὦ Βασίλισσα.

—Ἡ τιμὴ δὲν γνωρίζει φῦλο. Ὑπερασπίσου τὸ τομάρι σου Ἀσσανταρόν!

Καὶ ἤδη ἡ Μακέντα ξανάρχιζε τὸν ἀγῶνα κατὰ ἑνὸς Ἀσσανταρὸν κατάπληκτου, καὶ ἠρκεῖτο ν' ἀμύνεται. Πολλὲς φορὲς ἡ ζωή του κρεμάστηκε στὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ τῆς Μακέντας, ἀλλὰ τοῦ τὴ χάρισε. Ἀλλὰ ἤθελε νὰ τελειώνῃ. Ξαφνικὰ θυμήθηκε ἕνα «κόλπο» τῶν Αἰγυπτίων, ποὺ τῆς ἔμαθε ὁ Ντομέντο καὶ βάζοντας γρήγορα τὸ ἕνα πόδι της στὰ δικά του, τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ κάτω. Ὕστερα ἐπωφελουμένη τῆς ταραχῆς του, τὸν ἔδεσε πισθάγκωνα μ' ἕνα μεταξωτὸ σχοινί, ποὺ ἔφερε στὴ ζώνη της.

—Σκότωσέ με Μακέντα, σκότωσέ με! Γιὰ κεῖνον ποὺ σ' ἀγαπᾶ τόσο, ὅσο σὲ συχαίνεται τὸ νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὰ χέρια σου εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία. Σκότωσέ με.

—Ὄχι! Δὲν θέλω νὰ σὲ σκοτώσω. Θέλω μόνο ν' ἀνακαλέσῃς τὶς βρισιές σου.

—Θ' ἀνακαλέσω, ἂν οἱ διαθέσεις σου δὲν ἦταν, ὅπως τὶς ὑποπτεύθηκα, ἀλλὰ πρῶτα λῦσε με κι' ἂν ἡ μετάνοιά μου δὲν σοῦ φανῇ ἀρκετή, τότε πάλι θὰ σοῦ δώσω τὰ χέρια μου νὰ μὲ δέσῃς.

—Ἔστω.

Μόλις ἐλευθερώθηκε φώναξε στοὺς ἀνθρώπους του:

—Φύγετε ὅλοι ἀπ' ἐδῶ.

Κι' ὅταν ἔφυγαν:

—Συγχώρησέ με, ὦ Βασίλισσα, ὦ μαργαριτάρι, καθαρώτερο κι' ἀπ' τὸ δάκρυ. Μπροστά σου, ὅπως βλέπεις, ὁ Ἀσσανταρὸν δὲν ἔχει οὔτε περηφάνεια, οὔτε λογική. Δὲν σὲ νοιώθει, ἀλλὰ εἶναι βέβαιος, τώρα, ὅτι οἱ σκοποί του ἦταν ἁγνοί, ὅτι ὅλα μεσ' στὸ πνεῦμα σου εἶναι διαφάνεια καὶ ἁγνότης.

—Κι' ὅμως, δυστυχισμένε,τί φρικτὰ λόγια δὲν μοῦ πέταξες κατάμουτρα!

—Σ' ἐξορκίζω ξέχασέ τα.

—Πῶς θὰ μπορέσω, παληόπαιδο; Ἡ κόρη ποὺ παραδίνεται γιὰ μερικὰ σέκελ, εἶναι αὐτὴ τώρα ποὺ ὀνομάζεις Βασίλισσά σου, Ἀγάπη σου; Τί καπριτσιόζα ὕπαρξις ποὺ εἶσαι Ἀσσανταρόν...

—Εἶναι, γιατὶ σ' ἀγαπῶ, Μακέντα! Γιατὶ τὸ βλέμμα σου, ἡ φωνή σου, τὸ θεῖο σου ἄρωμα συγκλόνισαν τὴν ψυχή μου... Ἀλλὰ γιατὶ πές μου, Μακέντα, γιατὶ μοῦ ἔστησες αὐτὴν τὴν παγίδα;

— Νὰ ποὺ οἱ ὑποψίες σου ξαναρχίζουν.

—Αὐτὴ ἡ ἐπαγρύπνισις εἶναι γιὰ τὸν ἐρωτευμένον ἄνδρα αἶσχος. Πές μου...

—Εἶνε πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν λέγονται, Ἀσσανταρόν.

—Προσπάθησε, Μακέντα. Θὰ καταλάβω τί θέλεις νὰ πῇς ἀπὸ μισόλεξα. Ἔλα...

Ἦταν γονατισμένος καὶ τῆς κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ σβέλτα πόδια.

—Ἔ!... δὲν νοιώθεις, λοιπόν, πὼς αὐτὸ τὄκαμα γιὰ νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ τὴν καταστροφή. Γιατὶ δὲν ἤμουν βέβαιη πὼς θὰ κρατοῦσα. Γιατὶ ἔκαιγα περισσότερο ἀπὸ σένα.

—Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν καὶ σύ, Μακέντα, μ' ἀγαπᾶς;

— Σὲ μισῶ, σὲ συχαίνομαι...

—Τώρα καταλαβαίνω πιὸ καλά, πὼς μ' ἀγαπᾶς.

Καὶ τῆς φίλησε τὰ πόδια.

—Μ' ἀγαπᾶς, μ' ἀγαπᾶς...

—Ὄχι... ὄχι... ὄχι...

Τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν πῆγε μέσα στὴ σκηνή του. Τὴν ξάπλωσε στὸ κρεββάτι του καὶ τὴν γέμισε μὲ φιλιά. Ἐκείνη δὲν ἀντιστάθηκε. Πῶς μποροῦσε;... Ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ὅταν τὰ ξανάνοιξε κρατοῦσε χωρὶς μῖσος, χωρὶς ἀπέχθεια τὸ μελαγχροινὸ κεφάλι τοῦ Ἀσσανταρὸν, ποὺ ἀναπαυόταν πάνω στὸ γυμνὸ στῆθος της.

—Τὸ εἶπες: σ' ἀγαπῶ, θαυμαστέ μου πρίγκηπα. Ἡ ψυχή μου σοῦ ἀνήκει κι' ἂν δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὸ σῶμα μου, μάθε, πὼς ἤθελα, ἤθελα... Τώρα μπορῶ νὰ στὸ πῶ: κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ὅλη τὴ νύχτα στὸ κρεββάτι μου ἀναστέναζα, καιγόμουν! Δὲν μπορῶ νὰ γίνω δική σου, ἀλλὰ οἱ πνοὲς τοῦ σώματός μου σοῦ ἀνήκουν. Ἀκουσέ τες, Ἀσσανταρὸν, δέξου τες στὴν ψυχή σου... Ἀλλὰ ἂν μὲ λυπᾶσαι, ἀγάπησέ με, σ' ἐξορκίζω, μὲ τὸν τρόπο ποὺ σοῦ εἶπα: ἀδελφικά.

—Στὸ ὑπόσχομαι, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὅρον.

—Πές τον γρήγορα, συναινῶ!

— Ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν ἔχῃς ἄλλον ἀδελφὸν ἀπὸ ἐμένα. Ὁρκίσου το.

—Τ' ὁρκίζομαι!

—Καὶ τώρα θὰ εἶνε ἔτσι, σὰν ὁ πατέρας σου νἆταν καὶ δικός μου.

Εἶπε τὸν ὅρκο του μὲ φωνὴ ἐπίσημη καὶ μὲ τὰ μάτια βυθισμένα στὰ μάτια τῆς Μακέντα. Ἦταν εἰλικρινεῖς ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος.

Ἀσφαλῶς, ἀσφαλῶς... Ἀλλὰ ἡ σάρκα μιλάει μέσα τους χωρὶς νὰ τὸ θέλουν...

—Ὁ μικρός μου ἀδελφὸς ἔχει στήθεια πολὺ ὡραῖα! ἀναστενάζει ἐκεῖνος.

Ἐκείνη χαμογελᾶ, κλείνει τὰ μάτια.

Τοῦ τὸ ἐπιτρέπει; Χαϊδεύει τὸν εὔχυμο καρπό, μὲ χέρι φρόνιμο.

Ἡ Μακέντα ἀναστενάζει, ἀλλὰ εἶνε τὸ μόνο παράπονο. Καὶ τότε τὰ χείλη τοῦ Ἀσσανταρὸν ξαναρχίζουν τὸν μελαγχολικόν των καὶ μάταιο περίπατο πάνω στὴ φλεγόμενη σάρκα.

Καὶ μένουν οἱ δυό των ἔτσι γεμᾶτοι φωτιά, ἐκεῖνος γονατισμένος μπροστά της κι' ἐκείνη χαϊδεύοντάς του τὰ κατάμαυρα μαλλιά.

* * *

Οἱ μῆνες περνοῦσαν. Οἱ βασιλιάδες ποὺ εἶχαν ἔλθει στὴν Ἀξοὺμ γιὰ τὶς ἑορτὲς τῆς Στέψεως, εἶχαν ἀπὸ καιρὸ φύγει. Καὶ μόνο ὁ Ἀσσανταρὸν ἔμενε πάντα ἐκεῖ. Καὶ πάντα— κάθε μέρα— ἡ Μακέντα τὸν καλοῦσε κοντά της.

Καὶ πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα.

Εἶχε ἕνα τρόπο νὰ τὸν καλῇ.

Τοῦ ἔστελνε μέσα σ' ἕνα κλουβὶ δυὸ παπαγάλους, ποὺ τοῦ φώναζαν:

— Νά... νά... φικρί... Ἀρόν...

(Ἔλα ἔλα, ἀγαπημένε Ἀσσανταρόν).

Κι' ὁ Ἀσσανταρὸν πετοῦσε πρὸς τὴν ἀγάπη του.

Ἀλλὰ ὁ Οὐζὲλ, ὁ Μέγας Ραββῖνος καὶ καὶ πρὸ πάντων ὁ πρίγκηψ Ἀμρὰμ ἀνησύχησαν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη φιλία καὶ θέλησαν μιὰ καὶ καλὴ νὰ καταστήσουν ἀκίνδυνο τὸν Ἀσσύριο πρίγκηπα.

Καὶ φώναξαν τοὺς τρεῖς καλλίτερους μάγους τῆς Συμιένης: τὸν Ἴμπρα, ποὺ διάβαζε στὶς σκέψεις, τὸν Μπελόχα, τὸν μεγάλο ἐξορκιστὴ καὶ τὸν Κάπρα τὸν μάγο τῆς Θηβαΐδος, ποὺ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη του ἦταν ὀνομαστή.

Καὶ οἱ τρεῖς βάλθηκαν νὰ τὸν καταστήσουν ἀνίκανο, νὰ τὸν ξεκάνουν.

Καὶ μιὰ μέρα καθὼς ἐκεῖνος ἔτρεχε μὲ τὸ ἅρμα του, τ' ἄλογα ἀφήνιασαν, δόθηκαν σὲ μιὰ φρενιασμένη τρεχάλα, τὸ ἅρμα σηκώθηκε στὸν ἀέρα κι' ὁ Ἀσσανταρὸν πετάχτηκε κάτω στὴ γῆ.

Ὅταν τῆς ἀνέφεραν τὸ δυστύχημα, μεγάλη θλῖψι τὴν κατέλαβε. Κι' ἀκόμα λυπήθηκε, ὅταν ἕνας νάνος ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀσσανταρὸν πῆγε καὶ τῆς ἔφερε τοὺς δυὸ παπαγάλους κλεισμένους μέσα στὸ κλουβί.

—Ἀλλοίμονο! Τώρα πιὰ οἱ παπαγάλοι δὲν θὰ πήγαιναν νὰ ποῦν στὸν Ἀσσανταρόν: «Φικρὶ, φικρὶ Ἀρόν» καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξαναγύριζαν νὰ ποῦν στὴν Μακέντα: «Φικρί, φικρί, Μάκ». Ἕνα κακὸ χέρι τοὺς ἔπνιξε.

Ὅλη τὴ νύχτα ἡ Μακέντα δὲν κοιμήθηκε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τοὔστειλε αὐτὸ τὸ μήνυμα.

«Ὦ Ἀσσανταρόν, χέρια ἐγκληματικὰ στραγγάλισαν τοὺς ταχυδρόμους μας.

»Πρέπει νὰ χαράξωμε τώρα τὴν πένθιμη γραμμὴ τῶν πραγμάτων, ποὺ δὲν ξαναγίνονται.

»Ἄφησε τὴν Μακέντα νὰ συνεχίσῃ μόνη της τὸ βασιλικό της μαρτύριο, πιὸ σκληρὸ κι' ἀπ' τὴ δουλειὰ ποὺ ὀργώνει σκληρὸ χωράφι.

»Ἀντίο Ἀσσανταρόν! Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ σκεπάσω τὴν πολυαγαπημένη σου εἰκόνα μὲ τὸν πέπλο τῆς Λησμονιᾶς!...»

Ἀλλὰ ὁ Ἀσσανταρὸν φαίνεται πὼς δὲν μπόρεσε νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ μήνυμα.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

—Ὦ, Ἁγνή τί ἔχεις; Γιατὶ αὐτὸ τὸ τρεμούλιασμα ; Γιατὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα; Ὁ ἐραστής σου εἶνε λογικός. Τὸ βλέπεις καλά. Χρειάζονταν πτώσεις πιὸ σκληρὲς γιὰ νὰ σπάσουν τὰ μέλη τοῦ Ἀσσανταρόν !

—Ὦ πρίγκηπά μου!... Ὦ ἀγαπημένε μου πολεμιστή !....Πρέπει νὰ χωριστοῦμε. Πρέπει τὰ μάτια μας νὰ πάψουν νὰ βλέπωνται.

— Νὰ χωριστοῦμε ; Δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν τὸν ἑαυτό σου ἐν ἀσφαλείᾳ κοντά μου ;

—Εἶνε γιὰ σένα ποὺ τὸ κάνω. Οἱ ἐχθροί μας θέλουν νὰ σὲ σκοτώσουν. Καὶ πρέπει νὰ φύγῃς.

Ἄρχισε νὰ γελᾶ :

—Τί κακὲς σκέψεις ἔκανες αὐτὸ τὸ βράδυ, ἀδελφή μου; Ὦ Μακέντα, πῶς μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὸν Ἀσσανταρὸν νὰ φεύγῃ μπροστὰ στοὺς ἐχθρούς του ; Αὐτὸν δὲν τὸν ἔκαμαν νὰ τρέμῃ τὰ λιοντάρια μὲ τὰ πέταλα, οὔτε οἱ ἄσπρες βροχὲς τοῦ Βορρᾶ ;

Κάθε φορὰ ποὺ ἐκείνη ἤθελε νὰ μιλήσῃ τῆς ἔκλεινε τὸ στόμα μὲ ἕνα φιλί.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα ὅλη ἡ Ἀξοὺμ ἤξερε πὼς οἱ Ἀσσύριοι σηκώθηκαν τὴ νύχτα κι' ἔφυγαν.

Καὶ δὲν ἔμεινε κανεὶς μέσα στὴν πόλι.

Τί ; χωρὶς ἕνα ἀντίο ;

Αὐτός, ποὺ χθὲς ἀκόμα γελοῦσε μὲ τοὺς φόβους της, αὐτὸς ποὺ ἀψηφοῦσε τὸ μῖσος ὅλου τοῦ κόσμου ;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

Ὁ ποιητὴς ποὺ δὲν ἀγαπήθηκε...

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ, σ' ἕνα Παρισινὸ ἐλαφρὸ θέατρο : Ὁ Σάρλ Μπωντελαίρ, σ' ὅλη τὴ λάμψι τῆς νεότητός του —εἴμαστε στὰ 1842 καὶ εἶναι μόλις 21 ἐτῶν—καὶ ὁ φίλος του Ἀνρὺ Μυρζὲ— ὁ ποιητὴς τῆς «Ζωῆς τῶν Μποέμ»—παρακολουθοῦν ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο τὴν παράστασι. Πλήττουν. Ἑτοιμάζονται νὰ φύγουν. Ξαφνικὰ ὁ Μπωντελαὶρ νοιώθει τὰ πόδια του νὰ τρέμουν, τὴν καρδιά του νὰ χτυπάῃ πιὸ δυνατά : Γοητευμένος κυττάζει στὴ σκηνὴ ὅπου ἐμφανίζεται ντυμένη ὡς σουμπρέττα μιὰ Νεγκρέσσα.

Ἕνα περίεργο πορτραῖτο τοῦ Μπωντελαὶρ ποὺ τὸν παρουσιάζει μὲ γένεια.

—Ποιὰ εἶναι ; ρωτάει μιὰ ταξιθέτιδα.

—Μιὰ ἀρχάρια, κύριε...τὴν λένε Ζὰν Ντυβάλ... Εἶναι ἀπὸ τὸ Σαὶν - Ντομινὶγκ, ἀλλὰ ἔχει κάμποσα χρόνια στὸ Παρίσι.

Ὁ Μπωντελαὶρ δὲν ἀκούει πιά. Κυττάζει συνεπαρμένος στὴ σκηνή, παρακολουθεῖ τὴ σουμπρέττα καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς του. Αὐτὸ τὸ θαυμάσιο κορμί, τὸ εὔκαμπτο σὰν κισσός, αὐτὸ τὸ ἱερατικὸ πρόσωπο ποὺ σκεπάζουν τὰ ὁλόμαυρα μαλλιά, αὐτὴ ἡ φωνὴ ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπ' ὅλες τὶς μαγεῖες τῶν μακρυνῶν νησιῶν τοῦ Νότου, κάνουν τὸν ποιητὴ ἔξαλλο. «Θεέ μου, ψιθυρίζει. Τί ἁρμονία σ' ὅλες της τὶς κινήσεις... τί χάρις... ἀκόμα κι' ὅταν περπατάει θἄλεγε κανεὶς πὼς χορεύει... Κι' αὐτὰ τὰ μεγάλα μάτια...κι' αὐτὰ τὰ χείλη...».

Δὲν κρατιέται πιά. Σὰν τρελλὸς βγαίνει ἀπ' τὸ θέατρο, ξαναγυρίζει φορτωμένος μ' ἕνα θαυμάσιο μπουκέττο τριαντάφυλλα, ζητάει νὰ τὸν πᾶνε στὸ καμαρίνι τῆς καλλιτέχνιδος. Μὲ μιὰ πριγκηπικὴ χάρι ποὺ ἔχει κληρονομήσει ἀπ' τὸν πατέρα του, ὑποκλίνεται μπροστά της καὶ τῆς προσφέρει τὰ λουλούδια του, ἐνῷ ἕνας στῖχος ἀνεβαίνει στὰ χείλη του :

—Ἆ ! Κυρία, ἂς εἶσθε εὐλογημένη, γιατὶ μὲ τὰ βαθυγάλαζα μαλλιά σας μοῦ χαρίζετε τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἄπειρο...

Ἡ Ζὰν Ντυβὰλ τὸν κυττάζει κατάπληκτη. Ἔπειτα, εἴτε ἀπὸ ξαφνικὸ ἔρωτα ποὺ ἄναψε μέσα της τὸ ὡραῖο αὐτὸ πρόσωπο ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ μιὰ ἀπόκοσμη λάμψι, εἴτε γιατὶ ἡ κομψότης αὐτοῦ τοῦ θαυμαστοῦ τὴν ἔκανε νὰ φαντασθῇ πὼς εἶναι πλούσιος καὶ τῆς ξύπνησε τὴν πλεονεξία, πῆρε τὸ κεφάλι τοῦ νέου στὰ χέρια της καὶ τὸν φίλησε...

⁂

Λίγα χρόνια ἀργότερα, μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν τὰ μεγάλα ὀνόματα τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας, εἶναι συγκεντρωμένοι σ' ἕνα ἀτελιὲ τοῦ Καρτιὲ Λατέν. Ὁ Θεόφιλος Γκωτιέ, ὁ Θεόδωρος ντὲ Μπανβίλ, ὁ Γουσταῦος Φλωμπέρ, ὁ Μυρζέ, ὁ Μπαλζάκ, ὁ γλύπτης Κλεζενζέ, ὁ γλυκὺς Ζερὰρ ντὲ Νερβάλ...Ὅλοι, φίλοι τοῦ Μπωντελαίρ, ἀνησυχοῦν γι' αὐτόν.

—Ἀγαπητοί μου φίλοι, λέει ὁ Γκωτιὲ μὲ θλιβερὴ φωνή, πρέπει νὰ φροντίσωμε γιὰ τὸν Μπωντελαίρ.... Εἶναι χαμένος... Αὐτὴ ἡ Νεγκρέσσα τὸν πηγαίνει στὴν κόλασι... Τοῦ ἔφαγε ὅλη του τὴν περιουσία, τὸν ἔκανε νὰ βουτηχθῇ στὰ χρέη... Δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κάνῃ βῆμα στὸ Παρίσι χωρὶς νὰ συναντήσῃ δανειστάς...

—Τοῦ ἔμαθε τοὺς τεχνητοὺς παραδείσους, λέει ὁ Μπαλζάκ... Τὰ ναρκωτικὰ θὰ τοῦ καταφᾶνε τὴν ὡραία του δραστηριότητα... Θὰ τοῦ καταστρέψουν τὴν ἔμπνευσι...αὐτουνοῦ ποὺ εἶναι προωρισμένος νὰ γίνῃ μεγάλος ποιητής....

—Τοῦ ἔμαθε ὅλες τὶς κακίες...Πιστέψτε με. Σὰν φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς ποὺ εἶμαι, σᾶς λέω : Ἂν ὁ Μπωντελαὶρ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ τὴ ζωὴ τὸν περιμένει ἄσχημο τέλος...Ἡ παραλυσία....

—Μὴ τὸν καταδικάζετε, λέει ὁ Μυρζέ. Ὅσο καταραμένος κι' ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρωτας τοῦ Μπωντελαὶρ καὶ τῆς Ζάν, εἶναι ὡστόσο ἔρωτας.

—Ὄχι, λέει σιγανὰ ὁ Νερβάλ. Ἀπατᾶ τὴ Νεγκρέσσα του κι' αὐτὴ τὸν ἀπατᾶ. Δέρνονται... Μισοῦνται χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ χωρισθοῦν...Ὁ ἔρωτας δὲν εἶναι μεγάλος παρὰ μόνο ὅταν εἶναι ἁγνός.

Ἀλλὰ κάποιος χτυπάει στὴν πόρτα καὶ ὅλοι σωπαίνουν. Ἐμφανίζεται ἡ κυρία Ὠπίκ, τοῦ στρατηγοῦ, ἡ μητέρα τοῦ Σάρλ. Ὁ Σάρλ εἶναι παιδί της ἀπ' τὸν πρῶτο της γάμο μὲ τὸν Φρανσουᾶ Μπωντελαίρ. Φορεῖ μεγάλη βραδυνὴ τουαλέττα γιατὶ γυρίζει ἀπὸ ἕνα χορὸ τῆς Ρωσσικῆς πρεσβείας. Ἂν καὶ πλησιάζει τὰ πενῆντα, θὰ ἦταν ἀκόμα ἐκθαμβωτικὰ ὡραία, ἂν τὰ δάκρυα δὲν εἶχαν σκάψει ρυτίδες ὁλόγυρα στὰ μάτια της καὶ οἱ θλίψεις ποὺ τῆς προξενεῖ ὁ γυιός της δὲν ἔκαναν τὶς γωνίες τοῦ στόματός της νὰ πέφτουν. Μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία ρωτάει :

—Λοιπόν, δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ δυστυχισμένος μου Σάρλ ;

—Κανένας μας δὲν τὸν εἶδε, ἕνα μῆνα τώρα, ἀπαντάει ὁ Γκωτιέ...Ἀλλὰ θἄρθῃ ἀπόψε... Τὸ ὑποσχέθηκε στὸν Νερβάλ...καὶ...θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸν σώσωμε...

—Ὤ, ἂν μπορούσατε ! ἱκετεύει ἡ πονεμένη μητέρα καὶ τὰ δάκρυα ἀνεβαίνουν στὰ μάτια της...Ἡ Μαύρη Ἀφροδίτη τὸν βασάνισε μὲ κάθε τρόπο...Καὶ πόσα χρήματα τοῦ καταβρόχθισε ! Στὰ γράμματά της δὲν βλέπω οὔτε μιὰ λέξι ἔρωτος...Ἂν τὸν ἀγαποῦσε, θὰ τὴν συγχωροῦσα, θὰ τὴν ἀγαποῦσα ἴσως, ἀλλὰ δὲν τοῦ γράφει παρὰ γιὰ νὰ τοῦ γυρέψῃ χρήματα...

—Νάτον, λέει ὁ Φλωμπέρ.

Ἕνα βαρὺ βῆμα ἀκούγεται στὴ σκάλα. Εἶναι ὁ Μπωντελαίρ. Ἀλλὰ πόσο ἔχει ἀλλάξει! Τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀδύνατο, γεμᾶτο ρυτίδες, τὰ μαλλιά του ἔχουν ἀραιώσει, τὰ μάτια του ἔχουν πάρει μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι, τὰ χέρια του τρέμουν νευρικά. Τὸ ὄπιο καὶ τὸ χασὶς ἔχουν φέρει ἤδη τὰ ἀποτελέσματά τους. Ἂν καὶ ζῇ στὴν πιὸ μεγάλη φτώχεια εἶναι πάντα κομψοντυμένος—μένει ὅμως νηστικὸς γιὰ ν' ἀγοράσῃ ὡραῖα ἀσπρόρουχα.

—Σάρλ, ψιθυρίζει ἡ μητέρα του, τείνοντάς του τὰ χέρια, Σάρλ, σὲ ἱκετεύω, ἄλλαξε ζωή... Ἄφησε αὐτὴ τὴ γυναῖκα...Θὰ σὲ καταστρέψῃ μικρέ μου...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπωντελαὶρ παίρνει ἀκόμα πιὸ σκληρὴ ἔκφρασι καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἐκφράζει ἀπέραντη πίκρα λέει :

—Εἶναι ἀπὸ δικό σου λάθος... Ὅταν ἔχουν ἕνα γυιὸ σὰν κι' ἐμένα, δὲν ξαναπαντρεύονται.

Ἔπειτα, γυρίζοντας στοὺς φίλους του, σαρκαστικός :

—Ἆ ! Ἆ ! Μαζευθήκατε ἐδῶ σὰν σὲ δικαστήριο γιὰ νὰ μὲ δικάσετε...Μά, μὲ ποιὸ δικαίωμα ; Ναί, ἡ ζωή μου εἶναι κόλασις, ναί, ἔπεσε στὴν ἀκολασία καὶ στὴν ἀτιμία, ναί, ἡ καρδιά μου εἶναι μαραμένη...Ἀλλὰ ξέρετε γιατί ; Γιατὶ εἶμαι ἕνας καταραμένος τοῦ ἔρωτος, γιατὶ δὲν ξέρουν νὰ μ' ἀγαπήσουν...Ὅταν ἡ μητέρα μου παντρεύθηκε μὲ τὸν πατέρα μου ἦταν 26 χρονῶν κι' ἐκεῖνος 60... Εἶμαι λοιπὸν τὸ παιδὶ ἑνὸς γέρου... Εἶμαι ἀπ' τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι προωρισμένα στὴ δυστυχία... Δὲν εἶχα λίγη εὐτυχία παρὰ στὰ πρῶτα μου δέκα χρόνια...Ἔπειτα ὁ πατέρας μου πέθανε καὶ ἡ μητέρα μου ξαναπαντρεύθηκε... Καταλαβαίνετε ; Πῆρε ἕνα κτῆνος ποὺ μὲ μίσησε πάντα...ποὺ μ' ἔκλεισε σὲ ἀπαίσια σχολεῖα...ποὺ θέλησε νὰ μὲ γυμνάσῃ σὰν νἆμουν ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες του...ποὺ γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ ἐπειδὴ ἤθελα νὰ εἶμαι ποιητής, μ' ἔστειλε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου... ποὺ μὲ μεταχειρίσθηκε σὰν νἆμουν ἔκθετο... ποὺ μοὔκλεψε τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας μου... Ναί, μαμά, δὲν μ' ἔβλεπες πιά, παρὰ μὲ τὰ δικά του μάτια...Ἐκεῖνος ἔλεγε : «Ὁ Μπωντελαὶρ εἶναι ἕνας μικρὸς τρελλὸς» καὶ σὺ ξανάλεγες : «Θεέ μου, Σάρλ, τί τρελλὸς ποὺ εἶσαι...». Λοιπὸν μὴ σᾶς κακοφαίνεται ἂν ἡ καρδιά μου γυρεύει τὴν ἀγάπη ποὺ διψάει...

—Σὲ καταλαβαίνομε, ἀπαντάει ὁ Μπαλζάκ, σκουπίζοντας κρυφὰ ἕνα δάκρυ, ἀλλὰ γιατὶ δὲν βρίσκεις μιὰ καλλίτερη γυναῖκα ν' ἀγαπήσῃς ;... Γιατὶ παίρνεις ναρκωτικὰ ;... Γιατὶ γυρεύεις τὴν χαρὰ στὴν ἀκολασία ;

Οἱ λυγμοὶ τῆς κυρίας Ὠπὶκ - Μπωντελαὶρ ἀναστατώνουν τὴν καρδιὰ τοῦ ποιητοῦ. Στὴν ἀρχὴ διστάζει, ἔπειτα γονατίζει μπροστὰ στὴ μητέρα του μὲ τὸ πρόσωπο γεμᾶτο δάκρυα :

—Μαμά, μαμά... Ἔλα νὰ γίνωμε εὐτυχισμένοι ! Ἄφησε τὸν ἄντρα σου καὶ πᾶμε νὰ ζήσωμε μαζύ...Γιατὶ σ' ἀγαπῶ, μαμά...Σ' ἀγάπησα πάντα... Γιατὶ ξαναπαντρεύθηκες ; Σὲ ἱκετεύω, ἄφησε τὸν ἄντρα σου...

Καί, καθὼς ἡ κυρία Ὠπὶκ ἀπαντάει τρομαγμένη μὲ μιὰ χειρονομία ἀρνητική, ἐκεῖνος σηκώνεται καὶ κάτωχρος λέει :

—Ἆ ! Δὲν θέλεις !... Προτιμᾶς τὸ σύζυγό σου ἀπ' τὸ παιδί σου... Ἄφησέ με λοιπόν, ἄφησέ με στὴ μοῖρα μου...

Καὶ χωρὶς ἄλλη λέξι, φεύγει, κτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα...

⁂

—Πάλι μεθυσμένη !

Στὸ κατώφλι τῆς ἐλεεινῆς σοφίτας ὅπου κατοικεῖ ἡ ἐρωμένη του, ὁ Μπωντελαὶρ στέκεται καὶ κυττάζει μὲ ἀηδία τὸ θέαμα : Ἡ Ζὰν ξαπλωμένη κατάχαμα, ἀνάμεσα σὲ σπασμένα ποτήρια. Δίπλα της μιὰ μπουκάλα ἔχει πέσει καὶ τὸ πάτωμα ἔχει γεμίσει ἀπὸ κρασί, οἰνόπνευμα, ποιὸς ξέρει τί ; Ἀλλὰ γρήγορα ἡ τρυφερότητα γεμίζει πάλι τὴν καρδιά του. Ναί, αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι πιὰ ὡραία στὰ τριάντα της χρόνια, ἔχει χοντρύνει, ἔχει παραμορφωθεῖ, τὰ μαλλιά της καὶ τὰ δόντια της ἔπεσαν, ζῇ μέσα στὴν πιὸ φρικτὴ ἀκολασία, ἀλλά, ὡστόσο, εἶναι ὁ μοναδικὸς ἔρωτας τῆς ζωῆς του. Σκύβει ἀπάνω της μὲ ἀγάπη.

—Ζάν, μικρή μου... Σήκω....

Ἡ Νεγκρέσσα ἀνοίγει τὰ ἀποβλακωμένα ἀπ' τὸ μεθύσι μάτια της. Τραυλίζει :

—Ἔχεις... χρή... χρή...ματα;

—Μὰ σοῦ ἔδωσα σήμερα τὸ πρωΐ.

—Τἄ... τἄδωσα... στὸν... ἀ...δελφό μου...

Νά ! Πάλι ἔδωσε χρήματα σ' αὐτὸν τὸν τεμπέλη ποὺ ζῇ στὴ ράχη της ! «Ἆ ! σκέπτεται ὁ ποιητὴς μὲ πόνο. οὔτε αὐτὴ μ' ἀγαπάει. Πάντα ἕνας σύζυγος, μιὰ μητέρα ἢ ἕνας ἀδελφὸς περνοῦν πρῶτα ἀπὸ μένα». Τὸν πιάνει ἕνας τρελλὸς θυμός. Σηκώνει τὴ γροθιά του :

—Λοιπόν, φωνάζει, δὲν ἀρκεῖ ποὺ πληρώνω τὸ νοσοκομεῖο τῆς μητέρας σου, πρέπει νὰ τρέφω καὶ τὸν ἀδελφό σου... Τοῦ δίνεις τὰ ροῦχα μου... Πουλᾶς τὰ βιβλία μου γιὰ νὰ τοῦ δίνῃς χρήματα...Πηγαίνεις καὶ γυρεύεις στοὺς φίλους μου...Ἆ ! Αὐτὸ δὲν θὰ μὲ πείραζε ἂν μ' ἀγαποῦσες λιγάκι... Ἔχω τόσο ἀνάγκη ἀπὸ ἀγάπη... Πές μου, Ζάν...Ἂν μ' ἀγαποῦσες ὅπως στὴν ἀρχή...

Ἐκείνη σηκώνεται, ἀκουμπάει σ' ἕνα ἔπιπλο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ τοῦ φωνάζει σαρκαστικά:

—Νὰ σ' ἀγαπήσω, κύριε Μπωντελαίρ ; Μὰ δὲν σ' ἀγάπησα ποτέ... Ποτέ ! Ἀκοῦς ;... Ἦταν γιὰ τὸ χρῆμα σου... Κέρδισε χρήματα ἀντὶ νὰ μουντζουρώνῃς τὸ χαρτὶ μὲ στίχους...χρήματα... Ἀκοῦς ;... Καὶ θὰ δῇς, πῶς θὰ σ' ἀγαπήσω...

Τὸ αἷμα ἀνεβαίνει στὸ μέτωπό του. Ἁρπάζει μιὰ μπουκάλα... Ἀλλὰ κατορθώνει νὰ συγκρατηθῇ καὶ πέφτει σ' ἕνα ντιβάνι, ὅπου κλαίει, κλαίει μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο στὰ χέρια του. Ἡ Ζὰν τὸν κυττάζει, ἔπειτα ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος πετιέται ἀπάνω, τῆς φωνάζει :

—Ζάν... Ποῦ πᾶς... μεῖνε... μὴ μ' ἀφήνεις...

—Ὤ, καλά, καλά... Θὰ γυρίσω.... Πηγαίνω νὰ βρῶ χρήματα....

Δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ τὴν κρατήσῃ κι' ἐκείνη κατεβαίνει τὴ σκάλα σιγοτραγουδῶντας μὲ μιὰ βραχνὴ φωνή....

Τότε ὁ Μπωντελαὶρ σηκώνεται. Δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ τὸν πόνο του. Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσῃ. Νά, ἡ φρικτὴ συνήθεια : Παίρνει ἕνα μπουκαλάκι μὲ ὄπιο καὶ τὸ πίνει ὁλόκληρο. Σὲ λίγο ἀποκοιμιέται...

⁂

Καὶ οἱ μέρες, οἱ βδομάδες, οἱ μῆνες περνοῦν, τὰ χρόνια κυλᾶνε...

Παρ' ὅλες τὶς καλές του ἀποφάσεις, ὁ Μπωντελαὶρ ζῇ πάντα μὲ τὴν Ζάν, τὸν κακό του ἄγγελο. Εἴκοσι φορὲς προσπάθησε νὰ τῆς ξεφύγῃ, εἴκοσι φορὲς τὴν ἀπάτησε, ἀλλὰ «καὶ ἡ ἀπιστία ἀκόμα ἦταν γεμάτη ἀπὸ σένα», καὶ ξαναγύρισε. Τί φρικτὸ ζευγάρι ! Ἐκεῖνος τὴν δέρνει, ἐκείνη ξεσχίζει τὰ χειρόγραφά του, αὐτὸς πετάει ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τὸν ἀδελφό της, αὐτὴ φέρνει τοὺς ἐραστάς της στὸ σπίτι τους. Μισοῦνται μέχρι θανάτου καὶ ὅμως δὲν μποροῦν νὰ χωρισθοῦν. Γιατὶ ἡ ἀκολασία τοὺς κρατάει δεμένους τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλο σὰν τὸν κατάδικο στὴν ἀλυσσίδα του. Μάταια ὁ Μπωντελαὶρ γύρεψε ἕνα ἄλλο ἔρωτα. Τρομάζει τὶς γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια μὲ τὰ κολασμένα του λόγια.

Καὶ ἡ φτώχεια γίνεται ὅλο καὶ πιὸ τρομερή. Μέσα σὲ δυὸ χρόνια ἄλλαξε δέκα πέντε φορὲς σπίτι γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς δανειστάς του. Ἐν τούτοις τὰ περιοδικὰ δημοσιεύουν τοὺς ὑπέροχους στίχους του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν πεντάρα, καὶ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει ἀπ' τὴ μητέρα του, τὰ πίνει ἡ Ζὰν ἢ τὰ δίνει στὸν ἀδελφό της.

Καὶ μόνη του παρη-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2ην ΣΕΛΙΔΑ]

Ἕνα σπάνιο πορτραῖτο τῆς Ζὰν Ντυβάλ, ἐρωμένης καὶ «κακοῦ δαίμονος» τοῦ Μπωντελαίρ.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΟΛΕΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΟΠΟΙΑ ΖΥΓΙΖΕΤΑΙ ΣΥΧΝΑ ΔΙΑΤΗΡΕΙ... ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ

Ἐξακριβώσατε τὸ βάρος σας μετὰ τὰς διακοπάς

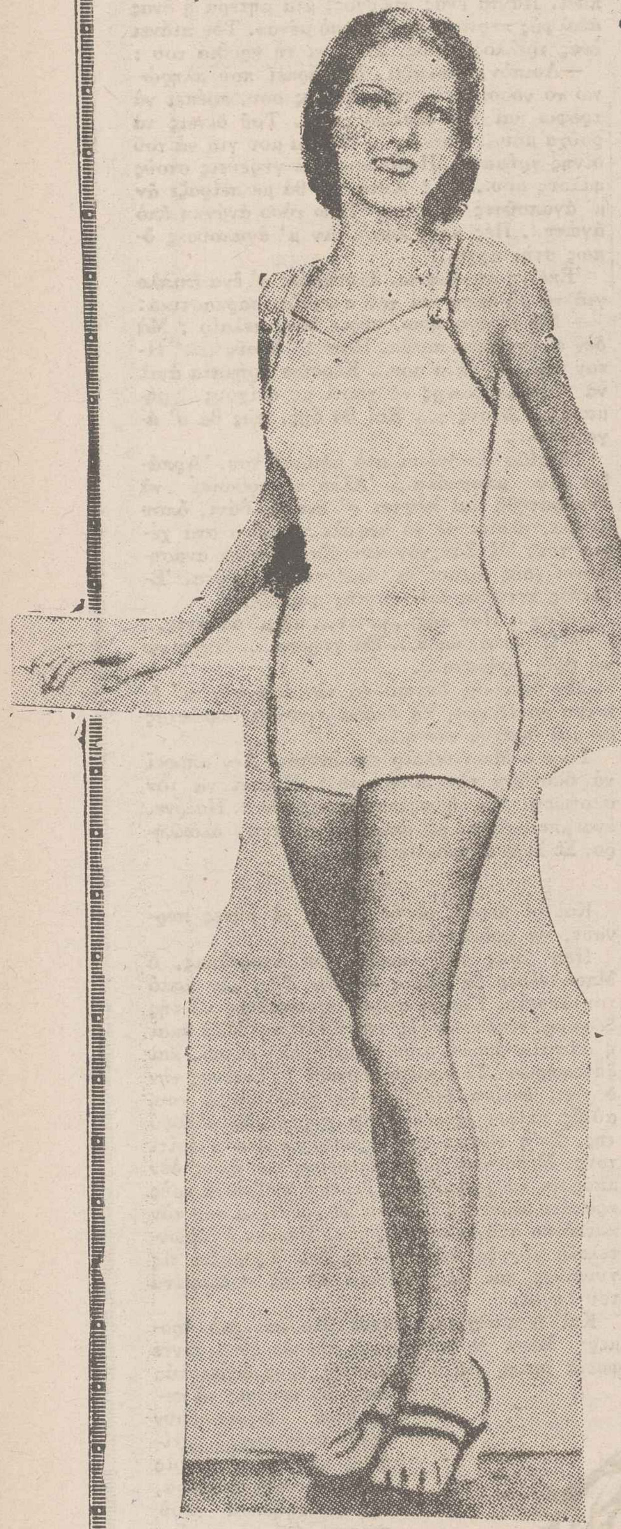

Δὲν θὰ θέλατε ν' ἀποκτήσετε μιὰ τέτοια σιλουέττα; Μπορεῖτε νὰ τὴν ἀποκτήσετε...

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ νὰ σᾶς παρουσιάσωμε σὰν κάτι φοβερὸ τὸ πάχος, οὔτε θὰ σᾶς ὑποβάλωμε στὴν τυραννία τῆς παλάντσας. Εἶναι ἀπαραίτητο ὅμως νὰ ἀποκτήσετε τὴν συνήθεια νὰ ἐπιτηρῆτε τὴ γραμμή σας μὲ περισσότερη ἀκρίβεια, παρὰ ὅσο μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ μὲ τὸ μάτι, βλέποντας μέσα σ' ἕνα καθρέπτη.

Οἱ διακοπὲς ἔχουν σχεδὸν πάντοτε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μᾶς βαραίνουν κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικό, ἀφοῦ πηγαίνομε στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ ἀναζητήσωμε τὴν ἀνάπαυσί μας, τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν ἄφθονη τροφή.

Ἐὰν εἶσθε λιγάκι νωχελὴς καὶ ἔχετε προδιάθεσι νὰ παχαίνετε, πρέπει νὰ περιμένετε ὅτι θὰ πάρετε 2—3 κιλά. Τὸ κακὸ δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτο. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως νὰ ἔχετε γνῶσι πόσο παχύνατε, γιὰ νὰ ἀντιδράσετε χωρὶς ἀναβολή.

Ἡ παλάντσα εἶναι τὸ μόνον μέσον σοβαροῦ ἐλέγχου.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΖΥΓΙΖΩΜΑΣΤΕ

Γιὰ νὰ ἔχετε ἕνα σωστὸ ζύγιο χωρὶς λάθη, πρέπει νὰ ζυγίζεσθε κάθε βδομάδα σὲ ὡρισμένες μέρες, μὲ μιὰ παλάντσα τοῦ φαρμακείου.

Πρέπει νὰ ζυγίζεσθε τὴν ἴδια πάντοτε ὥρα καὶ μὲ τὸ ἴδιο φόρεμα, κατὰ προτίμησι δὲ τὸ πρωΐ, πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸ γεῦμα, γιατὶ εἶναι φυσικὸ νὰ εἶστε πιὸ βαρειὰ τὸ βράδυ παρὰ τὸ πρωΐ.

Σὲ κάθε ζύγισι νὰ σημειώνετε τὴν ἡμερομηνία καὶ τὸ ἀκριβὲς βάρος σας εἰς κιλὰ καὶ γραμμάρια.

Ἡ ἀρχὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζυγίζῃ τόσα κιλὰ ὅσος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατοστομέτρων ποὺ ὑπερβαίνει τὸ ἀνάστημά του τὸ ἕνα μέτρο, δὲν εἶναι πάντοτε σωστὴ καὶ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴ παρὰ εἰς τοὺς ἄνδρας τοὺς ἄνω τῶν σαράντα ἐτῶν καὶ μετρίου ἀναστήματος. Ὅσον ἀφορᾷ τὶς γυναῖκες, ὁ ὑπολογισμὸς ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω δεν εἶναι ἀλάνθαστος.

Σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες παρατηρήσεις τῶν φυσιολόγων, τὸ βάρος τοῦ σώματος πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ περίφημα ἑκατοστά, μεῖον πέντε. Δηλαδὴ μιὰ γυναῖκα 1 μ. 60 δὲν πρέπει νὰ ζυγίζῃ παρὰ 55 κιλὰ μόνον.

Ὅταν τὸ ἀνάστημα εἶναι μικρότερο τοῦ 1 μ. 60, τὸ βάρος τοῦ σώματος αὐξάνει λιγάκι, ἀντιθέτως δὲ τὸ βάρος εἶναι λιγώτερο εἰς τὰ πρόσωπα ποὺ ἔχουν ὑψηλότερο ἀνάστημα.

Παρακάτω σᾶς δίδομε μερικὰ συγκριτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα πήραμε ἀπὸ ἕναν ἐπίσημο πίνακα:

1 μ. 50	50 κιλὰ
1 μ. 54	52 »
1 μ. 58	54 »
1 μ. 62	56 »
1 μ. 66	60 »
1 μ. 70	63 »
1 μ. 74	65 »

Ἐὰν τὰ μέτρα σας συμφωνοῦν μὲ τὸν πίνακα αὐτόν, ἔχετε ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται.

ΖΗΤΗΜΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Μερικὲς γυναῖκες λεπτοκόκκαλες, ποὺ τὶς ὀνομάζομε κοινῶς «fausses maigres», ἔχουν τὸν σκελετὸ πολὺ ἐλαφρό, τόσο ὥστε νὰ μποροῦν νὰ παχαίνουν χωρὶς τὸ βάρος των νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ κανονικὰ μέτρα. Ἀντιθέτως ἄλλες, ὅλο μῦς καὶ κόκκαλα, ζυγίζουν πολύ, μολονότι εἶναι πολὺ εὐκίνητες. Ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο εἶδος σωματικῆς διαπλάσεως, ποὺ φέρνει σὲ ἀπόγνωσι τὶς φιλάρεσκες γυναῖκες. Ἡ γυναῖκα τοῦ εἴδους αὐτοῦ μπορεῖ καὶ ὀφείλει νὰ ζυγίζῃ περισσότερο ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ ἀναλογεῖ στὸ ἀνάστημά της καὶ τὸ ἀδυνάτισμα γι' αὐτὴν εἶναι ἐπικίνδυνο.

Ἐὰν εἶσθε καμωμένη κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ φαίνεσθε ὀλίγο βαρειά, ἐνῷ δὲν ἔχετε περισσότερο ἀπὸ τὸ πάχος ποὺ πρέπει, μὴ προσπαθήσετε νὰ λεπτύνετε μὲ κάθε θυσία. Αὐτὸ θὰ ἦτο χαμένος κόπος καὶ μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὴν ὑγεία σας.

Δὲν παραλείπουμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ πίνακας τῶν μέτρων ποὺ παραθέσαμε παραπάνω, δείχνει τὰ κατώτερα ὅρια ἀδυνατίσματος, τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ ἐπιδιώξετε, ἐὰν θέλετε νὰ διατηρήσετε συγχρόνως τὶς δυνάμεις σας καὶ τὴν ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ σας.

Κάθε δεσποινὶς καὶ κάθε κυρία, ἡ ὁποία θὰ ἐζύγιζε λιγώτερο ἀπὸ ὅσο ἀναφέρει ὁ πίνακάς μας, ὀφείλει νὰ παχύνῃ.

Ἡ ὡραιότης τῆς ἰδεώδους γραμμῆς εὑρίσκεται ἀνάμεσα στὸ πάχος καὶ στὸ ἀδυνάτισμα.

ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΠΑΧΟΥΣ

Συμβαίνει πολλὲς φορὲς μερικὰ σημεῖα τοῦ σώματος νὰ παχαίνουν ὑπερβολικά, ἐνῷ τὰ ἄλλα μένουν σὲ φυσιολογικὴ κατάστασι. Τὸ ὑπερβολικὸ αὐτὸ πάχος παρουσιάζεται συνηθέστατα στοὺς γοφούς.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ βάρος ποὺ δείχνει ἡ παλάντσα δὲν ἀποτελεῖ καὶ ἔλεγχο τῆς σωστῆς γραμμῆς τοῦ σώματος. Συμβαίνει ἐπίσης ἐνῷ ἡ παλάντσα δείχνει κανονικὸ βάρος, νὰ φαίνεται τὸ σῶμα βαρὺ στὸ μάτι σας, μὲ μιὰ δυσαναλογία μεταξὺ τοῦ θώρακος καὶ τῆς κοιλιακῆς χώρας.

Τὰ σώματα τῆς κατασκευῆς αὐτῆς ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα τοπικὸ ἀδυνάτισμα μὲ μασσάζ ἠλεκτρικὸ ἢ μὲ τὸ χέρι, διὰ διαθερμίας κλπ.

Προσπαθεῖτε νὰ ἔχετε τὸ βάρος ποὺ σᾶς ταιριάζει καὶ νὰ τὸ διατηρῆτε.

⁂

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι «ἀμετάβλητοι», οἱ ὁποῖοι δὲν παχαίνουν ποτέ, οὔτε ἀδυνατίζουν, ὁποιεσδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς των καὶ ἡ ἡλικία των. Μένουν πάντοτε εἰς τὸ ἴδιο μέτρο συνήθους βάρους των.

Αὐτοὶ εἶναι ἴσως οἱ προνομιοῦχοι καὶ ἀποτελοῦν ἀσφαλῶς τὴν ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος. Παρόμοια σταθερότης εἶναι πολὺ σπάνια στὶς γυναῖκες.

Ἡ δίαιτα, ἡ ὑπερκόπωσις, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, ἀκόμη καὶ αἱ συγκινήσεις, ὅλα αὐτὰ παρεμβαίνουν γιὰ νὰ μεταβάλλουν τὸ βάρος τοῦ σώματος.

Οἱ διακυμάνσεις αὐτὲς δὲν ἀξίζουν τίποτα γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ὡραιότητα καὶ ἡ ἰσορροπημένη γυναῖκα πρέπει νὰ τὶς ἀποφεύγῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο. Τὸ πρῶτο δὲ ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ, εἶναι νὰ ἐπιδιώξῃ τὸ βάρος ποὺ τῆς ταιριάζει καὶ ποὺ ἀνταποκρίνεται στὴν φυσική της κατάστασι.

Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἐπιτύχῃ τὸ βάρος αὐτό, ὀφείλει νὰ τὸ διατηρῇ, ἀποφεύγουσα τὴν λαιμαργία καὶ τὴν ὀκνηρία.

Ξεύρετε πόσο ἔχετε νὰ ὑποφέρετε ὅταν κατόπιν χρειασθῇ νὰ ἀδυνατίσετε; Ὅσο εὔκολο σχετικῶς εἶναι νὰ διατηρήσετε τὰ βάρος σας, τόσο εἶναι καὶ δύσκολο νὰ ἐπανέλθετε στὰ κανονικά σας ὅρια, ὅταν ἀφήσετε νὰ παχύνετε ὑπερβολικά.

1ον) Τὸ πάχος εἶνε ἐντοπισμένο εἰς τοὺς γοφούς. Τὸ γενικὸ βάρος τοῦ σώματος δὲν εἶνε ὑπερβολικό, ἡ γραμμή του ὅμως φαίνεται βαρειά.

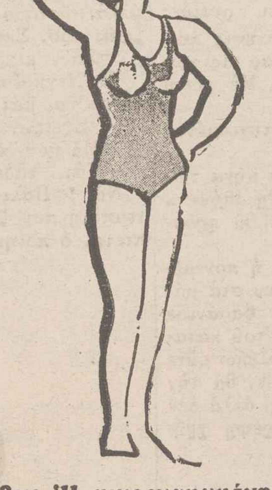

2ον Ἡ μικροκαμωμένη αὐτὴ καὶ μὲ ἐλαφρὴ διάπλασι γυναῖκα παρουσιάζει μεγάλη στρογγυλότητα στὸ στῆθος καὶ τὰ μπράτσα.

3ον) Αὐτὴ ἡ ὑψηλὴ καὶ ὅλο μῦς γυναῖκα ἐνῷ ζυγίζει παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι πρέπει παρουσιάζει ἁρμονικὸ σῶμα.

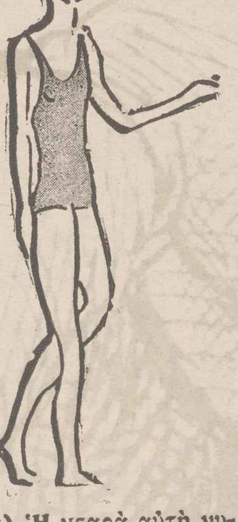

4ον) Ἡ νεαρὰ αὐτὴ γυναῖκα ἔχει πολὺ λεπτοφυὲς σῶμα ἀναλόγως μὲ τὸ ἀνάστημά της καὶ πρέπει νὰ ἀναπτύξῃ τοὺς μῦς της καὶ νὰ ἀποκτήσῃ βάρος.

5ον) Τύπος γυναίκας μὲ χονδρὸ σκελετό, ἀλλ' χωρὶς περιττὰ πάχη, ἡ ὁποία δὲν ὀφείλει νὰ ἀδυνατίσῃ.

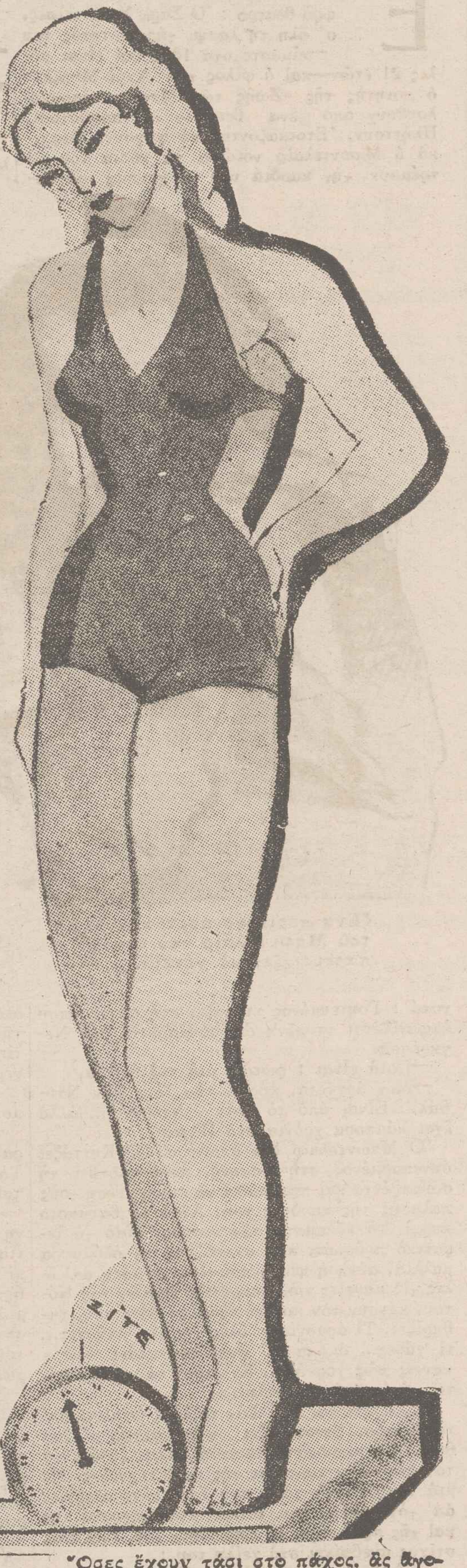

Ὅσες ἔχουν τάσι στὸ πάχος, ἂς ἀγοράσουν μιὰ μικρὴ ζυγαριά. Ἕνα τέτοιο μοντέλλο δὲν στοιχίζει πολὺ καὶ μπαίνει μιὰ χαρὰ στὸ μπάνιο.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ !

ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΤΕ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ...

καὶ νὰ γίνετε ὡραιότερες ὅπως αἱ «στὰρ» τοῦ κινηματογράφου

Σὲ κάθε γυναῖκα κοιμᾶται καὶ μιὰ στάρ.— Ξυπνῆστε τη παίρνοντας τὸ μεγάλο παράδειγμα τῶν ἀστέρων τῆς ὀθόνης.— Δίνουν σὲ κάθε γυναῖκα τὸ μεγάλο παράδειγμα: Πῶς νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τὸ προσωπάκι τους νὰ φαίνεται ὡραιότερο.— Μπορεῖ ἡ ἀσήμαντη νὰ ἐμφανίζεται νόστιμη καὶ ἡ νόστιμη νὰ φαντάζῃ σὰν καλλονή.

ΠΡΟΣΩΠΟ
Μακρουλό

Γκαίηλ Πάτρικ

Ἂν τὸ πρόσωπό σας εἶναι μακρουλό, δηλαδὴ πιὸ μακρὺ παρὰ πλατύ, σὰν — αἴφνης — τὸ πρόσωπο τῆς Γκαίηλ Πάτρικ, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ἐμφανίζετε ἔτσι, ὥστε νὰ εἶναι γλυκό, νὰ μὴ ἔχῃ καμμιὰ νότα σκληρότητος, τίποτε τὸ ἀγορίστικο.

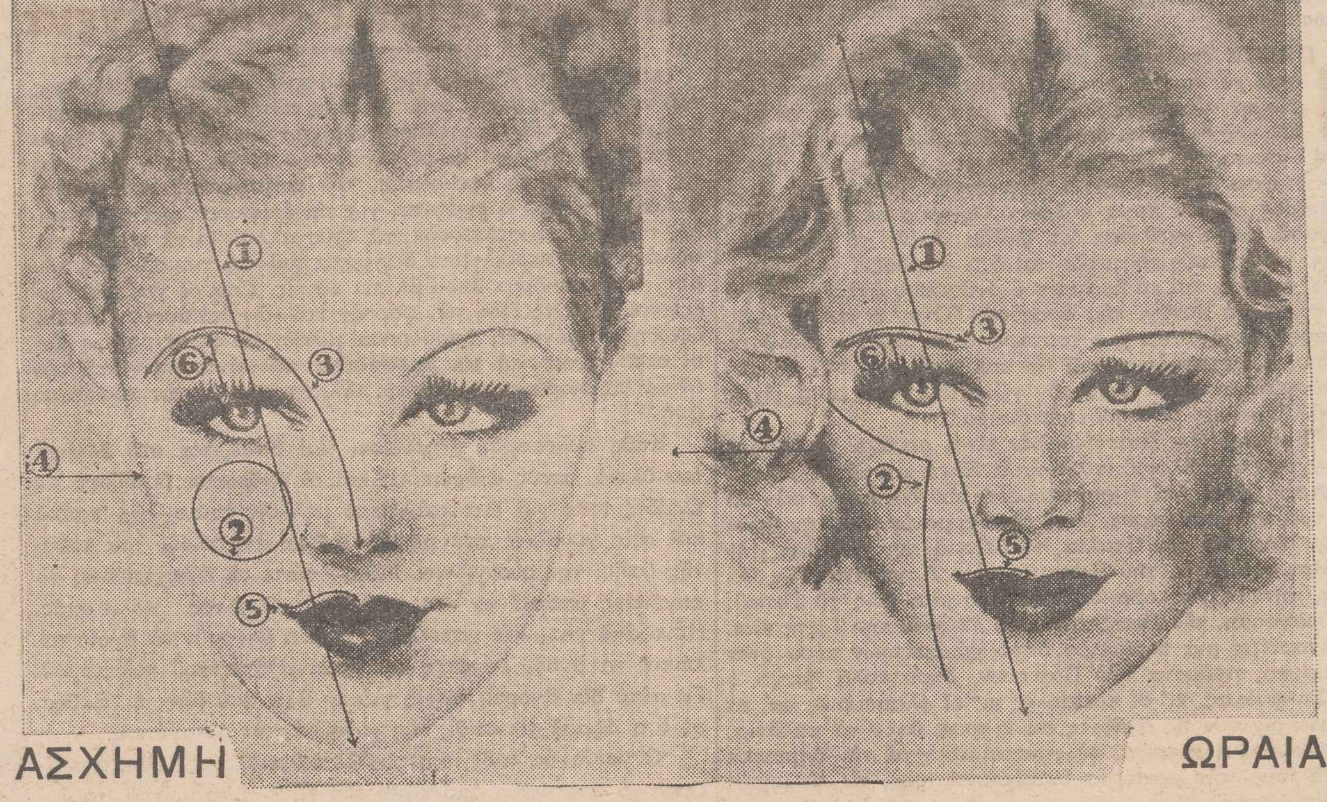

ΜΑΛΛΙΑ: Φουσκωτὰ πρὸς τὰ ἐπάνω (1) καὶ τραβηγμένα πρὸς τὰ αὐτιά, ἀποκαλύπτουν δυσάρεστα τὰ μῆλα τῶν παρειῶν (5).

ΜΑΓΟΥΛΑ: Τὸ ρούζ βαλμένο στὸ μάκρος (2) καὶ πολὺ κοντὰ πρὸς τὴ μύτη (4) κάμνει τὸ πρόσωπο νὰ φαίνεται μακρουλότερο ἀκόμη.

ΦΡΥΔΙΑ: Πολὺ τοξωτὰ καὶ λεπτὰ (3) ἐξασθενίζουν τὴν ἐκφραστικότητα τῆς ματιᾶς.

ΜΑΤΙΑ: Ἔχουν τὸ βάψιμο εἰς τὰ βλέφαρα καὶ γι' αὐτὸ φαίνονται ἄσχημα βαθουλωμένα.

ΣΤΟΜΑ: Τὸ κάτω χεῖλι εἶναι πολὺ πλατύ. Οἱ γωνίες τῶν χειλιῶν ἀνεπαρκῶς σκεπασμένες μὲ ρούζ. Τὸ ὅλον στόμα δίνει τὴν ἄσχημη ἐντύπωσι ψεύτικα κουκλίστικου.

ΜΑΛΛΙΑ: Χαμηλὰ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ (1) καὶ φουσκωτὰ πρὸς τὰ πλάγια, σκεπάζουν τὰ μῆλα τῶν παρειῶν (5) καὶ πλαισιώνουν ὡραῖα τὸ πρόσωπον.

ΜΑΓΟΥΛΑ: Πολὺ λίγο ρούζ στὰ μάγουλα κι' αὐτὸ τοποθετημένο τοξοειδῶς (2) καὶ μακρυὰ (4) ἀπὸ τὴ μύτη, κάνει τὸ πρόσωπο νὰ φαίνεται στρογγυλώτερο καὶ ἄρα κανονικώτερο.

ΦΡΥΔΙΑ: Κάπως πυκνότερα ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπέχοντα μεταξύ των, κάνουν τὴ μύτη νὰ φαίνεται μικρότερη (3).

ΜΑΤΙΑ: Λίγη σκιὰ στὸν ἐσωτερικὸ κανθὸ κάθε ματιοῦ, κάνει τὴ ματιὰ βαθύτερη καὶ γλυκύτερη.

ΣΤΟΜΑ: Τὸ ρούζ ἀκολουθεῖ τὴ φυσικὴ καμπύλη τοῦ στόματος, τὰ χείλια ἐμφανίζονται ἐλαφρότατα πλατύτερα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι. Τὸ ἰδεῶδες περίγραμμα εἶναι τὸ τοῦ σχήματος (6).

ΠΡΟΣΩΠΟ
Στρογγυλό

Σιμὸν Σιμόν

Ἂν εἶσθε στρογγυλοπρόσωπη, ὅπως ἡ Σιμὸν Σιμόν, διαβάστε προσεκτικὰ αὐτὲς τὶς συμβουλές. Τὸ Χόλλυγουντ τὴν ἔμαθε σὲ λίγες ὧρες ὅ,τι μόνη της ζητοῦσε ἐπὶ ἔτη νὰ μάθῃ: Πῶς νὰ χαρακτηρίσῃ καλλίτερα τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου της, ὥστε νὰ φαίνεται ἀκόμη ὡραιότερη ἀπὸ ὅ,τι εἶναι.

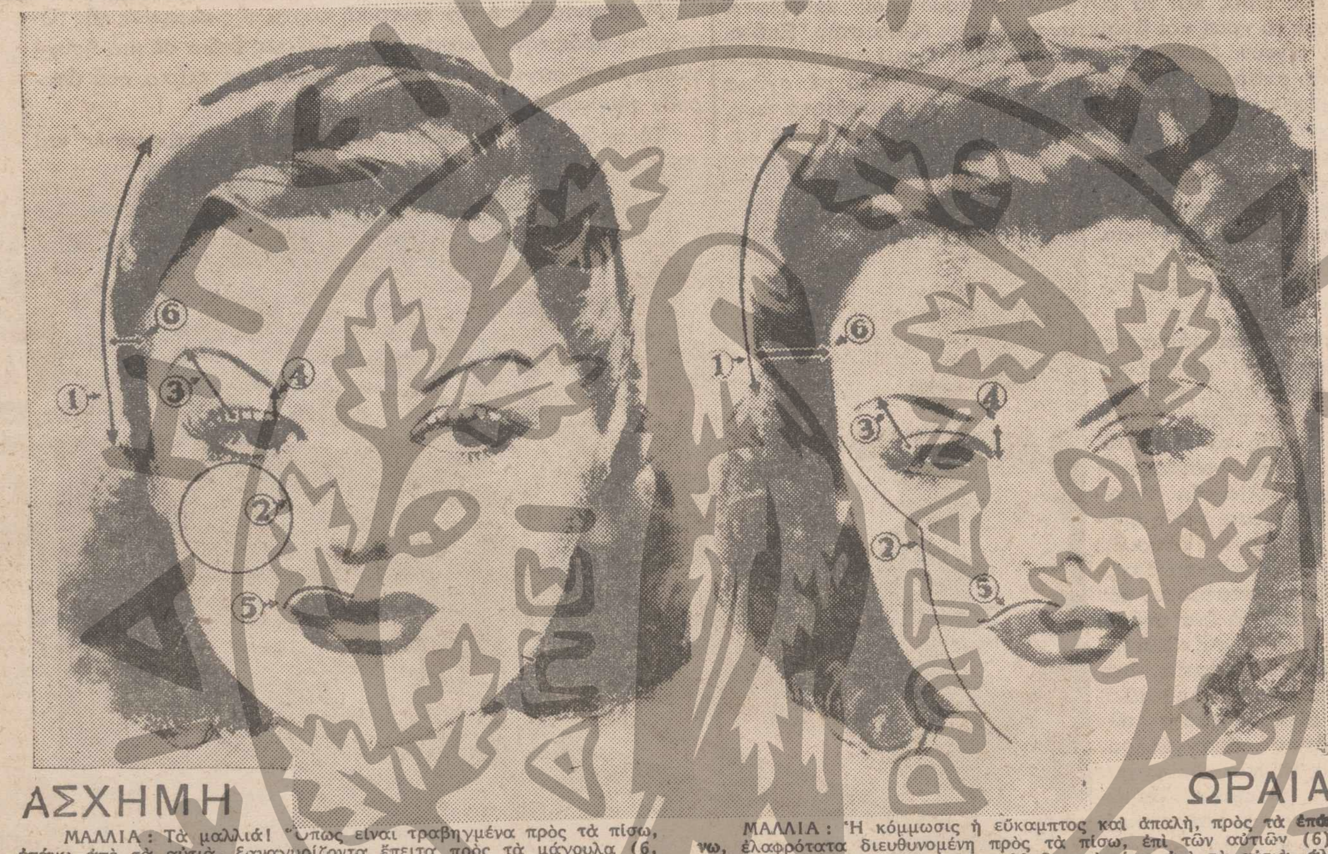

ΜΑΛΛΙΑ: Τὰ μαλλιά! Ὅπως εἶναι τραβηγμένα πρὸς τὰ πίσω, ἐπάνω ἀπὸ τὰ αὐτιά, ξαναγυρίζοντα ἔπειτα πρὸς τὰ μάγουλα (6, 1) ἐντείνουν τὴν στρογγυλότητα τοῦ προσώπου. Αὐτὴ ἡ κόμμωσις πλαταίνει πολὺ τὸ ἄνω μέρος τοῦ προσώπου.

ΜΑΓΟΥΛΑ: Τὸ κυκλικὰ βαλμένο ρούζ (2) ἐμφανίζει τὸ στρογγυλὸ πρόσωπο ἀκόμη στρογγυλώτερο.

ΦΡΥΔΙΑ: Εἰς τὴν εἰκόνα τὰ φρύδια (3) εἶναι πολὺ ἐπιμήκη, πολὺ «φτιαχτὰ» καὶ δὲν ἐπιτυγχάνει ἡ ἐπιζητουμένη ἐντύπωσις ἐξωτισμοῦ. Ἡ μεταξὺ τῶν φρυδιῶν ἀπόστασις εἶναι ὑπερβολικὴ καὶ τὸ ἄνω τοῦ προσώπου φαίνεται ὑπὲρ τὸ δέον φαρδὺ (4).

ΣΤΟΜΑ: Εἰς τὸ σχῆμα τὸ στόμα ὅπως ἦταν βαμμένο, φαίνεται παχὺ καὶ τὸ κάτω χεῖλι ἄσχημα τετράγωνο. Ἐντείνεται τὸ τετράγωνο σχῆμα τοῦ πηγουνιοῦ (5).

ΜΑΛΛΙΑ: Ἡ κόμμωσις ἡ εὔκαμπτος καὶ ἁπαλή, πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐλαφρότατα διευθυνομένη πρὸς τὰ πίσω, ἐπὶ τῶν αὐτιῶν (6) μὲ τὴ μεγαλείτερη μᾶζα τῶν μαλλιῶν πιὸ κάτω ἀπὸ τὰ αὐτιά, ἀλλάζει ἀμέσως τὴ φυσιογνωμία, εἰς τὴν ὁποίαν δίδει μιὰ ἰδιαίτερη γλύκα ποὺ τῆς πάει πολὺ (1).

ΜΑΓΟΥΛΑ: Τὸ ρούζ, βαλμένο λοξά, (2) ἀπὸ τὸ μηλίγγι πρὸς τὸ πηγοῦνι, δίδει μίαν ψευδαίσθησιν ἐπιμηκύνσεως τοῦ προσώπου.

ΦΡΥΔΙΑ: Ἡ φυσική των γραμμή, μὴ παραλεπτυνομένη μὲ τὴν «ἐπιλασιὸν» (3), ἀρχίζουσα ὅσο τὸ δυνατὸν πλησιέστερα πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν κανθὸν τοῦ ματιοῦ, καὶ ἀνυψουμένη ἀρκετὰ πρὸς τὰ ἔξω (4) ἐλαττώνει τὴν ἐντύπωσιν στρογγυλότητος τῶν χαρακτηριστικῶν.

ΣΤΟΜΑ: Τὰ χείλη εἶναι ὀλιγώτερον παχειά. Τὸ κάτω χεῖλος ὀλιγώτερον τετράγωνο, ἐλαττώνει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ὄγκου τοῦ πηγουνιοῦ.

ΕΝΑΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ
ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΣΕΙΡΑ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ
ΜΑΣ Κας ΔΙΔΟΥΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν Γυναῖκα, τὸ Παιδί, τὴν Οἰκογένεια, τὸ Σπίτι

Ἡ Διεθνὴς Ἔκθεσις τῶν Παρισίων δὲν εἶναι ἕνα γεγονὸς ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀσυγκίνητες, σὰν ξένο πρὸς τὴν ζωὴ τῆς χώρας μας, γιατὶ αὐτὸ δὲν ἀληθεύει: Ἡ Ἔκθεσις αὐτὴ εἶναι μιὰ ἔντονη ἐκδήλωσις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖον ὅλα τὰ Ἔθνη ἐργάστηκαν καὶ ἐργάζονται. Ἀκόμη περισσότερο δὲν εἶνα δυνατὸν νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀδιάφορες γιατὶ ἔδωκε ἐξαιρετικὴ θέσι σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Γυναῖκα, τὸ Παιδί, τὴν Οἰκογένεια, τὸ Σπίτι. Ἀπὸ τὴν τελευταία αὐτὴ κυρίως ἄποψι θὰ γράψῃ σειρὰ ἐνδιαφερόντων ἄρθρων ἡ συνεργάτις μας κυρία Διδὼ Σωτηρίου, ποὺ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ πρωτεύουσα. Τὰ ἄρθρα αὐτὰ θὰ δείξουν στὶς ἀναγνώστριές μας τί ἔχει γίνει στοὺς τομεῖς τῆς δράσεως τῆς Γυναίκας καὶ τῆς Οἰκογενείας καὶ θὰ συμπληρώσουν τὶς φευγαλέες ἐντυπώσεις, τὶς ὁποῖες τυχὸν ἔχουν ἀπὸ ἄλλα δημοσιεύματα.

Η ΠΡΩΤΗ ἐντύπωσις ποὺ γεννιέται σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισκέπτεται τὴν Ἔκθεσι Παρισίων, εἶναι πὼς βρίσκεται σὲ νέον πλανήτη, σὲ νέα ἰδανικὴ πολιτεία, ὅπου ὅλα εἶναι ὡραῖα σὰν μουσική, ὅπου οἱ ἔγνοιες, οἱ πίκρες καὶ τὸ συγγενολόϊ τους δὲν ἔχουν θέσι ἐκεῖ μέσα. Καὶ τὰ μάτια γοητεύονται καὶ ὁ νοῦς ἰλιγγιᾷ, ἐμπρὸς σὲ ἕνα ἔργο κολοσσό, ἐμπρὸς σὲ ἕνα δεῖγμα πολιτισμοῦ, ποῦ ἀγκάλιασε ὅ,τι ὡραῖο κλείνει τὸ παρελθόν, ὅ,τι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ παρὸν καὶ ὅ,τι φιλοδοξεῖ τὸ μέλλον.

Ὅλη ἡ χαρὰ καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρξε καὶ θὰ μείνῃ πάντα τὸ κυνῆγι τῆς προόδου. Ὅταν ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος πρωτόφτιαξε μιὰ χορταρένια καλύβα, αἰσθάνθηκε συγκίνησι καὶ περηφάνεια γιὰ τὸν πολιτισμό του. Μὰ τὰ παιδιὰ ποὺ γέννησε μέσα ἐκεῖ, τὸν γέλασαν, γιατὶ αὐτὰ εἶχαν ἕνα καλλίτερο καὶ τολμηρότερο ὄνειρο...

Ἡ Ἔκθεσις τῶν Παρισίων δὲν εἶναι μονάχα τὸ δεῖγμα τοῦ σύγχρονου γαλλικοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ μέλλοντος , εἶναι καὶ ἡ συνισταμένη τῶν δυνάμεων τῶν 53 ἐθνῶν ποὺ παίρνουν μέρος. Ἀπὸ τὴν Γερμανία, ἕως τὴν Ρωσσία, τὴν Ἀγγλία, τὴν Ἰταλία, τὸ Βέλγιο, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰαπωνία, τὴν Κίνα, τὴν Ἱσπανία, τὴν Ἀργεντίνα, τὴν Ἀμερική, τὴν Τσεχοσλοβακία, τὴν Αὐστρία, ἕως τὸ Περοῦ, τὴν Οὐραγουάη, τὴν Βενεζουέλα, τὸ Μεξικό, τὴν Ταΐτη κλπ.

Φαντασθῆτε μιὰ περίμετρο ὀκτὼ χιλιομέτρων μέσα στὸν πιὸ ὤμορφο πνεύμονα τῶν Παρισίων, ὅπου κυλᾷ ἥσυχα ὁ γέρω Σηκουάνας, κι' οἱ καστανιὲς κι' οἱ φλαμουριὲς καὶ τὰ πλατάνια ρίχνουν τὶς ἄφθονες σκιές τους, ὅπου τὰ παλάτια, ψευτοχτισμένα ἢ πέτρινα, σὲ συνεπαίρνουν μὲ τὴν ἁρμονικὴ γραμμή τους, τὴν μοντέρνα διακόσμησί τους, τὶς τολμηρὲς ἐφευρέσεις τους.

Μπαίνεις στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ κι' ἔχει τόσα νὰ σοῦ πῇ! Πενῆντα τριῶν ἐθνῶν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ! Ἐμεῖς, λέει τὸ κάθε κράτος, πιστεύομε αὐτό, ζοῦμε ἔτσι, χτίζομε ἔτσι, αἰσθανόμαστε τὴν τέχνη μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Αὐτὲς εἶναι οἱ ἱκανότητές μας, αὐτὴ ἡ σοφία μας, αὐτὸς ὁ πολιτισμός μας, αὐτὰ τὰ ὄνειρα καὶ οἱ ἐπιδιώξεις μας.

Χρειάζονται μῆνες γιὰ νὰ μελετήσῃς, γιὰ νὰ κάνῃς μέσα στὴν Ἔκθεσι ἕναν ἀληθινὸ γῦρο τοῦ κόσμου. Ὁ περαστικὸς ὅμως κόσμος ἀρκεῖται νὰ δῇ ὅ,τι νομίζει τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον, ἀρκεῖται νὰ πάρῃ μὲ 70 τοὐλάχιστον ὡρῶν ἐπισκέψεις, μιὰ ἰδέα τοῦ συνόλου.

Κανεὶς δὲν μπαίνει στὴν Ἔκθεσι μὲ τὴν πρόθεσι νὰ καθήσῃ δυὸ ὧρες καὶ νὰ φύγῃ. Οἱ περισσότεροι ἐπισκέπται μπαίνουν τὸ πρωῒ καὶ βγαίνουν τὸ βράδυ. Μέσα στὴν Ἔκθεσι τρῶνε, πίνουν, ξεκουράζονται. Κι' ὅσοι ἔχουν γεμᾶτα πορτοφόλια μπαίνουν στὰ πολυτελῆ ρεστωρὰν ποὺ σὲ σχῆμα ἀραγμένων καραβιῶν μᾶς προκαλοῦν μὲ τὴν κομψότητά τους, στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα. Ὁ ἄλλος κόσμος ἀρκεῖται στὰ καθίσματα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, κοντὰ σὲ πηγὲς ποὺ ρίχνουν τὰ νερά τους κανοντας παραμυθένια τὰ τοπεια. κι' ἐκεῖ ἀνοίγουν τὰ δεματάκια τους καὶ μασουλίζουν...

Ἄσπρα βαποράκια πηγαινοέρχονται μὲ κόσμο μέσα στὸ ποτάμι, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Ὁμόνοιας, ἕως τὸ νησὶ τῶν κύκνων, ὅπου φαντάζει ἡ φωτεινὴ Γαλλία τῶν Ἀποικιῶν...Ἀνάμεσα στοὺς δρόμους, ἥσυχα κι' ἀθόρυβα κυλοῦν τὰ ἠλεκτρικὰ βαγονάκια ὅπου μεταφέρουν τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ ἕνα σημεῖο στὸ ἄλλο τῆς Ἐκθέσεως. Στὰ κεντρικὰ σημεῖα εἶναι τοποθετημένα πελώρια πλάνα κι' οἱ πουλητάδες τῶν πραγμάτων ἀναγγέλλουν σὲ ποιὰ σημεῖα θὰ γίνουν γιορτές, γεύματα, δεξιώσεις, θεατρικαὶ καὶ κινηματογραφικαὶ παραστάσεις καὶ παιχνίδια.

Νὰ σᾶς γίνω ὁδηγός, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες στὴν ἀπέραντη αὐτὴ πολιτεία καὶ νὰ σταθοῦμε μαζὺ νὰ δοῦμε ὅ,τι ἐνδιαφέρον ὑπάρχει; Μὰ τότε θἄπρεπε νὰ μᾶς παραχωρήσῃ τὸ περιοδικὸ ὅλες τὶς στῆλες του. Καλλίτερα νὰ τραβήξωμε εναν συγκεκριμένο δρόμο: νὰ δοῦμε μαζὺ ὅ,τι ἀφορᾷ πιὸ στενὰ τὴν γυναῖκα, τὸ παιδί, τὴν οἰκογένεια, τὸ σπίτι.

Γιὰ τὰ ἄλλα θέματα θὰ ἔχετε ἤδη μιὰν ἰδέα ἀπὸ τὸν καθημερινὸ τύπο. Καὶ στὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύομε ἀπὸ τούτη τὴν ἑβδομάδα στὸν «Ν. Κόσμο», θὰ μπορούσατε νὰ παρακολουθήσετε ὅ,τι ἄλλο σᾶς ἐνδιαφέρει.

Γυναῖκα - Παιδὶ - Οἰκογένεια

Δεν ὑπάρχει τομέας τῆς ἀνθρώπινης σκέψης καὶ δράσης ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ δώσει στὴν Ἔκθεσι αὐτὴν δείγματα τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων στὰ ὁποῖα ἔφτασε. Ὑψώθηκαν παλάτια ποὺ φιλοξένησαν τὴν τέχνη, τὰ γράμματα, τὶς ἐπιστημονικὲς ἐφευρέσεις, τὴν βιομηχανικὴ παραγωγή, παλάτια γιὰ τὴν κομψότητα, γιὰ τὴν ἐπίπλωσι, γιὰ τὸ μέταλλο, τὸ ξύλο, τὸ καουτσούκ, τὰ κρύσταλλα καὶ τὰ κεραμεικά, παλάτια ποὺ περικλείουν δείγματα τοῦ πολιτισμοῦ κάθε χώρας, «ἀκουάριουμ» ὅπου βλέπει κανεὶς μέσα σὲ γυάλινες δεξαμενὲς ὅλα τὰ εἴδη τῶν ψαριῶν καὶ τῶν θαλάσσιων φυτῶν, ὑψώθηκαν μέγαρα, ὅπου μέσα μιλοῦν οἱ φωτογραφίες καὶ οἱ στατιστικὲς γιὰ τὴν προσπάθεια τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν νὰ διορθώσουν καὶ νὰ καλλιτερεύσουν τὴν κοινωνικὴ ζωή.

Κάθε πολιτισμὸς στηρίζεται καὶ βασίζεται στὸ ἔμψυχό του ὑλικό, στοὺς ἀνθρώπους καὶ οἱ ἄνθρωποι βασίζουν τὶς ἐλπίδες τους γιὰ ἕνα καλλίτερο μέλλον, ἐπάνω στὰ παιδιὰ καὶ στὶς γυναῖκες ποὺ μὲ τὸν ἄνδρα ἀποτελοῦν τὸν κρίκο τῆς ζωῆς: τὴν οἰκογένεια. Μόνο ἐπάνω σὲ εὐτυχισμένες οἰκογένειες μπορεῖ νὰ στηριχθῇ ἕνας ἀληθινὸς πολιτισμός. Μόνο ἀπὸ γερὰ καὶ χαρούμενα παιδιὰ μποροῦν νὰ βγοῦν ταλέντα, νὰ βγοῦν ἐργάτες καὶ πρωτεργάτες τοῦ πολιτισμοῦ. Γι' αὐτὸ δὲν ἀπορεῖ κανεὶς γιὰ τὴ θέσι ποὺ δίνει ἡ Ἔκθεσι σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ παιδί, τὴν γυναῖκα, τὴν οἰκογένεια.

Ὁ γαλλικὸς λαός, ὅπως κάθε πολιτισμένος λαός, ἀγωνίζεται νὰ ἀποτινάξῃ ἀπὸ πάνω του κάθε τί τὸ μίζερο, τὸ ἄρρωστο, τὸ παληό, ἀγωνίζεται νὰ προσαρμοσθῇ στὴ νέα τεχνικὴ πρόοδο, στὴ νέα ἐπιστημονικὴ ἀνάπτυξι, στὶς νέες ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Ὅλα τὰ θεῖα δῶρα τοῦ πολιτισμοῦ θέλει νὰ τὰ μοιρασθῇ μὲ δικαιοσύνη ὅλη ἡ γαλλικὴ οἰκογένεια.

Καὶ προχωρεῖ καὶ προσπαθεῖ κυνηγῶντας τὸ καλλίτερο.

Στὴν Γυναῖκα, στὸ Παιδὶ καὶ στὴν Οἰκογένεια ἀφιέρωσε μιὰ σειρὰ εἰδικὰ περίπτερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θ' ἀρχίσωμε πρὶν ἀπ' ὅλα, γιατὶ νομίζω πὼς πρῶτα αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τὸ γυναικεῖο μας κοινό.

* * *

Μπαίνοντας ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πόρτα τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας πρὸς τὴν Ἔκθεσι, εὐθὺς ἀμέσως δεξιὰ σὲ μιὰ ἥσυχη γωνιὰ εἶναι συγκεντρωμένα ὅλα σχεδὸν τὰ κτίρια ποὺ ἀφοροῦν τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδί.

Τὸ πρῶτο ποὺ συναντᾶ κανεὶς μέσα στὶς καστανιὲς καὶ στὰ λουλούδια εἶναι ἕνα παιδικὸ χωριουδάκι μὲ παιχνίδια χρωματιστὰ ποὺ κάνουν ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ γουρλώνουν ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ περιέργεια τὰ ματάκια τους.

Ἕνας παιδικὸς σταθμὸς ὑπόδειγμα, ὅπου κάθε μητέρα ἐπισκέπτρια τῆς Ἐκθέσεως μπορεῖ ν' ἀφήσῃ γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ παιδάκι της. Ἕνα περίπτερο ὅπου οἱ μητέρες ἐπισκέπτριες μποροῦν νὰ καθήσουν νὰ θηλάσουν καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὰ μικρά τους.

Μιὰ περίφημη σάλλα, ὅπου βρίσκει κανεὶς μὲ τοιχογραφίες, πίνακες, φωτογραφίες καὶ πλαστικὲς ἀναπαραστάσεις εἰκόνες ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς οἰκογένειας, ἱδρύματα καὶ ἔργα ποὺ ἤδη ὑπάρχουν, στατιστικὲς κλπ. Πρὶν μπῇ κανεὶς στὸ κεντρικὸ αὐτὸ περίπτερο συναντᾶ μιὰ σάλλα ὑποδοχῆς ὅπου δίδονται σὲ ξένους καὶ μὴ ὅλες οἱ σχετικὲς πληροφορίες γιὰ τὰ ἱδρύματα τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ παιδί, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον κάθε χώρας, τὸ παιδί, ἡ ἕνωσι τῆς οἰκογένειας, τὸ καμάρι τῆς πατρίδας, ἡ συνέχισι τῆς ζωῆς, πῶς νὰ μὴ γίνωνται γι' αὐτὸ θυσίες, πῶς νὰ μὴ γυρίζουν ὅλα τὰ μάτια πρὸς αὐτό....

Μοῦ κάνει ἐντύπωσι τὸ πόσο προσεκτικὰ στέκονται οἱ μητέρες ἐμπρὸς στὸ κάθε τί καὶ τὸ ἐξετάζουν καὶ σκέπτονται. Οἱ Γαλλίδες ἔχουν μιὰ λατρεία σπάνια γιὰ τὸ παιδί. Τὰ λίγα παιδιὰ ποὺ φέρνουν στὸν κόσμο ἐννοοῦν νὰ τὰ δοῦν εὐτυχισμένα, νὰ τὰ μεγαλώσουν μέσα σὲ ὑγιὲς περιβάλλον, νὰ τὰ μορφώσουν ἄρτια, κι' ὕστερα ἂς τὰ πάρῃ ἡ ζωή, τὸ χωράφι, τὸ ἐργοστάσιο, τὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο, τὸ ἐμπόριο. Μικρὰ ὅμως τὰ θέλουν κοντὰ στὴν μητρικὴ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα.

Στὸ περίπτερο τῆς Γυναίκας, τοῦ Παιδιοῦ καὶ τῆς Οἰκογένειας, τὸ παιδαγωγικὸ τμῆμα τραβᾶ πολλοὺς γονεῖς. Βλέπουν τί μπορεῖ νὰ δώσῃ ἡ παιδικὴ δημιουργικότητα: μικρὰ κομψοτεχνήματα ἀπὸ ξύλο, πηλό, ζωγραφική. Παρακεῖ, πατῶντας ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπὶ ἔχει κανεὶς σὰν σὲ ταινία, διάφορες σκηνὲς ἀπὸ τὴν παιδικὴ ζωὴ στὸ σχολεῖο ἢ τὸ σπίτι μὲ ἐπιγραφὲς σατυρικὲς ἢ μὲ φράσεις διασήμων παιδαγωγῶν, ὅπως π. χ. «Ἀναπτύσσετε καλλίτερα τὴν κρίσι τους». Ἢ πῶς ὁ παληὸς δάσκαλος ἔσερνε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ αὐτὶ γιὰ νὰ τὸ κάνῃ ν' ἀνεβῇ τὰ σκαλοπάτια τῆς μόρφωσης καὶ πῶς ὁ νέος δάσκαλος σήμερα τοῦ δίνει φιλικὰ καὶ ἁπλᾶ τὸ χέρι καὶ σταματᾶ μαζύ του γιὰ νὰ τ' ἀφήσῃ νὰ δῇ γύρω τὸν κόσμο καὶ νὰ τὸν κρίνῃ.

Κάπου, σ' ἕνα προπαγανδιστικὸ φύλλο γιὰ τὴν διάδοσι τῶν παιχνιδιῶν ποὺ μ' αὐτὰ συνηθίζουν τοὺς πρώτους μουσικοὺς κανόνες, βλέπω μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπητῆς μας Πολύμνιας Λάσκαρη, ἡ ὁποία ἀσχολεῖται μὲ τὴν αἰσθητικὴ διαπαιδαγώγησι τοῦ παιδιοῦ: «Εὐνοεῖστε, γράφει, τὴν ἀνάπτυξι τῶν μουσικῶν καὶ δημιουργικῶν δυνατοτήτων ποὺ ὑπάρχουν σὲ κάθε παιδί, κάνετέ το ἱκανὸ νὰ αἰσθάνεται νὰ καταλαβαίνῃ καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὰ ἔργα τέχνης ὅπως καὶ τὴν φύσι ».

«Μὲ τὴν τέχνη — γράφουν ἀλλοῦ — τὸ παιδὶ παίρνει βάσεις γερές, χαίρεται κι' ἀγαπᾷ τὴ δουλειά». Κι' ἀλλοῦ: «Μὴν ξυπνᾶτε τὴν προσοχὴ μὲ τὴν βία, ἀλλὰ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον».

«Ἡ μουσικὴ ἔκφρασι πρέπει νὰ γίνεται σὰν μιὰ φυσικὴ ἄνθησι στὸν καθένα, ἀπὸ τὴν συγκίνησι καὶ ἀπὸ τὴν σκέψι».

«Ἀφίνοντας νὰ ἐκδηλωθῇ ὁ αὐθορμητισμὸς στὸ παιδί, βλέπομε μαζύ του νὰ ἀνθοῦν χίλια δῶρα ποὺ μιὰ στεῖρα παιδαγωγικὴ ἔπνιγε ἕως σήμερα».

Παιδικὰ γέλια τράβηξαν τὴν προσοχή μου πρὸς τὸν ἐξώστη. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ παιδάκια ἔκαναν μὲ τάξι σειρὰ γιὰ νὰ πάρουν θέσι στὸν «Φασουλῆ» ποὺ ἐκεῖ πλάϊ δίνει παραστάσεις δωρεάν. Ἀπέναντι στὸν «Φασουλῆ» δίνουν τὶς παραστάσεις των οἱ μαριονέττες. Διάφοροι θίασοι καὶ διάφορες νοοτροπίες καταφθάνουν στὸ θεατράκι αὐτὸ πότε ἀπὸ τὴν Γερμανία, τὴν Ἀγγλία, τὰ Σκανδιναυϊκὰ κράτη ἢ τὴν Ρωσσία καὶ δείχνουν τὸν τρόπο ποὺ κάθε κράτος βρίσκει γιὰ νὰ λέῃ παραμύθια καὶ νὰ μορφώνῃ διασκεδάζοντας τὰ παιδιά.

* * *

Ξαναγύρισα στὸ περίπτερό μου καὶ ἐπεσκέφθηκα τὸν δεύτερο ὄροφον ὅπου οἱ γυναικεῖες ὀργανώσεις καὶ φυσιογνωμίες κρατοῦν μιὰ μεγάλη θέσι. Ὁ Σύνδεσμος ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς γράφει μὲ χρυσᾶ γράμματα πὼς πρῶτος ὑποστηριχτής του ὑπῆρξε ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ διάφορα συνθήματα καλοῦν τὶς Γαλλίδες νὰ ζητήσουν τὴν ψῆφο. «Γιὰ τὰ δικαιώματά σας εἶσθε ἀνήλικες, γιὰ τὰ λάθη σας εἶσθε ἐνήλικες».

Σὲ ἕνα περίπτερο, λίγο μακρύτερα ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἐπισκεφθήκαμε, οἱ γυναῖκες τοποθέτησαν δυὸ κάλπες μὲ τὴν ἐπιγραφή: Θέλετε «Ναὶ» ἢ «Ὄχι» τὴν ψῆφο ;

Πολλὲς γυναῖκες πλησιάζουν μὲ σοβαρότητα καὶ ψηφίζουν.

Στὴν ἴδια αὐτὴ σάλλα ὑπάρχουν σὲ ξύλινες κορδέλλες ποὺ γυρίζουν συνεχῶς, οἱ φωτογραφίες ὅλων τῶν διασήμων γυναικῶν τῆς σημερινῆς Γαλλίας.

Ἀντάμωσα μιὰ Γαλλίδα δημοσιογράφο καὶ συνεργάτιδα τῆς «Νέας Γυναίκας» κι' ἀφοῦ ἀνταλλάξαμε τὶς ἀμοιβαῖες φιλοφρονήσεις, ἐκείνη γιὰ τὸν τόπο μας κι' ἐγὼ γιὰ τὸν δικό τους, τὴν ρώτησα νὰ μοῦ πῇ μερικοὺς συγκεκριμένους ἀριθμοὺς γιὰ τὸ πόσες γυναῖκες ἐργάζονται στὴν Γαλλία.

— Μὰ ὅλες, θὰ μποροῦσα νὰ πῶ, μοῦ ἀπαντᾷ. 7.900.000 λέγει ἡ ἐπίσημη στατιστική. 285.000 εἶναι διευθύντριες διαφόρων ἐπιχειρήσεων. 1.066 000 εἶναι ὑπάλληλοι. 2.650.000 ἐργάτριες καὶ ὑπηρέτριες. 1.192.000 ἐργάζονται μόνες στὰ σπίτια τους.

Δὲν εἶναι λίγο, τί λέτε ;

* * *

Μέσα στὸν ναὸ αὐτὸν τῶν σουφραζετῶν, γνωρίζοντας τὴν Γαλλίδα ἀπὸ κοντά, δὲν ἔνοιωσα καμμιὰ κατάπληξι ὅταν εἶδα τὴν ἐπιγραφή: «Μάθετε νὰ εἶσθε ὡραῖες». Πλησίασα καὶ διέσχισα κάπως ἑλληνοπρεπῶς τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν ποὺ χάζευαν πέντε κομψὲς Γαλλίδες, ἔδειχναν μὲ ζωντανὰ παραδείγματα, πῶς πρέπει νὰ μακιγιάρεται ἡ γυναῖκα, πῶς ἕνα κακὸ βάψιμο ἀλλάζει ἐντελῶς τὴν ὄψι τοῦ προσώπου, ποιὰ χρώματα πρέπει νὰ μεταχειρίζεται ἡ μελαχροινή, ἡ καστανή, ἡ ξανθή.

Παραπλεύρως ἀκριβῶς περνοῦσαν διάφορες κοῦκλες μὲ πρωϊνά, ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ φουστάνια καὶ ταγιέρ. Τὸ ντύσιμο αὐτό, ἔγραφε ἐπάνω σὲ κάθε κούκλα, εἶναι κομψό, τὸ ἄλλο ὄχι.

Ἄ, εἶμαι βεβαία πὼς ἡ Παριζιάνα δὲν ἔχει καθόλου ἀνάγκη ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ στοιχειώδη μαθήματα. Εἶναι κομψὴ ἀπὸ ἔνστικτο, ἀπὸ παράδοσι, ἐξ αἰτίας τῆς ζωῆς της μέσα στὴν πρωτεύουσα τῆς μόδας καὶ τῆς κοκεττερίας.

Ἡ Γαλλίδα ξέρει νὰ εἶναι μάννα, διανοουμένη, ἐργαζόμενη καὶ κοκέττα. Ὅπου κι' ἂν εἶναι, ἢ καθηγήτρια στὸ Πανεπιστήμιο, ἢ ἀεροπόρος ἢ πλάϊ στὶς μηχανὲς τοῦ Ρενώ, ἢ θυρωρός, δὲν ξεχνᾶ πὼς ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ μεγάλη ἐμπνεύστρια στὴν ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα.

ΔΙΔΩ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ πρόνοια γιὰ τὸ παιδὶ καὶ τὴν οἰκογένεια.

Μιὰ ἄποψις τοῦ Σηκουάνα, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀνεγερθεῖ τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια τῆς Παρισινῆς Ἐκθέσεως.

Μία ἄποψις τῆς Ἐκθέσεως ἀπὸ ἀεροστάτου.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΠΟΡ

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν δίναμε μεγάλη σημασία στὰ φορέματα σπόρ. Ἡ γυναῖκα δὲν εἶχε πολλὲς εὐκαιρίες νὰ καταγίνεται μὲ τὰ σπὸρ καὶ τὶς ἐκδρομὲς καὶ στὶς λίγες περιστάσεις ποὺ τῆς παρουσιάζοντο φοροῦσε ὅ,τι πιὸ παλιὸ εἶχε. Τώρα ὅμως ἄλλαξαν οἱ καιροὶ καὶ οἱ γυναῖκες ἀπολαμβάνουν ἐλεύθερες τὰ σπὸρ καὶ τὶς ἐκδρομές. Γι' αὐτὸ ἡ γυναικεία τους καλαισθησία ζητᾶ νὰ εἶναι καὶ σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις ἡ ἐμφάνισίς τους ὅσο μπορεῖ πιὸ κατάλληλη καὶ πιὸ ὡραία. Πῶς θὰ εἶναι κομψὰ ντυμένη ἡ γυναῖκα στὰ σπόρ; Ἡ πρώτη της φροντίδα πρέπει νὰ εἶναι στὴν ἐκλογὴ τοῦ ὑφάσματος καὶ τοῦ χρώματος. Λαινὰζ χονδρὰ καὶ μαλακὰ, ποὺ συγχρόνως νὰ ζεσταίνουν τὸ σῶμα καὶ νὰ μὴ τὸ ἐμποδίζουν στὶς κινήσεις του. Στὸ χρῶμα ἐπίσης πρέπει νὰ δώσετε μεγάλη προσοχή. Νὰ ἀποφεύγεε τὰ σκοῦρα χρώματα καὶ νὰ προτιμᾶτε τὰ ἀνοιχτόχαρδα, ποὺ τόσο ταιριάζουν μὲ τὸν οὐρανὸ, τὸ ὕπαιθρο καὶ μὲ ὅλο τὸ περιβάλλον. Πολὺ ὡραῖα γιὰ σπὸρ εἶναι τὰ μελανζὲ καὶ κατριγιὲ ὑφάσματα. Σᾶς παραθέτομε ἀρκετὰ μοντέλα, ὥστε νὰ μπορέσετε μέσα σ' αὐτὰ νὰ διαλέξετε τὴν γραμμὴ ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ σῶμα σας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη βέβαια νὰ προσθέσωμε ὅτι τὰ φορέματα καὶ τὰ πανωφόρια σπὸρ δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐφαρμοστὰ στὸ σῶμα καὶ νὰ κάνουν δύσκολες καὶ κουραστικὲς τὶς κινήσεις του.

Ἡ φούστα πάντοτε πρέπει νὰ ἔχῃ ἀρκετὸ φάρδος γιὰ νὰ ἀφίνῃ ἐλευθερία στὸ βάδισμα.

Τὰ πανωφόρια σπὸρ συνοδεύονται πάντοτε μὲ ὡραῖα χονδρὰ κασ-κὸλ καὶ τὰ φορέματα μὲ φαρδειὲς δερμάτινες ζῶνες.

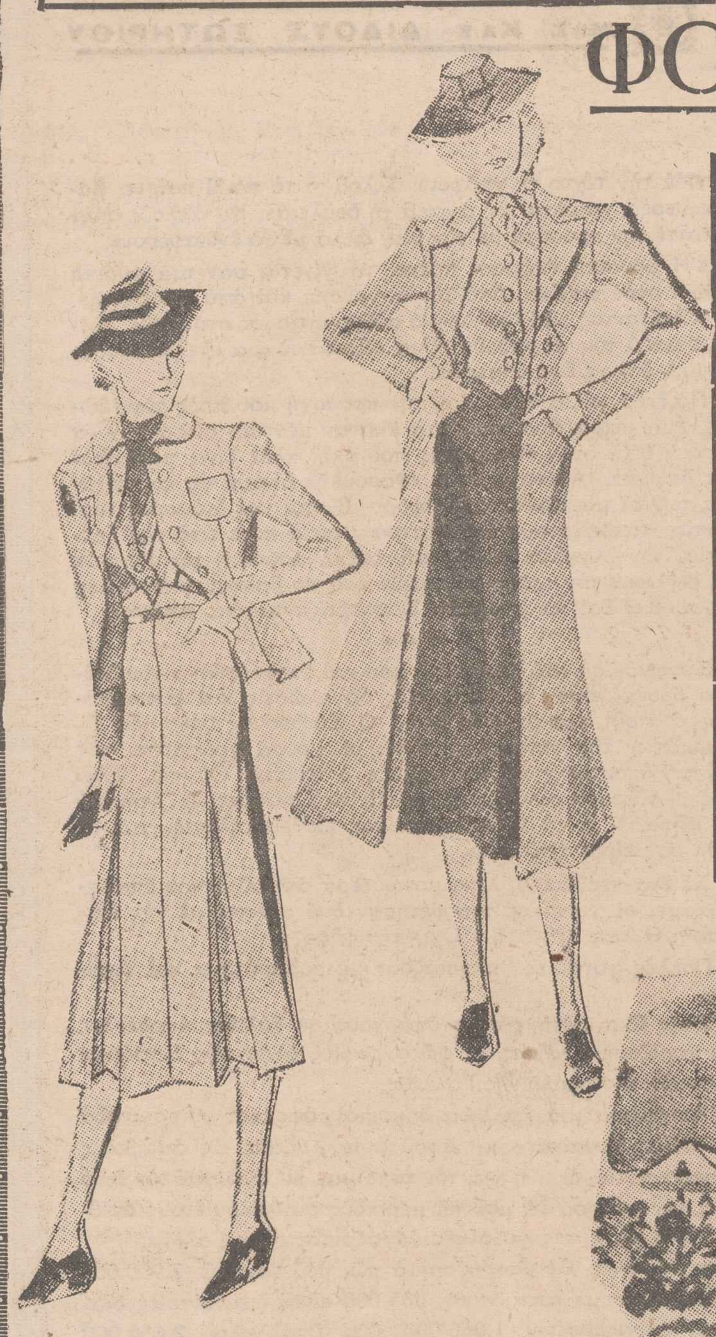

1ον]. Ταγιεράκι πολὺ πρακτικό, μὲ φούστα ζὺπ — κυλότ.
2ον]. Πανωφόρι σὲ ἴσιες γραμμές, μὲ ὅμοιο ζιλέ

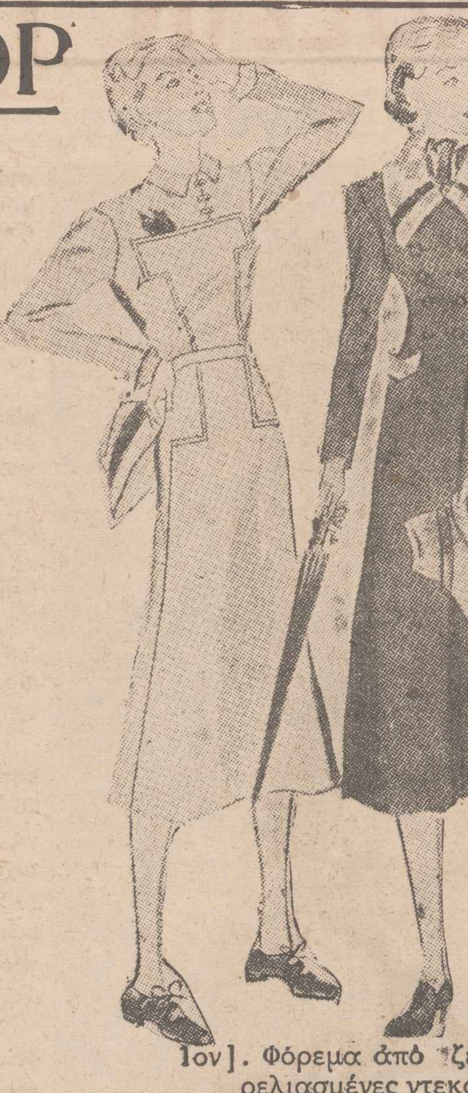

1ον]. Φόρεμα ἀπὸ ζέρσεϋ μὲ ρελιασμένες ντεκούπ.
2ον]. Πανωφόρι γαρνιρισμένο στὶς τσέπες καὶ στὸ γιακᾶ μὲ γούνα.

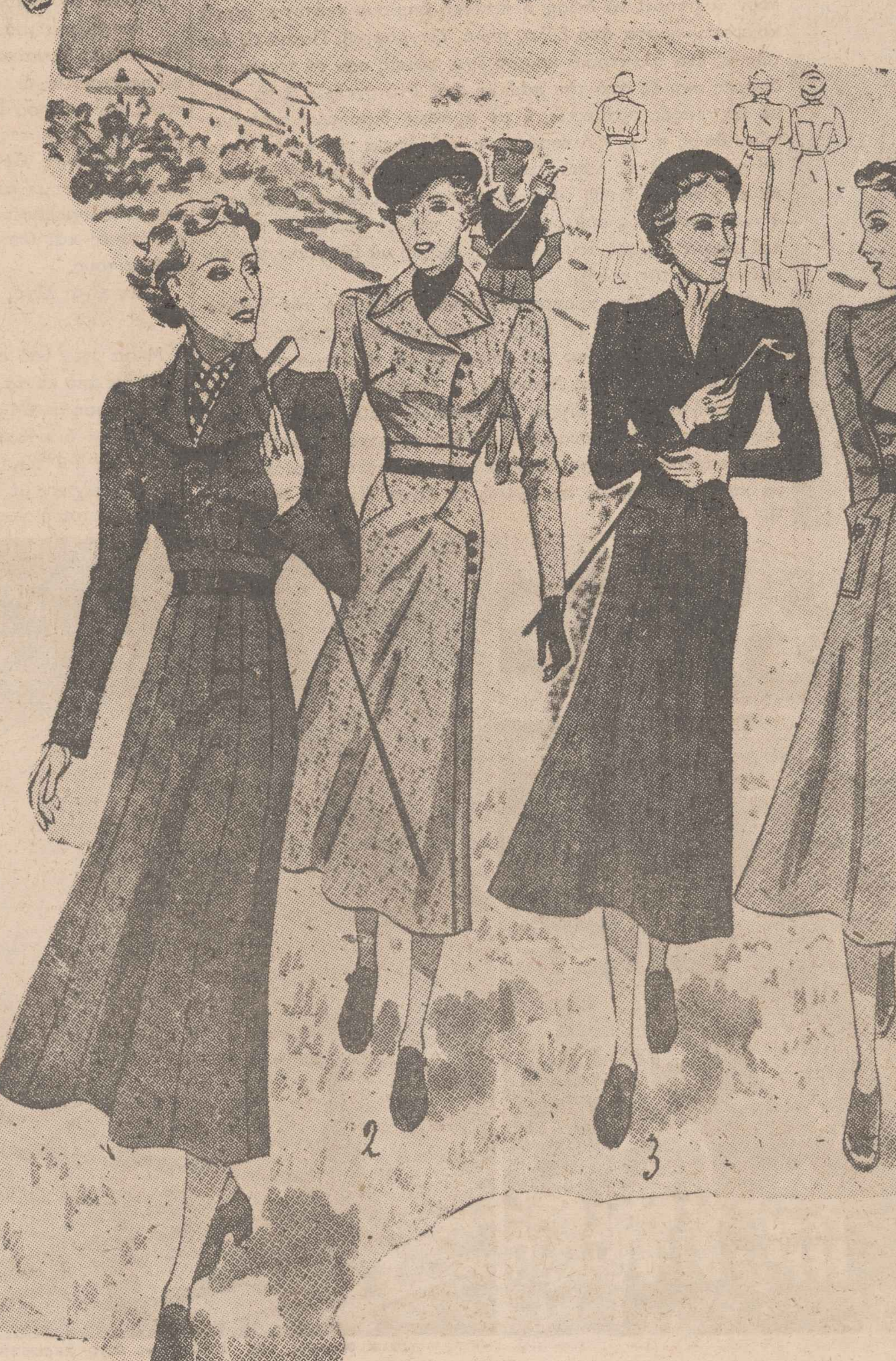

1ον]. Φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ μελανζέ, φούστα μὲ ντεκούπ, ποὺ δίνουν φάρδος στὸ κάτω μέρος.

2ον]. Φορεματάκι σπὸρ εἶδος μαντώ. Κουμπώνει στὰ πλάγια καὶ οἱ ντεκοὺπ σχηματίζουν τσέπες.

3ον]. Φόρεμα ἀπὸ τουΐντ. Τὸ κορσὰζ σχηματίζεται μὲ νωμίτη μὲ μυτερὸ ντεκολτέ. Φούστα λοξὴ μὲ δυὸ τσέπες.

4ον]. Πολὺ ἁπλὸ φορεματάκι ἀπὸ λαινάζ. Τὸ κορσὰζ κλείνει λοξὰ μὲ τρία κουμπιά. Δυὸ μεγάλες τσέπες γαρνίρουν τὴν φούστα.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΘΑ ΗΤΑΝ μεγάλη παράλειψις ἐκ μέρους μας, ἐνῷ σᾶς ἔχομε δώσει τόση μεγάλη ποικιλία μοντέλλων φορεμάτων γιὰ κάθε περίστασι, νὰ μὴ σᾶς προσφέρωμε καὶ μερικὰ ντεζαμπιγιέ.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ποτέ, ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει τὴν ἴδια ὑποχρέωσι στὸν ἑαυτό της καὶ στοὺς ἄλλους νὰ εἶναι ἐπίσης κομψὰ καὶ κατάλληλα ντυμένη στὸ σπίτι, ὅπως εἶναι στὸ δρόμο, στὶς ἐπισκέψεις, στοὺς χορούς.

Καὶ τὸ τονίζουμε αὐτό, γιατὶ δυστυχῶς στὴν Ἑλλάδα λίγες γυναῖκες τὸ ἔχουν ἐννοήσει, ἐνῷ οἱ ἄλλες νομίζουν ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν εἶναι ντυμένες ὅπως-ὅπως στὸ σπίτι των καὶ παρουσιάζονται σιάζουν ἐν τούτοις καὶ τὸ ἀτημέλητο τῶν ρὸμπ-ντὲ-σάμπρ. Οἱ σύζυγοι θέλουν νὰ βλέπουν τὶς γυναῖκες των περιποιημένες πάντοτε καὶ κομψὲς καὶ συγκρίνοντας τὶς γυναῖκες των μὲ τὶς ἄλλες νὰ τὶς βρίσκουν ὡραιότερες ἀπ' ὅλες.

Μ' αὐτὸ δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε, ὅτι εἶναι ἀρκετὸ νὰ προσέχῃ μιὰ γυναῖκα τὸ ντύσιμό της μέσα στὸ σπίτι της γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνδρός της. Χρειάζονται καὶ χίλια δυὸ ἄλλα προσόντα γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξασφάλισι αὐτή.

Ἰσχυριζόμαστε ὅμως καὶ ἔχομε ἀπόλυτο δίκαιο, νομίζομε, λέγοντας ὅτι καὶ ἡ περιποιημένη ἐμφάνισι τῆς γυναίκας μέσα στὸ σπίτι παίζει σπουδαῖο ρόλο στὸ κεφάλαιο τῆς συζυγικῆς ἁρμονίας.

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ περιφέρεται ἀκατάστατα στὸ σπίτι της, γιατί, τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ πληγώνῃ τὴν καλαισθησία τοῦ ἀνδρός της καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων της.

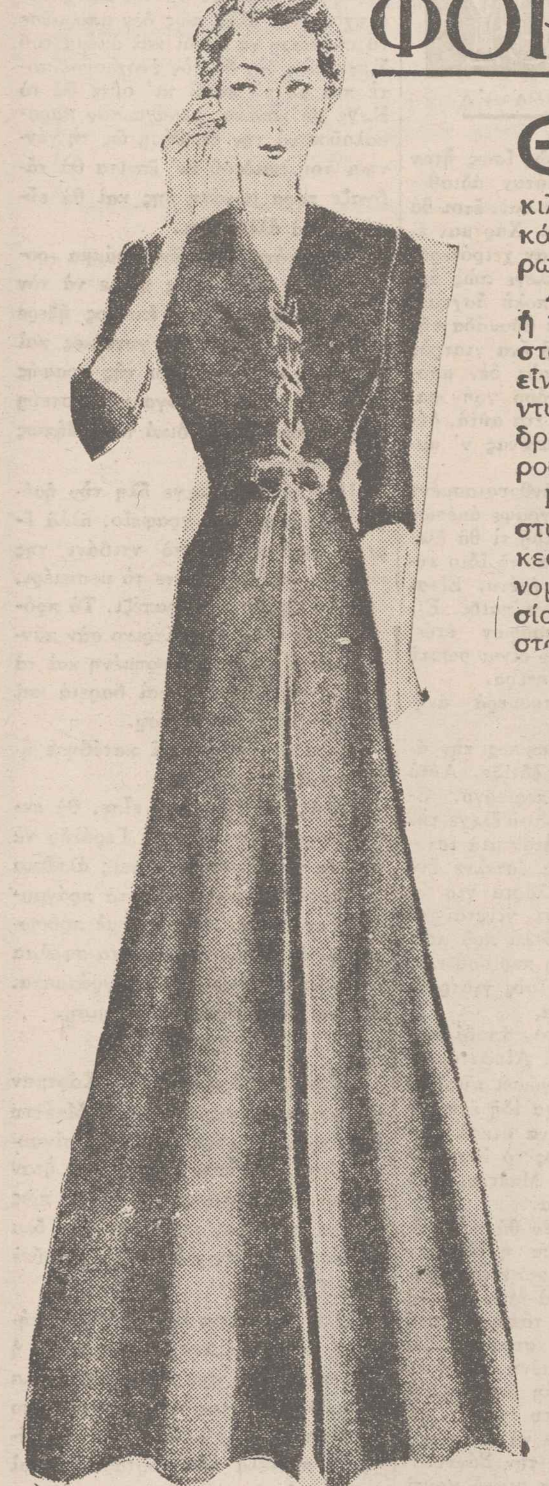

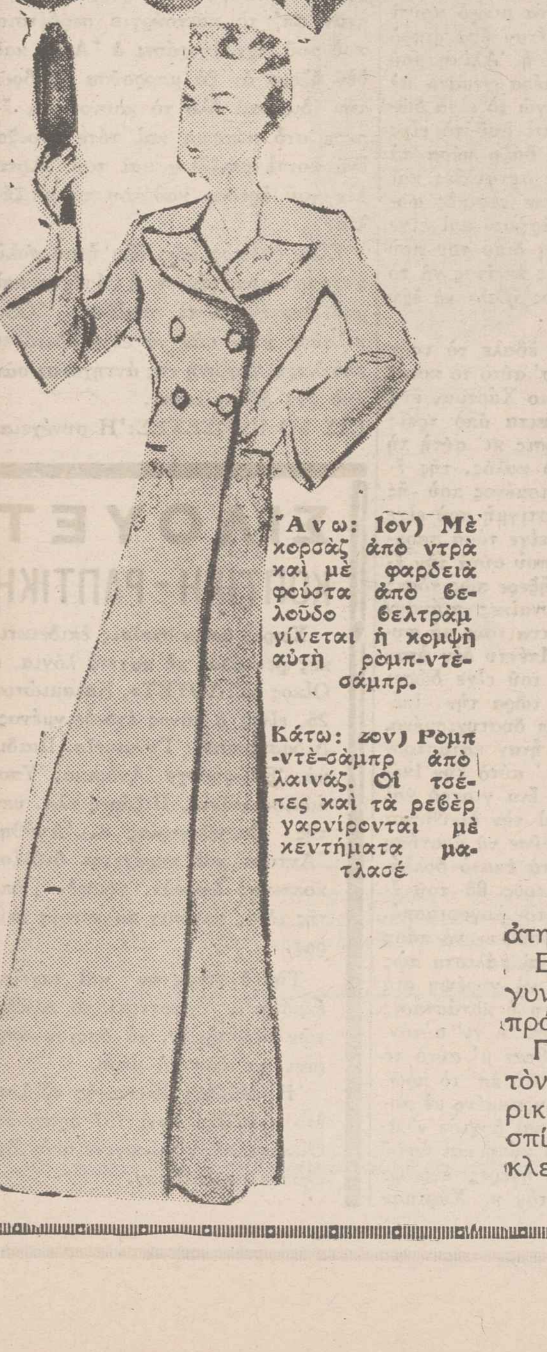

Ἄνω: 1ον) Μὲ κορσὰζ ἀπὸ ντρὰ καὶ μὲ φαρδειὰ φούστα ἀπὸ βελοῦδο βελτρὰμ γίνεται ἡ κομψὴ αὐτὴ ρὸμπ-ντὲ-σάμπρ.

Κάτω: 2ον) Ρὸμπ-ντὲ-σάμπρ ἀπὸ λαινάζ. Οἱ τσέπες καὶ τὰ ρεβὲρ γαρνίρονται μὲ κεντήματα ματλασέ

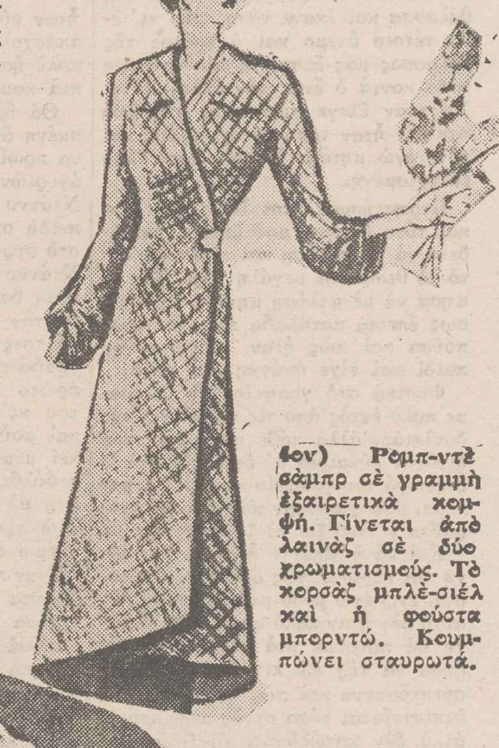

4ον) Ρὸμπ-ντὲ σάμπρ σὲ γραμμὴ ἐξαιρετικὰ κομψή. Γίνεται ἀπὸ λαινὰζ σὲ δύο χρωματισμούς. Τὸ κορσὰζ μπλὲ-σιὲλ καὶ ἡ φούστα μπορντώ. Κουμπώνει σταυρωτά.

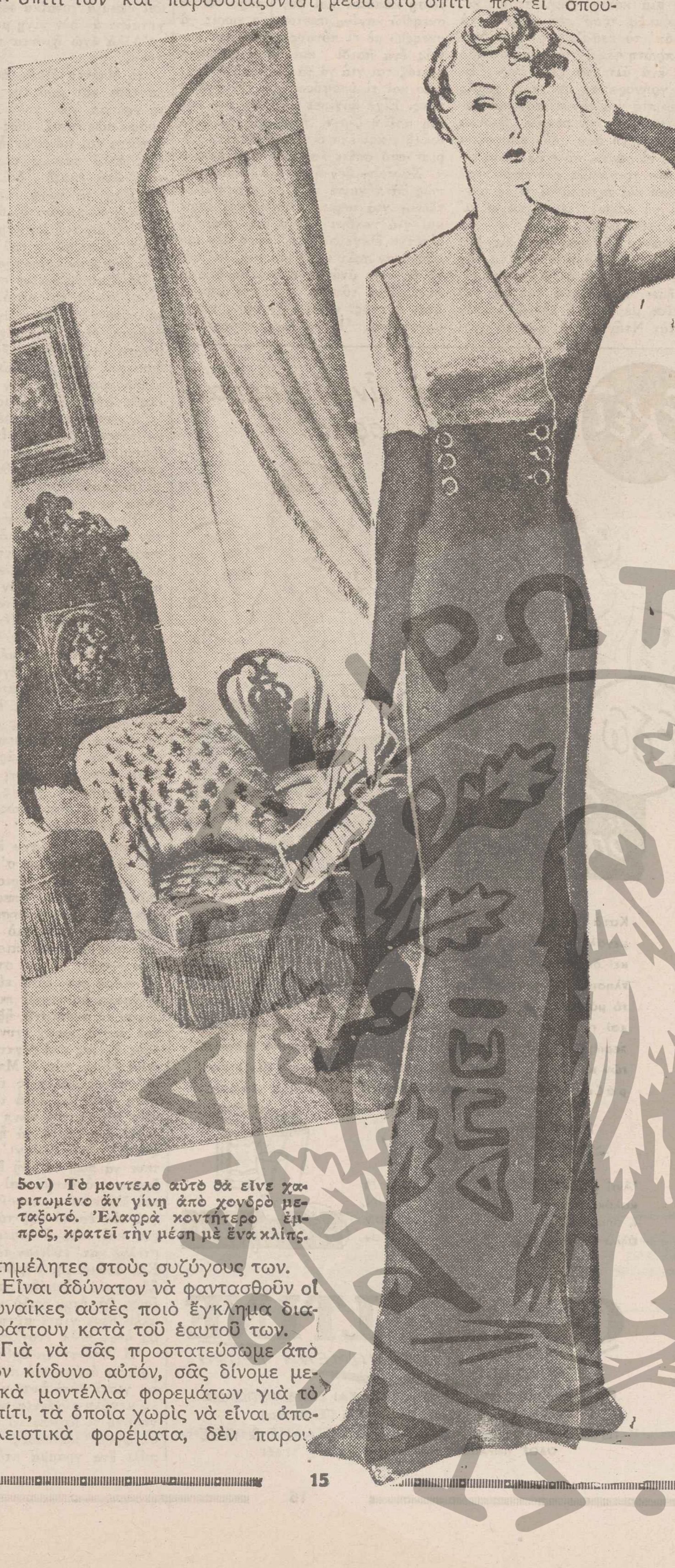

5ον) Τὸ μοντελο αὐτὸ θὰ εἶνε χαριτωμένο ἂν γίνῃ ἀπὸ χονδρὸ μεταξωτό. Ἐλαφρὰ κοντήτερο ἐμπρὸς, κρατεῖ τὴν μέση μὲ ἕνα κλίπς.

ἀτημέλητες στοὺς συζύγους των.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦν οἱ γυναῖκες αὐτὲς ποιὸ ἔγκλημα διαπράττουν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ των.

Γιὰ νὰ σᾶς προστατεύσωμε ἀπὸ τὸν κίνδυνο αὐτόν, σᾶς δίνομε μερικὰ μοντέλλα φορεμάτων γιὰ τὸ σπίτι, τὰ ὁποῖα χωρὶς νὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ φορέματα, δὲν παρου

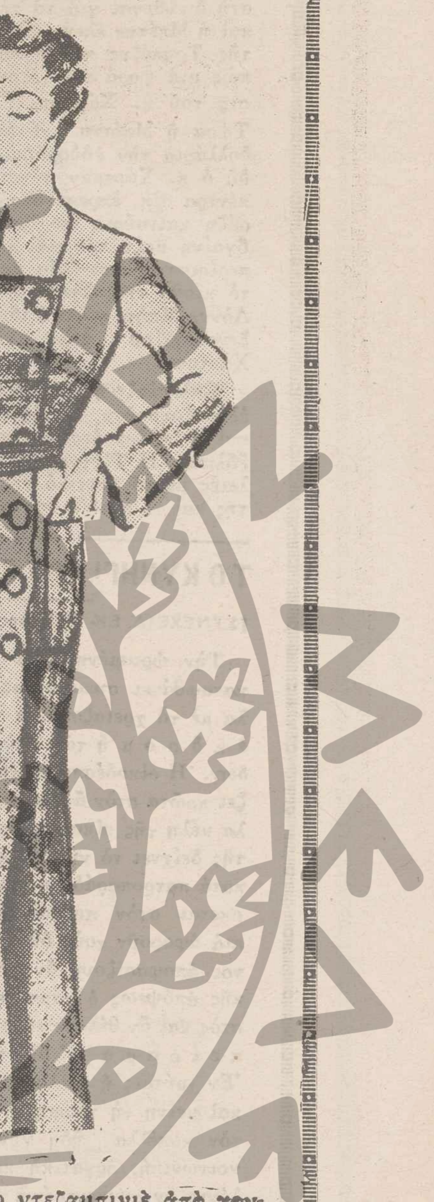

3ον) Μακρὺ ντεζαμπιγιὲ ἀπὸ χονδρὸ ζέρσεϋ. Κουμπώνει σταυρωτά. Φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ μεγάλες τσέπες στὰ πλάγια.

25ον

ΣΑΡΞ ΕΚ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΜΟΥ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ ΓΚΡΕΪΣ ΚΑΡΛΑΪΛ

ΣΚΕΦΘΗΚΑ πὼς αὐτὸ ἦταν μιὰ πολὺ πρωτότυπη ἰδέα καὶ ἀποφάσισα νὰ πάω καὶ ὦ μητέρα, εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη ποὺ πῆγα. Εἶχε φεγγάρι καὶ περπατήσαμε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὴ θάλασσα καὶ ἔκανε τόσο κρύο κι' ἕνα τέτοιο ἄνεμο καὶ ὁ κρότος τῆς θάλασσας μᾶς ἔκανε νὰ αἰσθανθοῦμε τόσο κοντὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ὁ κ. Χάρτμαν ἔλεγε πὼς ποτὲ στὴ ζωή του δὲν ἦταν τόσο εὐτυχισμένος καὶ οὔτε ἐγὼ μητέρα ἤμουνα ποτὲ τόσο εὐτυχισμένη.

Περπατήσαμε ἔτσι ἴσως μιὰ ὥρα καὶ τότε ἐκεῖνος μοῦ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ μὲ φιλήση καὶ εἶπε πὼς αὐτὸ τὸ θεωροῦσε μεγάλη χάρι. Τὸν ἄφησα νὰ μὲ φιλήση μητέρα καὶ ἀμέσως ἔπειτα κατάλαβα πὼς τὸν ἀγαποῦσα καὶ πὼς ἦταν ἀλήθεια ἕνα παιδὶ καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μένα.

Φυσικὰ στὸ γραφεῖο δὲν μιλήσαμε πολὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὑποθέσεις τῆς δουλειᾶς, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ τοῦ δινόταν εὐκαιρία μ' ἐφώναζε στὸ ἰδιαίτερό του γραφεῖο καὶ τότε ὦ μητέρα, μοῦ φαινόταν πὼς δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀνθέξω νὰ ζῶ μακρυά του.

Καὶ νὰ ἡ Μπέττυ ἦταν εὐτυχισμένη καὶ εὕρισκε πὼς ὅλα ἦταν θαυμάσια, ἐνῷ ἐγὼ μέσα μου ἔνοιωθα πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν καλὸ καὶ πὼς ἡ Μπέττυ θὰ πονοῦσε μιὰ μέρα. Προσπάθησα νὰ τῆς πῶ λιγάκι αὐτὸ ποὺ σκεπτόμουνα καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμπιστεύεται τόσο στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνα νὰ βρῶ τὶς σωστὲς λέξεις καὶ αὐτὸ ποὺ τῆς ἔλεγα φαινόταν σχεδὸν κακία, ἰδίως μπροστὰ στὴ χαρὰ καὶ τὴν πίστι ποὺ εἶχε ἡ καϋμένη. Ὅμως ἤξερα πὼς εἶχα δίκηο κι' αὐτὸ ἦταν τὸ κακὸ ποὺ ντρεπόμουνα, γιατὶ εἶχα δίκηο κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε νὰ φαίνωμαι πὼς εἶχα ἄδικο καὶ νὰ φαίνωμαι κακιά. Τέλος εἶπα ὅσα εἶχα νὰ πῶ, ἀλλὰ τὰ εἶπα μπερδεμένα κι' ἡ Μπέττυ οὔτε πρόσεξε αὐτὸ ποὺ προσπαθοῦσα νὰ τῆς ἐξηγήσω.

XXX

Γιὰ κάμποσο καιρὸ ἡ Μπέττυ ἦταν ἀληθινὰ εὐτυχισμένη. Ὁ κ. Χάρτμαν ἔλεγε πὼς ἡ ἐργασία της ἦταν καταπληκτικὴ καὶ τὴν εἶχε συστήσει στὴ διεύθυνσι γιὰ νὰ τὴν αὐξήσουν καὶ ἡ Μπέττυ ἔλεγε πὼς ὁ πρόεδρος τῆς Τραπέζης κ. Σάμπσον εἶχε πῆ πὼς μιὰ φορὰ ἐπὶ τέλους ἡ σύστασις τοῦ κ. Χάρτμαν ἦταν δίκαιη. Τώρα ἡ Μπέττυ κέρδιζε σαράντα δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ κ. Χάρτμαν πήγαινε σὲ τόσα κέντρα σίκ, ἔπρεπε ὅλο καὶ ν' ἀγοράζη καινούργια φορέματα γιὰ νὰ βγαίνη μαζύ του καὶ ἔτσι δὲν τῆς περίσσευαν σπουδαῖα πράγματα ἀπ' τὸ μισθό της. Συχνὰ πήγαιναν στὸ Λόνγκ Μπῆτς γιατὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ξενοδοχείου ἦταν φίλος τοῦ κ. Χάρτμαν.

Ἐπλησίαζε ἡ Ἄνοιξις. Ὁ Ἄρτυ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται πολὺ καὶ ἡ Ἀλίκη ἐρχόταν συχνὰ καὶ μ' ἔβλεπε. Ἡ Τζέννυ εἶχε πολλὲς δουλειὲς μὲ τὸ σπιτικό της, τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ παιδιά της καὶ ἡ Μπέττυ ἦταν εὐτυχισμένη καὶ τὸ ἴδιο πολὺ ἀπασχολημένη. Ὁ Ντάννυ φερνόταν πολὺ ἥσυχα καὶ δὲν μοῦ προξενοῦσε πιὰ καμμιὰ ἐνόχλησι.

Θὰ ἤμουνα κι' ἐγὼ τόσο εὐτυχισμένη ἂν δὲν ὑπῆρχε κάτι. Νά. Ἕνα πρωΐ μαντάριζα τὶς κάλτσες τῶν ἀγοριῶν καὶ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι τοῦ Ντάννυ ἔλειπε ἡ μιὰ κάλτσα καὶ ἐπειδὴ σκέφθηκα πὼς ἴσως νὰ ἦταν στὸ συρτάρι του ἀνέβηκα νὰ ἰδῶ. Ὁ Ντάννυ κοιμότανε, ἀλλὰ εἶχε πάντα τόσο βαρὺ ὕπνο ποὺ ἤξερα πὼς δὲν θὰ τὸν ξυπνοῦσα. Τακτοποίησα τὶς κάλτσες του, τοὺς γιακάδες του, τὶς γραβάτες καὶ τὰ μαντήλια του στὸ πρῶτο μικρὸ συρτάρι τοῦ κομμοῦ του κι' ἔπειτα ἄνοιξα τὸ διπλανὸ καὶ μοὖρθε νὰ πέσω κάτω γιατὶ ἐκεῖ μέσα ἀπάνω - ἀπάνω εἶδα ἕνα ρεβόλβερ. Ἦταν ἕνα μεγάλο ρεβόλβερ μὲ μιὰ κάννη γυαλιστερὴ κι' ἐγὼ τρόμαξα τόσο ποὺ ἄρχισα νὰ τρέμω ἀπ' τὸ κεφάλι ὥς τὰ πόδια. Ἦταν πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ ἔβλεπα ἕνα ἀληθινὸ ρεβόλβερ. Ἔκλεισα γρήγορα τὸ συρτάρι, χωρὶς νὰ ψάξω πιὰ γιὰ τὴν κάλτσα καὶ κατέβηκα καὶ ὅλο τὸ πρωϊνὸ ἤμουνα ἔτσι ταραγμένη ποὺ δὲν μποροῦσα πιὰ οὔτε νὰ ράψω, οὔτε νὰ κάνω τίποτα μόνο τριγύριζα στὸ σπίτι καὶ στὸν κῆπο καὶ προσπαθοῦσα νὰ σκεφθῶ τί νὰ κάνω, τί νὰ κάνω γι' αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ.

Ὁ Ντάννυ ξύπνησε κατὰ τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀποφάσισα νὰ τὸν ρωτήσω. Τώρα ποὺ ὁ Ἄρτυ τοῦ εἶχε μιλήσει, ἤξερα πὼς δὲν θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ χοντρὰ λόγια, λοιπὸν εἶπα στὸν Ντάννυ : ἄνοιξα τὸ συρτάρι σου σήμερα τὸ πρωΐ γιὰ νὰ βρῶ μιὰ κάλτσα.

—Ἄ, εἶδες τὸ παιχνίδι μου, ἔ, ἕνα ὡραῖο μικρὸ παιχνιδάκι, ἔ τί λές ;

—Ὤ, Ντάννυ, τί θέλεις νὰ κάνης κι' ἔχεις ἕνα ρεβόλβερ.

—Ἔλα δὰ μαμὰ καὶ μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτό. Πρέπει νἄχω ἕνα ὅπλο τώρα ποὺ εἶμαι νυχτοφύλακας. Ἔχω ἄδεια κι' ὅ,τι χρειάζεται, μπορῶ νὰ στὴ δείξω. Ἀλλὰ τὸ ρεβολβεράκι μου εἶναι σπουδαῖο.

Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ αὐτὸ μὲ ἡσύχασε λιγάκι, μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη ἐξακολουθοῦσα νἆμαι ἀκόμα τρομαγμένη. Δὲν μποροῦσα νὰ μὴ θυμᾶμαι πὼς τὸ ρεβόλβερ μποροῦσε νὰ σκοτώση κάποιον καὶ δὲν μποροῦσα νὰ σκεφθῶ κανένα σκοτωμένο χωρὶς νὰ σκεφθῶ μὲ τί πόνους μεγαλώνει κανεὶς ἕνα παιδὶ καὶ πόσα χρήματα χρειάζεται γιὰ νὰ τὰ στείλη στὸ σχολεῖο καὶ τί ὑποφέρει γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνη ὅλο καὶ πιὸ πολλὴ ζέστη, ἦταν πιὰ ἀλήθεια ἄνοιξις καὶ ἕνα βράδυ ἡ Μπέττυ γύρισε στὸ σπίτι καὶ μοῦ εἶπε πὼς ὁ κ. Χάρτμαν δὲν ἦταν πολὺ καλὰ καὶ πὼς θὰ πήγαινε τὸ Πάσχα στὴ Βιργτζίνια γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες, ἴσως καὶ γιὰ κανένα μῆνα μάλιστα. Ἡ Μπέττυ ἔλεγε πὼς κι' αὐτὴ δὲν αἰσθανόταν πολὺ καλὰ καὶ πὼς κι' αὐτή θὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λίγο ξεκούρασι. Καὶ τότε μ' ἐρώτησε μήπως ἦταν ἔγκυος, γιατὶ εἶχε τρεῖς μέρες ἀργοπορία. Ἦταν λίγο συναχωμένη κι' ἐγὼ τῆς εἶπα πὼς ἴσως ἦταν ἀπ' αὐτὸ ποὺ αἰσθανόταν ἀδιαθεσία καὶ ἐκείνη μοῦ εἶπε ναί, ἔτσι θὰ εἶναι. Τὸ Σάββατο ὁ κ. Χάρτμαν ἔφυγε καὶ ἡ Μπέττυ ἦταν χειρότερα. Δὲν εἶχε τίποτα καὶ ἔλεγε πὼς ὄρχισε νὰ αἰσθάνεται πολὺ ἄσχημα. Λοιπὸν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα τῆς εἶπα νὰ πάη νὰ τὴν δῆ ἕνα γιατρὸς καὶ ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τόσο γρήγορα, μὰ πὼς μὲ τὰ συμπτώματα αὐτά, δύσκολα θὰ μποροῦσε κανένας ν' ἀμφιβάλη.

Ἡ Μπέττυ ἦταν ἐνθουσιασμένη καὶ ἔλεγε πὼς θὰ τὸ ἔγραφε ἀμέσως τοῦ Γεράλδου γιὰ νὰ ἰδῆ τί θὰ ἔλεγε. Ὤ, μητέρα, θὰ εἶναι τὸ ἴδιο εὐχαριστημένος σὰν κι' ἐμένα. Εἶναι καιρὸς ν' ἀποκτήσω ἕνα παιδί. Εἶμαι σχεδὸν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶ καὶ καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶναι σωστὴ γυναῖκα ἂν δὲν γίνη μητέρα.

Ἀλλὰ ἐγὼ ἤμουνα τρομερὰ ἀνήσυχη.

Ἡ Μπέττυ ἔλαβε ἀμέσως τὴν ἀπάντησι καὶ μοῦ τὴν ἔδειξε. Αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν πολὺ περίεργο. Ἔγραφε πὼς ἤλπιζε πὼς τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια καὶ πὼς δὲν ἦταν μιὰ ἱστορία, ἀλλὰ πάντως τῆς ἔστελνε ἕνα τσὲκ ἀπὸ ἑκατὸ δολλάρια γιὰ νὰ μπορέση νὰ κάνη ὅ,τι γίνεται σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ μὴ τοῦ ζητήση περισσότερα, γιατὶ ἤξερε αὐτὸς πολλοὺς γιατροὺς ποὺ ἔπαιρναν λιγώτερα.

Ἡ Μπέττυ ἔμεινε σὰν ἀποβλακωμένη ἔπειτα ἀπ' αὐτό. Αἰσθανόμουνα πόσο τὴν εἶχε πληγώσει αὐτὸ τὸ γράμμα. Μιὰ φορὰ εἶχα ἰδῆ ἕνα ἄνθρωπο νὰ μπατσίζη ἕνα μικρὸ παιδάκι καὶ ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ποὺ αἰσθανόμουνα γιὰ τὴν Μπέττυ, ὅταν ἔλαβε αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ὤ, μητέρα, ποτὲ δὲν θὰ κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, εἶπε ἡ Μπέττυ. Κύτταξε, εἶναι μέσα μου, εἶναι ζωντανό, περιμένει. Μὰ θὰ ἦταν σὰν νὰ τὸ σκότωνα, σὰν νὰ τὄπαιρνα στὰ χέρια μου καὶ νὰ τὸ στραγγάλιζα.

Ἤμουνα εὐχαριστημένη ν' ἀκούω τὴν Μπέττυ νὰ μιλάη ἔτσι, γιατὶ σκεπτόμουνα τὴν Σάντυ καὶ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ βαστάξω νὰ κάνη καὶ ἡ Μπέττυ τὸ ἴδιο σὰν τὴν Σάντυ.

Ἡ Μπέττυ εἶχε ἕνα μικρὸ κουτὶ στὸ συρτάρι της. Ἦταν ἕνα μικρὸ κουτάκι ψάθινο ποὺ ἡ Ἀλίκη μοῦ εἶχε χαρίσει μιὰ μέρα γεμᾶτο μὲ φρουΐ γκλασσέ, κι' ἐγὼ τὸ εἶχα δώσει στὴ Μπέττυ, γιατὶ μοῦ τὸ εἶχε ζητήσει. Ἤθελε νὰ βάζη μέσα τὰ προγράμματα ἀπ' τὶς συναυλίες καὶ τὰ θέατρα ποὺ πήγαινε μερικὲς φορὲς μὲ τὸν κύριο Χάρτμαν καὶ εἶχε βάλει μέσα ἕνα γάντι δικό του ποὺ τοῦ εἶχε πάρει, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ ξέρη, γιατὶ ἔλεγε πὼς ἤθελε νὰ ἔχη κάτι ἀπὸ κεῖνον.

Καλά. Ἡ Μπέττυ ἔβαλε τὸ τσὲκ καὶ τὸ γράμμα μέσα σ' αὐτὸ τὸ κουτὶ καὶ ἔγραψε στὸν κύριο Χάρτμαν ἕνα ἄλλο γράμμα κι' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες ἦλθε ἡ ἀπάντησις κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν πολὺ πιὸ καλός, τῆς ἔλεγε πὼς ἦταν ἀπελπισμένος ποὺ τῆς εἶχε γράψει σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶχε τὰ νεῦρα του, ἀλλὰ εἶχε τόσα παραδείγματα δυστυχῶς ποὺ αὐτὰ τὸν ἔκαναν νὰ δυσπιστῇ, ἤξερε πὼς τόσες καὶ τόσες κακὲς γυναῖκες πιάνουν τοὺς ἄντρες στὰ δίχτυα τους μὰ φυσικὰ ἤξερε πὼς ἡ Μπέττυ δὲν ἦταν ἀπ' αὐτὲς καὶ πὼς τοῦ εἶχε δώσει τόση εὐτυχία, ἀλλὰ τώρα τὴν ἱκέτευε νὰ μὴ τὸν κάνη δυστυχισμένο, γιατὶ ἕνα παιδὶ θὰ ἦταν καταστροφὴ γι' αὐτὸν καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἱκέτευε νὰ πάη νὰ ἰδῆ ἕνα γιατρὸ καὶ ἔγραφε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσι καὶ ἔλεγε πὼς μποροῦσε νὰ κρατήση γιὰ τὸν ἑαυτό της τὰ ἑκατὸ δολλάρια καὶ πὼς ὁ γιατρὸς θὰ τοῦ ἔστελνε κατ' εὐθεῖαν τὸν λογαριασμό. Καὶ ἀκόμα τὴν συμβούλευε νὰ πάρη ἄδεια μιὰ ἑβδομάδα καὶ μάλιστα πὼς ἴσως θὰ ἦταν καλὸ νὰ γυρέψη μιὰ ἄλλη θέσι γιατὶ αὐτὴ ἡ κατάστασις θὰ ἦταν πολὺ ἐνοχλητικὴ γι' αὐτόν.

Ἡ Μπέττυ ταράχθηκε μ' αὐτὸ τὸ γράμμα ἀκόμα πιὸ πολὺ ἀπ' τὸ πρῶτο, γιατὶ αὐτὸ ἦταν γραμμένο μὲ πολὺ μεγάλη εὐγένεια καὶ ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ τί ἔπρεπε νὰ κάνη καὶ ἀφοῦ σκέφθηκε κάμποσες ἡμέρες ἔγραψε πάλι ἕνα γράμμα στὸν κ. Χάρτμαν λέγοντάς του πὼς ἤθελε νὰ κάνη τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση καὶ πὼς δὲν ἤθελε καθόλου νὰ τὸν κάνη δυστυχισμένο, ἀλλὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ σκοτώση τὸ παιδὶ καὶ ἀκόμα τοῦ ἔλεγε πὼς δὲν θὰ τὸν ἐνοχλοῦσε ποτὲ πιὰ μὲ τὸ παιδὶ κι' οὔτε θὰ τὸ ἔλεγε σὲ κανένα, μονάχα τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν βοηθήση ὥς τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ κι' ἔπειτα θὰ τἄβγαζε πέρα μονάχη της καὶ θὰ εὕρισκε μιὰ ἄλλη θέσι.

Ἀλλὰ τότε ἔλαβε ἕνα γράμμα τρομερό. Τῆς ἔλεγε πὼς ἤθελε νὰ τὸν ἐκβιάση, ἀλλὰ πὼς ἐκεῖνος ἤξερε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς γυναῖκες καὶ πὼς στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ πιστεύη πὼς τὸ παιδὶ ἦταν δικό του. Μήπως μποροῦσε νὰ ξέρη.

Ἡ Μπέττυ ἔκλαιγε ὅλη τὴν ἡμέρα. Δὲν πῆγε στὸ γραφεῖο, ἀλλὰ ἔμεινε ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι της καὶ δὲν κατέβηκε οὔτε τὸ μεσημέρι, οὔτε τὸ βράδυ στὸ τραπέζι. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατακίτρινο σὰν πάντα ὅταν εἶναι στενοχωρημένη καὶ τὰ μάτια της ὁλόμαυρα καὶ βαρειὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση.

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρωΐ κατέβηκε ἥσυχη καὶ χαρούμενη.

Ξέρεις, μητέρα, μοῦ εἶπε, θὰ περιμένω ἁπλούστατα τὸν Γεράλδο νὰ γυρίση γιατὶ μπορεῖ κανεὶς ἀλήθεια νὰ διορθώση τόσο καλὰ τὰ πράγματα ὅταν βλέπει πρόσωπο μὲ πρόσωπο τὸν ἄλλο καὶ εἶναι πάντα σφάλμα νὰ φιλονικάη κανένας μὲ γράμματα. Λοιπὸν θὰ περιμένω νὰ γυρίση.

XXXI

Ἦταν ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ κ. Χάρτμαν ἐπρόκειτο νὰ γυρίση καὶ ἡ Μπέττυ ἦταν τρομερὰ νευρική. Ἦταν σίγουρο τώρα πὼς ἦταν ἔγκυος καὶ ἦταν μᾶλλον εὐτυχισμένη καὶ ἔλεγε πὼς ὅλα θὰ πήγαιναν καλὰ καὶ πὼς ὅλα θὰ διορθώνονταν μιὰ καὶ θὰ μιλοῦσε στὸν Γεράλδο.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἤμουνα πολὺ ἀνήσυχη ποὺ περίμενα νὰ γυρίση ἡ Μπέττυ ἀπ' τὸ γραφεῖο, γιατὶ ἤθελα νὰ μάθω τί ἔγινε καὶ ἤμουνα τόσο νευριασμένη ποὺ μοὔπεσε ἀπ' τὰ χέρια ἡ πιατέλα τῶν χορταρικῶν καὶ ἦταν ἀπ' τὸ καινούργιο σερβίτσιο ποὺ μοῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ Ἄρτυ καὶ δὲν ἤξερα ἂν θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ τὴν ἴδια καὶ ὅλο τὸ κουνουπίδι ἔπεσε στὸ πάτωμα καὶ τότε ἄνοιξα ἕνα κουτὶ μπιζέλια καὶ τοῦ Ἄρτυ δὲν τοῦ ἄρεσαν καθόλου τὰ μπιζέλια.

Εἶδα ἀμέσως πὼς ὅλα ἦταν πολὺ ἄσχημα ὅταν γύρισε ἡ Μπέττυ καὶ μοῦ διηγήθηκε τί συνέβηκε. Ὅσο μιλοῦσε ἦταν σὰν νὰ εἶχε ἀδειάσει ὁλόκληρη, ἡ φωνή της ἀντηχοῦσε σὰν ἀπὸ ἕνα ἄδειο κουτί.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

Τὴν ὡρισμένη μέρα ἡ κοπέλλα καταφθάνει σηκώνοντας μιὰ κασσέλα μὲ τὰ χρειαζούμενα γι' αὐτὴ τὴν **ἐκδρομὴ** τῶν ὀλίγων ἑβδομάδων. Ἡ οἰκοδέσποινα τὴν παρουσιάζει πρῶτα στὸν ἄνδρα της καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας, καὶ ἔπειτα τῆς δείχνει τὸ νυφικὸ κρεββάτι ποὺ κατὰ πατροπαράδοτη συνήθεια, βρίσκεται στὸν προθάλαμο. Τὰ ἄλλα πιὰ ἀφοροῦν τοὺς δύο νέους. Ἐκεῖνοι ἀποφασίζουν ἂν ἀπὸ σεξουαλικῆς ἀπόψεως ὁ γάμος εἶναι ταιριαστὸς καὶ ἂν θέλουν νὰ συνεχίσουν τὸ **πείραμα** σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Ἐν τούτοις ἡ μέλλουσα πεθερὰ ἔχει καὶ κείνη τὴ γνώμη στὸ ἂν βρίσκη τὸν κοπέλλα ἤδη γυναῖκα ἀρκετὰ κοινωνική, ἐργατικὴ καὶ μὲ λίγα λόγια ἂν συγκεντρώνη τὰ χαρίσματα γιὰ νὰ τὴν κληρονομήση ἀργότερα.

Φαινόμενο περίεργο. Αὐτὸς ὁ γάμος ὁ τόσο θρῆσκος καὶ τόσο ἠθικός, δὲν βρίσκει τίποτα τὸ μεμπτὸ σ' αὐτὸ τὸ ἔθιμο ποὺ βαστᾶ ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρικὴ ἐποχή.

Ἐκεῖ στὴν ἐξοχὴ εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος !

Ἐδῶ ποὺ μᾶς ἐξαντλεῖ ἡ ζέστη, εἶνε τὸ μόνο μας ὅπλο : ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ καύσωνος ὁ ὀργανισμὸς καταναλίσκει μεγάλα ἀποθέματα δυνάμεων. Ἡ συνήθης τροφὴ δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν ἀναπλήρωσίν των. Ἰδοὺ διατὶ αἰσθανόμεθα ἐξάντλησιν καὶ «ἀκεφιὰ» κατὰ τὸ θέρος. Ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ εἶναι τὸ μόνον ἰδεῶδες μέσον διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν δυνάμεων καὶ τὴν διατήρησιν τῆς ζωτικότητος τοῦ ὀργανισμοῦ, διότι περιέχει ἐν σμικρῷ ὅλα τὰ βιταμινοῦχα θρεπτικὰ στοιχεῖα τῶν καλυτέρων νωπῶν τροφῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν κουράζει οὔτε τὸν στόμαχον, οὔτε τὸ ἧπαρ, οὔτε τοὺς νεφρούς.

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις! Μόνον ἡ Ὀβομαλτίνη εἶνε Ὀβομαλτίνη!

Ἀντὶ ἄλλου δροσιστικοῦ ποτοῦ, πίνετε τὸ καλοκαίρι παγωμένην ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗΝ, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἔχει ἐξαίρετον γεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἀνυπολόγιστον τονωτικὴν ἀξίαν.

Buvez frais!

OVOMALTINE
ΣΥΜΠΥΚΝΩΜΕΝΗ ΤΡΟΦΗ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΑ
Dr A. Wander, S. A. Berne (Ἑλβετία)
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 14. ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛΕΦ. 52.661

ΣΙΛΟΥΕΤ
ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

Χωρὶς μακροσκελεῖς ἐπιδεικτικὲς ρεκλάμες μὲ παχειὰ λόγια, ὁ Οἶκος «ΣΙΛΟΥΕΤ», Καλαμιώτου 25, εἶναι ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος. Διδάσκονται : Γυναικεῖα, Παιδικά, Ἐσώρρουχα Ἀνδρικά, Ὑποκάμισα τέλεια, Πιζάμες κλπ. ὑπὸ τῆς Διευθυντρίας κ. Ἀγάθης Ἄντωνι καὶ παρέχεται βιβλίον κοπτικῆς δωρεάν, γραφὲν ὑπὸ τῆς ἰδίας κατόπιν πολυετοῦς πείρας.

Τὴν ἐγγυημένην καὶ ταχεῖαν ἐκμάθησιν μαρτυρεῖ τὸ πλῆθος τῶν μαθητριῶν, τὸ ὁποῖον συρρέει ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ἡ μέθοδος Κοπτικῆς «Σιλουέτ» πωλεῖται ἀντὶ 157 δραχμῶν. Οἰκοτροφεῖον οἰκογενειακόν. Ζητήσατε κανονισμόν.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Στὰ δύο τελευταῖα φύλλα τῆς «Γυναίκας» ἐγράψαμε ἐν ἐκτάσει γιὰ τὴν γραμμὴ ποὺ ἔδωκε ἡ μόδα στὰ ἐφετεινὰ ἀπογευματινὰ φορέματα τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνα.

Στὴ σελίδα αὐτὴ δημοσιεύουμε πέντε τελευταῖα ὡραῖα μοντέλα ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας.

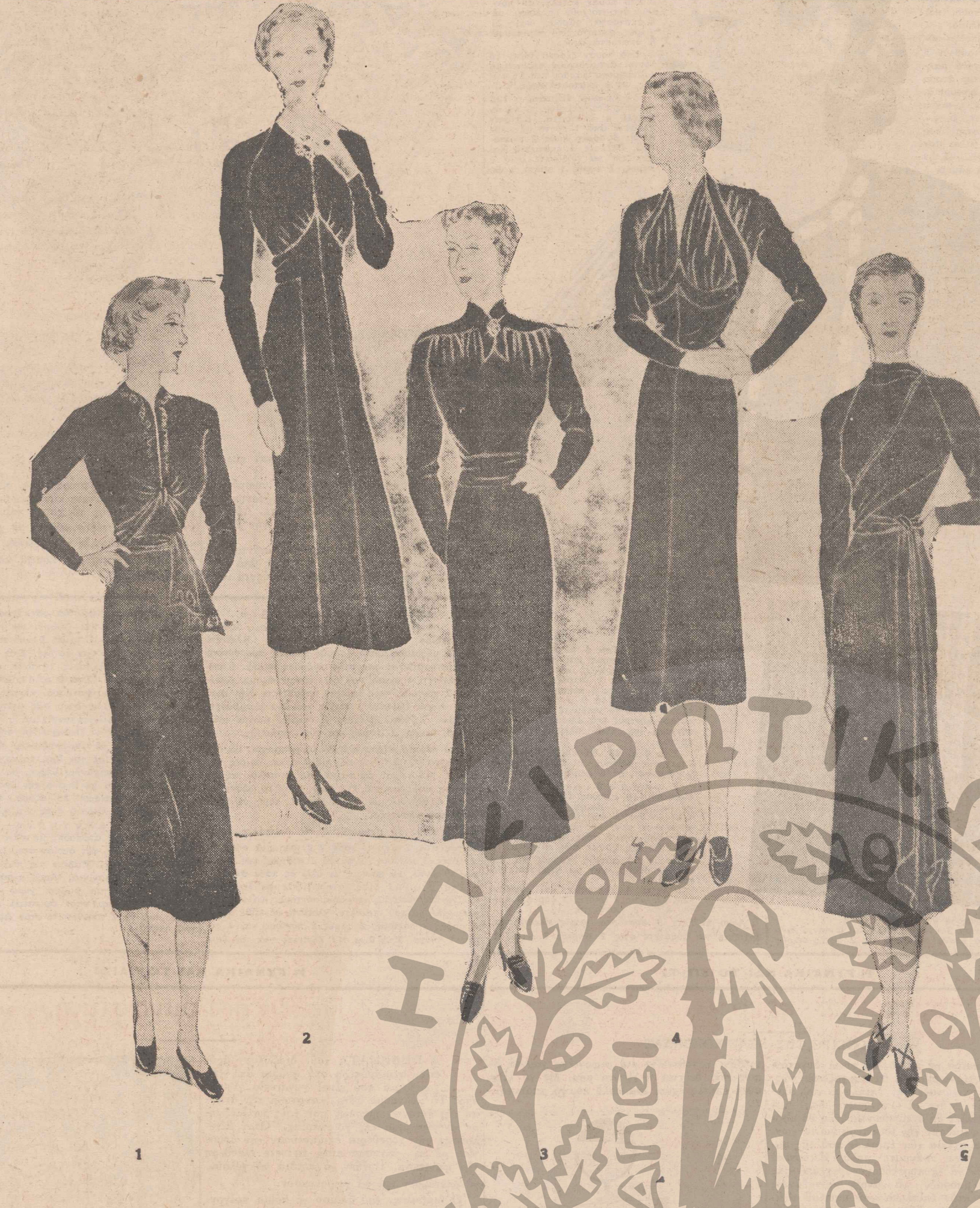

1ον) Μιὰ μπορτούύρα ἀπὸ γκὰνς γαρνίρει τὸ ντεκολτὲ αὐτοῦ τοῦ φορέματος ἀπὸ κρὲπ μαροκὲν, κομμένο λοξά.—2ον) Τὰ δύο ἐμπρόσθια πανὼ τῆς φούστας ἀνεβαίνουν μὲ μύτη στὸ κορσὰζ καὶ σχηματίζουν πίσω ζώνην.— 3ον) Ἕνα χαριτωμένο μοντέλο. Τὸ ἀμπιεσεμὰν εἶναι μονοκόμματο μὲ τὸν γιακᾶ.— 4ον) Τὸ φόρεμα αὐτὸ ἀπὸ κρὲπ-ζωρζὲτ ἔχει ντραπαρισμένο κορσάζ.—5ον) Φόρεμα ἀπὸ κρὲπ σατέν. Μιὰ μπάντα ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κορσὰζ καὶ τελειώνει μὲ τὰ δυὸ πανὼ τῆς ζώνης.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ ✱ Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ ✱ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

Μπλοῦζα γιὰ θαλασσινὸ ταξεῖδι

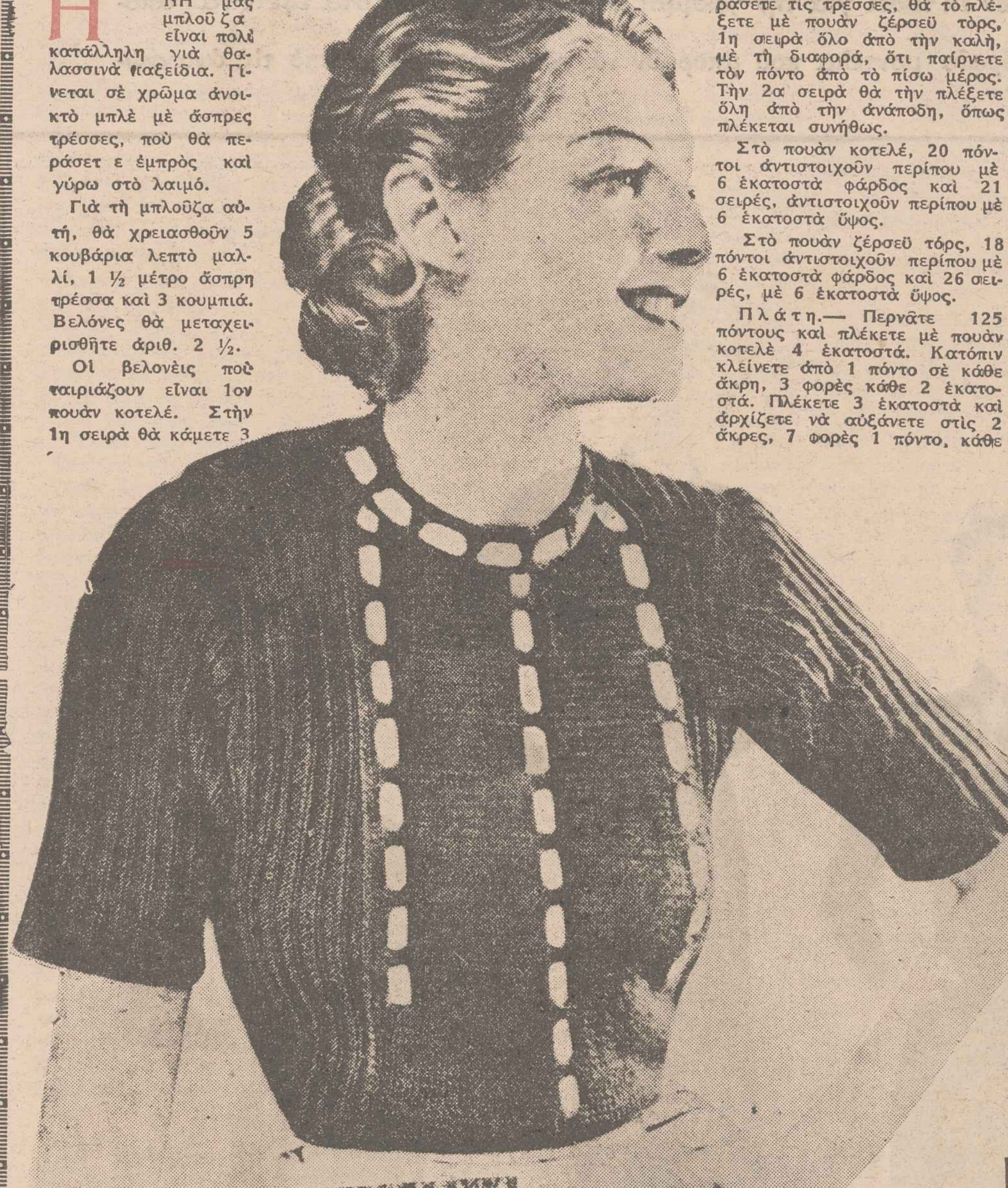

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ μας μπλοῦζα εἶναι πολὺ κατάλληλη γιὰ θαλασσινὰ ταξείδια. Γίνεται σὲ χρῶμα ἀνοικτὸ μπλὲ μὲ ἄσπρες τρέσσες, ποὺ θὰ περάσετε ἐμπρὸς καὶ γύρω στὸ λαιμό.

Γιὰ τὴ μπλοῦζα αὐτή, θὰ χρειασθοῦν 5 κουβάρια λεπτὸ μαλλί, 1 ½ μέτρο ἄσπρη τρέσσα καὶ 3 κουμπιά. Βελόνες θὰ μεταχειρισθῆτε ἀριθ. 2 ½.

Οἱ βελονὲις ποὺ ταιριάζουν εἶναι 1ον πουὰν κοτελέ. Στὴν 1η σειρὰ θὰ κάμετε 3 πόντους ἀνάποδη καὶ 1 πόντο καλή.

Στὴ 2α σειρὰ 3 πόντους καλὴ καὶ 1 ποντο ἀνάποδη, καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνετε τὶς 2 αὐτὲς σειρές.

Τὸ ἐμπρὸς μέρος, ποὺ θὰ περάσετε τὶς τρέσσες, θὰ τὸ πλέξετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ τὸρς, 1η σειρὰ ὅλο ἀπὸ τὴν καλή, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι παίρνετε τὸν πόντο ἀπὸ τὸ πίσω μέρος. Τὴν 2α σειρὰ θὰ τὴν πλέξετε ὅλη ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, ὅπως πλέκεται συνήθως.

Στὸ πουὰν κοτελέ, 20 πόντοι ἀντιστοιχοῦν περίπου μὲ 6 ἑκατοστὰ φάρδος καὶ 21 σειρές, ἀντιστοιχοῦν περίπου μὲ 6 ἑκατοστὰ ὕψος.

Στὸ πουὰν ζέρσεϋ τόρς, 18 πόντοι ἀντιστοιχοῦν περίπου μὲ 6 ἑκατοστὰ φάρδος καὶ 26 σειρές, μὲ 6 ἑκατοστὰ ὕψος.

Πλάτη.— Περνᾶτε 125 πόντους καὶ πλέκετε μὲ πουὰν κοτελὲ 4 ἑκατοστά. Κατόπιν κλείνετε ἀπὸ 1 πόντο σὲ κάθε ἄκρη, 3 φορὲς κάθε 2 ἑκατοστά. Πλέκετε 3 ἑκατοστὰ καὶ ἀρχίζετε νὰ αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες, 7 φορὲς 1 πόντο, κάθε

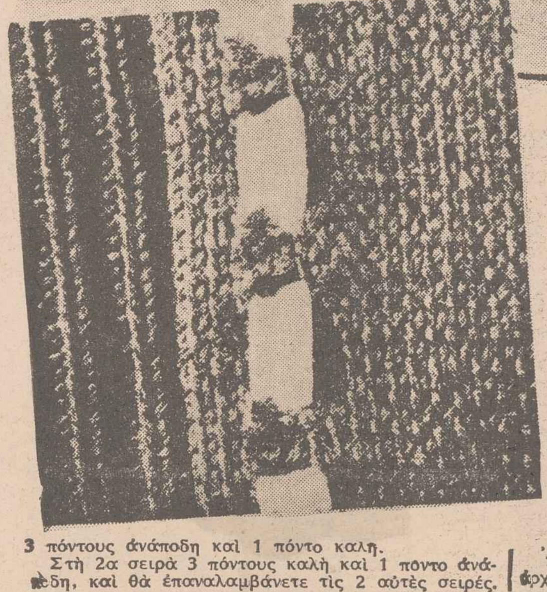

στά. Στὰ 0 μ. 30 ὕψος, θὰ ἔχετε 133 πόντους καὶ τότε σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες, κάθε 2 σειρές, 1 φορὰ 3 πόντους, 3 φορὲς 2 πόντους καὶ 3 φορὲς 1 πόντο. Στὰ 0 μ. 43 ὕψος, θὰ κλείσετε γιὰ τὸ ντεκολτὲ τοὺς 25 μεσαίους πόντους καὶ ἔπειτα 2 φορὲς 5 πόντους, σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ ντεκολτέ.

Στὰ 0 μ. 46, θὰ κλείσετε γιὰ τὸν ὦμο τοὺς πόντους, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἔχουν μείνει, σὲ 6 φορές.

Ἐμπρόσθιο μέρος.— Περνᾶτε 140 πόντους. Πλέκετε ἀπὸ 44 πόντους στὶς 2 ἄκρες, μὲ πουὰν κοτελὲ τὸ ὁποῖον σᾶς ἐξηγήσαμε παραπάνω καὶ τοὺς 58 μεσαίους πόντους μὲ πουὰν ζέρσεϋ τόρς, τὸ ὁποῖον ἐπίσης σᾶς ἐξηγήσαμε πῶς γίνεται.

Στοὺς 58 αὐτοὺς πόντους θὰ κάνετε 3 ἀζούρ, γιὰ νὰ περάσετε τὴν τρέσσα.

Πλέκετε 4 ἑκατοστὰ καὶ κατόπιν κλείνετε στὶς 2 ἄκρες, 3 φορὲς 1 πόντο, κάθε 2 ἑκατοστά.

Ἀφοῦ πλέξετε 3 ἑκατοστὰ χωρὶς κλεισίματα, ἀρχίζετε νὰ αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες, 7 φορὲς 1 πόντο, κάθε 2 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 13 ὕψος, ἀρχίζετε τὸ πρῶτο μεσαῖο ἀζούρ, τὸ ὁποῖον σχηματίζετε ὡς ἑξῆς: Κλείνετε τοὺς 2 μεσαίους πόντους, τοὺς ὁποίους προσθέτετε πάλι στὴ βελόνα σας στὴν ἀνάποδη σειρά. Κατόπιν κλείνετε 8 σειρὲς καὶ πάλι κάνετε ἀζούρ. Κλείνετε 2 πόντους, τοὺς ὁποίους προσθέτετε στὴν ἀνάποδη σειρά. Πλέκετε 2 σειρὲς καὶ ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο. Κατόπιν πλέκετε 8 σειρές, κάνετε πάλι ἀζούρ, ἔπειτα 2 σειρὲς καὶ οὕτω καθεξῆς.

Στὸ πέμπτο ἀζοὺρ ποὺ θὰ σχηματίσετε, θὰ ἀρχίσετε νὰ σχηματίζετε καὶ τὶς 2 ἄλλες σειρὲς τῶν ἀζούρ, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ μεσαίου, σὲ 23 πόντους ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ ἔχετε 4 πόντους μὲ πουὰν ζέρσεϋ τὸρς σὲ κάθε ἄκρη τοῦ πλαστρόν.

Στὰ 0 μ. 30 σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες, κάθε 2 σειρὲς μιὰ φορὰ 4, 2 φορὲς 3 πόντους, 3 φορὲς 2 πόντους καὶ 2 φορὲς 1 πόντο, 18 πόντους ἐν ὅλῳ σὲ κάθε ἄκρη.

Στὰ 0 μ. 43 ὕψος, σχηματίζετε τὸ ντεκολτέ, κλείνοντας τοὺς 12 μεσαίους πόντους. Κατόπιν, σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ ντεκολτέ, κλείνετε σὲ κάθε σειρὰ 3 φορὲς 3 πόντους, 2 φορὲς 2 πόντους καὶ 4 φορὲς 1 πόντο. Στὰ 0 μ. 49 κλείνετε γιὰ τὸν ὦμο τοὺς 32 πόντους ποὺ θὰ σᾶς ἔχουν μείνει σὲ 6 φορές.

Μανίκι.— Περνᾶτε 91 πόντους, τοὺς ὁποίους πλέκετε μὲ πουὰν κοτελέ. Στὰ 3 ἑκατοστὰ ὕψος, αὐξάνετε 13 φορὲς 1 πόντο, σὲ κάθε ἄκρη, κάθε 1 ἑκατοστό. Στὰ 0 μ. 17 ὕψος σχηματίζετε τὸ στρογγυλὸ τοῦ μανικιοῦ, κλείνοντας 2 πόντους σὲ κάθε ἄκρη, ἕως ὅτου σᾶς μείνουν 24 πόντοι, τοὺς ὁποίους κλείνετε συνέχεια.

Γιακᾶς.— Περνᾶτε 11 πόντους, τοὺς ὁποίους πλέκετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ τόρς. Σχηματίζετε ἕνα ἀζοὺρ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἀκολουθήσατε καὶ στὸ ἐμπρόσθιο μέρος, σὲ 3 πόντους ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη καὶ σὲ 6 ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὅταν σχηματίσετε 25 ἀζούρ, πλέκετε ἀκόμη 6 σειρὲς πουὰν ζέρσεϋ τὸρς καὶ κλείνετε.

Συναρμολόγησις.— Σιδερώνετε ἐλαφρά, ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, μὲ πανὶ βρεμένο. Περνᾶτε τὴν τρέσσα, τὴν ὁποίαν στερεώνετε στὸ κάτω καὶ ἐπάνω μέρος. Ράβετε τὶς πλαϊνὲς ραφὲς καὶ ἐφαρμόζετε τὰ μανίκια. Ἀφοῦ περάσετε τὴν τρέσσα στὸ γιακᾶ, τὸν ράβετε γύρω στὸ λαιμό. Τὸ κούμπωμα γίνεται στὸν ἀριστερὸ ὦμο. Ἀπὸ τὰ 3 κουμπιὰ τὰ 2 τοποθετεῖτε στὸν ὦμο καὶ τὸ ἄλλο στὸ γιακᾶ.

Κ ΕΙΔΙΚΗ

Καινούργιες γαρνιτοῦρες

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ἐφέτος εἶνε πολὺ ἐργασμένα μὲ διάφορα κεντήματα. Μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε μὲ τὸ προσωπικό σας γουστο καὶ μὲ τὸν πλέον πρωτότυπο καὶ ἐλεγκάντικο τρόπο ἀληθινὰ ἀριστουργήματα γαρνιτοῦρες τῶν φορεμάτων σας. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ σᾶς κι' ἀπὸ τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς βελόνας σας.

Ἕνας στρογγυλὸς γιακᾶς, μιὰ μπάντα ποὺ κατεβαίνει ὡς τὴν μέση, δύο τσέπες ἀπὸ χρυσῆ τρέσσα θὰ προσθέσουν μιὰ καινούργια νότα καὶ θὰ κάνουν ἀμπιγιὲ ἕνα ἁπλὸ φορεματάκι ἀπὸ λαινὰζ ἢ κρὲπ μάτ.

Ἡ ἐκτέλεσις εἶναι ἁπλῆ καὶ γρήγορη. Σχεδιάζετε τὴν γαρνιτοῦρα πάνω σὲ ἀρχιτεκτονικὸ χαρτί. Τρυπώνετε τὴν τρέσσα μὲ τὴν καλή της πλευρὰ πρὸς τὸ χαρτὶ καὶ παντοῦ ὅπου ἑνώνεται τὸ σχέδιο ράβετε μὲ χρυσῆ κλωστὴ καὶ λεπτὲς βελονιὲς τὴν τρέσσα. Ξετρυπώνετε καὶ ἔχετε ἕτοιμη μιὰ κομψὴ καὶ πρωτότυπη γαρνιτοῦρα.

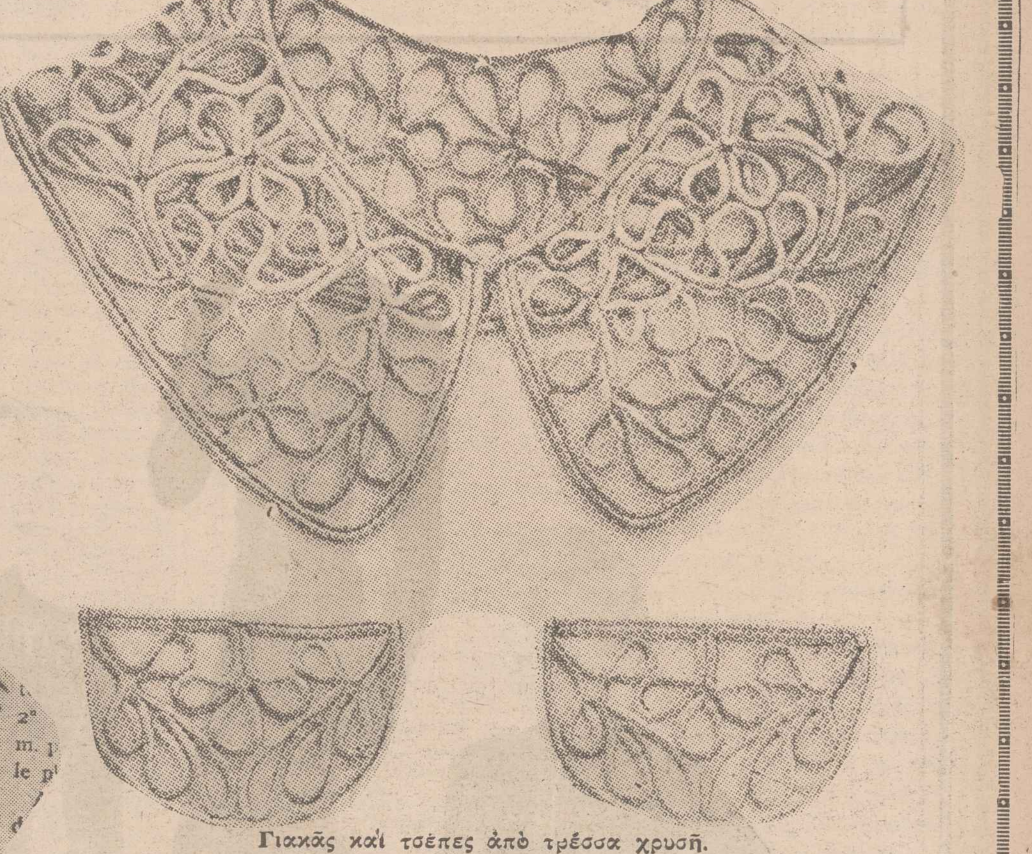

Γιακᾶς καὶ τσέπες ἀπὸ τρέσσα χρυσῆ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μπουντουὰρ - κρεββατοκάμαρα

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ

ΑΠΟ καιρὸ σὲ καιρὸ δὲν εἶναι δυνατὸν θὰ ὀνειρεύεσθε καὶ θὰ φαντάζεσθε πῶς θὰ ἀνανεώνατε τὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ σας ἂν εἴχατε τὰ οἰκονομικὰ μέσα. Καὶ οἱ νέες κοπέλλες θὰ ὀνειρεύωνται πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ φτιάξουν τὴν ἰδιαίτερη γωνιά των.

Τὰ ὡραῖα σχέδια τῶν ἐπίπλων ποὺ σᾶς παρουσιάζομε εἶναι πράγματι πολὺ ἑλκυστικὰ καὶ μποροῦν νὰ ἐξυπηρετήσουν ὅσες ἀπὸ σᾶς ζητοῦν καὶ μποροῦν νὰ κάνουν καινούργιες ἀνανεώσεις στὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ των. Μιὰ μπουντουὰρ-κρεββατοκάμαρα εἶναι τὸ ὄνειρο κάθε νέας κοπέλλας. Προσέξετε καλὰ τὸ ντιβάνι μοιάζει σὰν καναπές. Δὲν ἔχει τὰ συνηθισμένα ριχτὰ σκεπάσματα, ἀλλὰ εἶναι καπιτονέ. Τὸ καπιτονάρισμα εἶναι ὁ καινούργιος νεωτερισμός, γιὰ τὰ ντιβάνα ἔλειψαν πιὰ τὰ πολλὰ μαξιλάρια. Λίγα πολὺ βαρειὰ ἐργασμένα, σὲ ὡραῖα σχέδια καὶ χρωματισμούς. Τὸ ντιβάνι αὐτὸ τὴν νύκτα θὰ σᾶς χρησιμεύῃ γιὰ κρεββάτι. Ἡ τουαλέττα μοιάζει μὲ μικρὸ γραφεῖο, ὥστε μπορεῖτε νὰ σᾶς χρησιμεύῃ καὶ γιὰ τὶς δυὸ δουλειές.

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς τουαλέττας εἶναι ἀπὸ κρύσταλλο καὶ τοποθετεῖται ἐπάνω ἕνα στρογγυλὸ καθρέπτη μὲ κινητὴ βάσι. Δίπλα στὸ ντιβάνι τοποθετεῖτε μιὰ σιφονιέρα χαμηλὴ ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα μας. Μὲ τὰ λίγα αὐτὰ ἔπιπλα ἔχετε ἕνα πολὺ κομψὸ μπουντουὰρ-κρεββατοκάμαρα. Εἶναι τόσο κομψὸ καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἶναι φτιαγμένα τὰ ἔπιπλα μοιάζει πολὺ μὲ ἕνα σαλονάκι, ὥστε μπορεῖτε πολὺ καλὰ τὴν ἡμέρα νὰ δεχθῆτε τὶς φίλες σας καὶ νὰ πάρετε ἐκεῖ τὸ τσάϊ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Παιδικὴ Γυμναστικὴ

ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ τοῦ διαβόλου ἀρέσουν περισσότερο στὰ ἀγόρια ἀπὸ τὴν χορεύτρια ποὺ εἶναι γυναικεῖο γύμνασμα. Τὸ γύμνασμα αὐτὸ ἱκανοποιεῖ τὴν ἀνάγκη τῆς ἔντονης δράσεως ποὺ τοὺς καλλιέργησε τὸ γύμνασμα τῆς χορευτρίας. Ὅταν ἐκτελοῦσαν τὴν χορεύτρια ἐπιζητοῦσαν τὴν ἁρμονία, μὲ τὸ γύμνασμα αὐτὸ ἀφίνετε ἐλεύθερη τὴν φαντασία. Πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ γελοῦν, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ χειρονομοῦν.

Ὁ διάβολος, τοῦ ὁποίου τὰ πόδια καίγονται στὸ τζάκι ποὺ χοροπηδᾷ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὶς φλόγες καὶ ξαναπέφτει κουλουριασμένος, δίνει τὴν ἰδέα πῶς πρέπει νὰ ἐκτελῆται τὸ γύμνασμα αὐτό.

Ὅσο ἀπότομες καὶ βαρειὲς κι' ἂν εἶναι οἱ κινήσεις τοῦ σώματος γιὰ τὰ πηδήματα τοῦ διαβόλου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι καὶ ἄσχημες. Πρέπει καὶ νὰ φωνάζουν καὶ νὰ χοροπηδοῦν τὰ παιδιὰ μὲ κομψότητα καὶ στὴν ἀκαταστασία τῶν κινήσεων νὰ βρίσκουν ὡραιότητα. Μήπως δὲν ὑπάρχει μιὰ ἄφθαστη ὡραιότητα εἰς τὰ τρελλὰ παιχνίδια τῶν νέων ζώων;

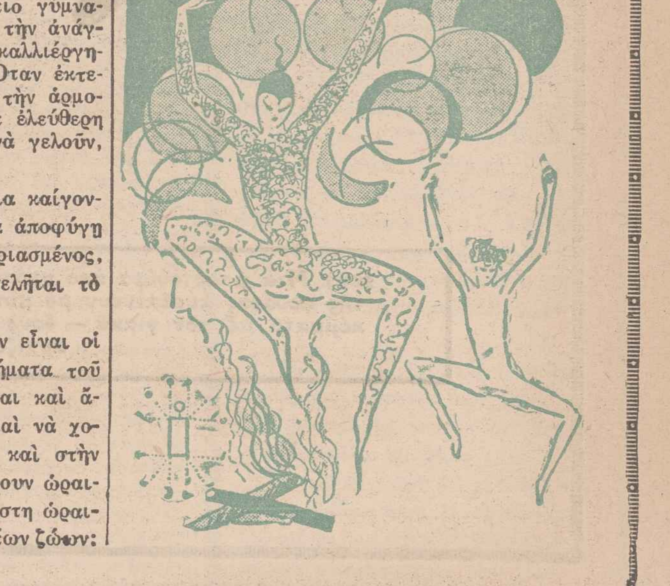

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ κάθε μητέρας εἶναι ἀνυπολόγιστη ὅταν κατορθώνει νὰ ντύνῃ κομψὰ καὶ χαριτωμένα τὴν μικρή της κορούλα. Πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ παιδικὴ μόδα ἔχει κάμει πολλὰς προόδους. Οἱ εἰδικοὶ γιὰ τὴν παιδικὴ μόδα μᾶς παρουσιάζουν ἄφθονα ἁπλὰ καὶ χαριτωμένα παιδικὰ μοντέλα. Σᾶς παρουσιάζομε μερικὰ διαλεγμένα ἀπὸ τὶς καλλίτερες παιδικὲς κολεξιόν. Ἡ φόρμα «ρεδιγκότας» ἀπὸ τουΐντ ἢ μονόχρωμο λαινὰζ, μὲ σταυρωτὸ κούμπωμα καὶ ντεκοὺπ εἶναι τὸ πιὸ κλασσικὸ πανωφόρι γιὰ ὅλες τὶς μέρες. Ἐὰν τὸ κοριτσάκι εἶναι ξανθὸ ἢ μελαχροινὸ διαλέγετε ἀναλόγως τὸ χρῶμα μπὲζ, γκρὶ, μαρὸν ἢ μπλὲ βριζόν.

Τὸ κλασσικὸ αὐτὸ πανωφόρι εἶναι κατάλληλο γιὰ ὅλες τὶς περιστάσεις. Τὰ μικρὰ κοριτσάκια θὰ φορέσουν πολὺ ἐφέτος τὸν χειμῶνα φορεματάκια ἴσια ἀπὸ κρὲπ ντὲ λαὶν μονόχρωμα ἢ καντριγιὲ, γαρνιρισμένα μὲ ἀμπιεσμὰν μὲ βαθειὲς πιέττες στὸ ἐμπρὸς μέρος ποὺ δίνουν φάρδος στὴ φούστα. Μικρὸς γιακᾶς καὶ μανικέτια ἀπὸ ἄσπρο πικὲ ἢ κρὲπ ταιριάζουν ὡραῖα στὸ παιδικὸ ὕφος.

Τὰ καλά τους φορεματάκια γίνονται ἀπὸ βελοὺρ ἀγγλαὶς ἢ ἀπὸ λεπτὸ μάλλινο λαινὰζ μονόχρωμο. Ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὰ μεταξωτὰ φορέματα γιὰ τὰ μικρά. Τὰ μεταξωτὰ ταιριάζουν στὶς μεγάλες. Ἀφῆστε τὰ μικρὰ καὶ μὲ τὰ φορέματά τους ἀκόμα νὰ χαροῦν τὴν παιδική τους ἡλικία. Ἡ ξένοιαστη αὐτὴ ἡλικία περνάει τόσο γρήγορα καὶ δὲν ξαναγυρίζει πιά. Εἶναι τόσο σύντομα τὰ ξένοιαστα παιδικὰ χρόνια, ὥστε κάνουν ἔγκλημα οἱ μητέρες ποὺ θέλουν γρήγορα τὰ παιδιά των νὰ φαίνωνται μεγάλα.

Στὰ καλὰ φορεματάκια ἡ φούστα μπορεῖ νὰ εἶναι λοξή. Στὸ κορσὰζ κάνετε λίγα πιετάκια στὴ μέση, πάντοτε κλειστοὺς γιακάδες καὶ μανίκια μπαλόν.

Γιὰ πολὺ μικρὰ κοριτσάκια νὰ προτιμᾶτε τὴ φόρμα ἀμπίρ. Μὲ κοντὸ κορσάζ, στρογγυλὸ γιακᾶ καὶ φούστα μὲ πιέττες ἢ σούρα.

Προσέξετε πολὺ τὸ παιδικὸ καπέλλο. Τὰ χαριτωμένα κεφαλάκια τῶν παιδιῶν δὲν πρέπει νὰ περιορίζωνται μέσα σὲ καπέλλα, ἀλλὰ κι' αὐτὰ χρειάζονται γιὰ νὰ τὰ προστατεύουν ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ κρύο.

Ἐκεῖνο ποὺ ταιριάζει καλλίτερα στὰ μικρὰ εἶναι καπέλλο φτιαγμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τὸ πανωφόρι. Ἁπλὸ χωρὶς γαρνιτοῦρες, ἀλλὰ πάντως πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καλὰ ἐργασμένο. Προσέξετε λοιπὸν πολὺ ποῦ θὰ τὸ παραγγείλετε καὶ φροντίσετε νὰ δώσετε ὁδηγίες νὰ γίνῃ σὲ ἁπλῆ φόρμα καὶ μαλακὸ σὰν φέτρ.

Γιὰ τὰ παιδικὰ παπούτσια ἐκεῖνο ποὺ ἔχομε νὰ σᾶς ποῦμε εἶναι νὰ φορῆτε στὰ μικρὰ ὅσο καιρὸ περισσότερο μπορεῖτε παπούτσια μὲ ἴσια τακούνια.

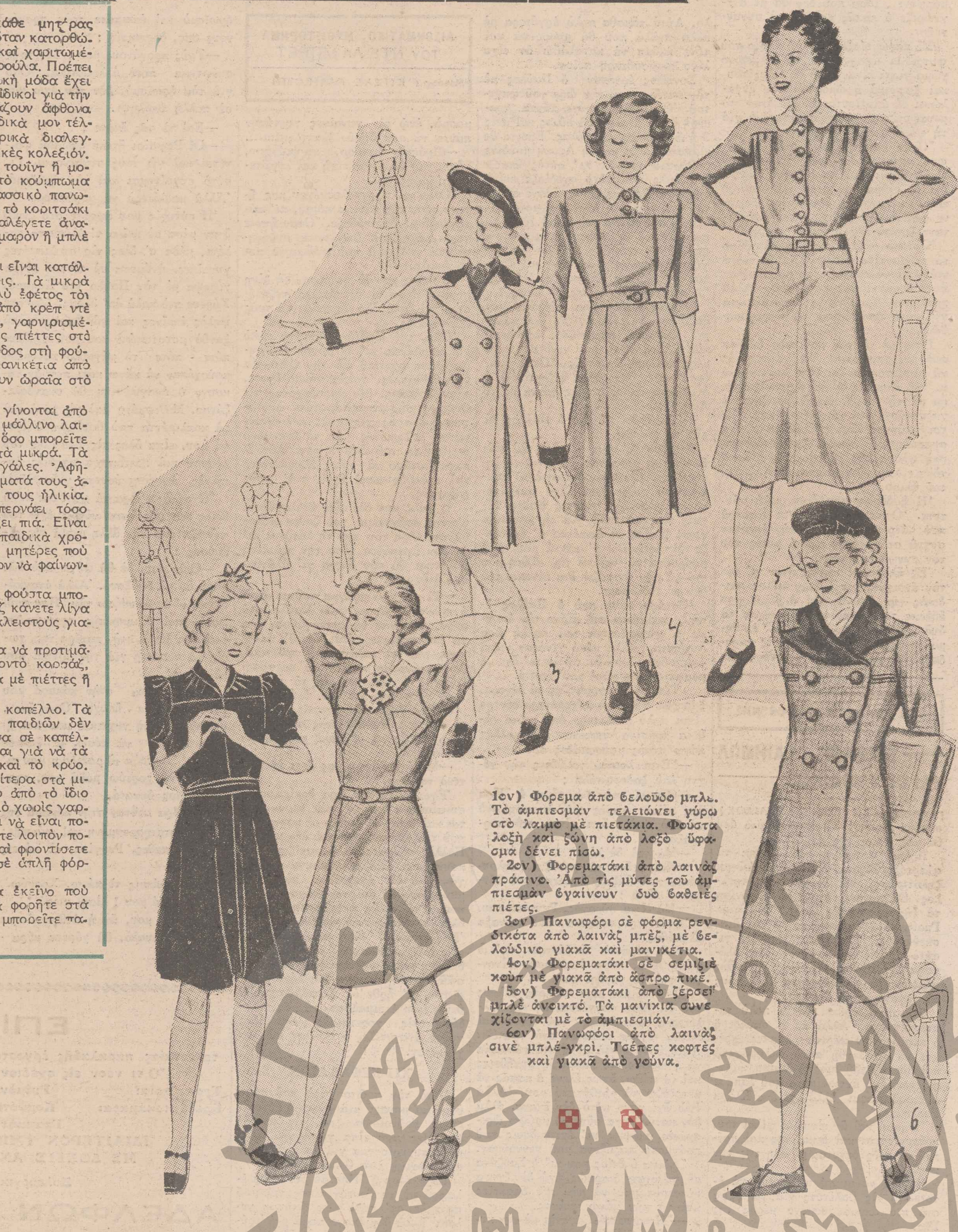

1ον) Φόρεμα ἀπὸ βελοῦδο μπλὲ. Τὸ ἀμπιεσμὰν τελειώνει γύρω στὸ λαιμὸ μὲ πιετάκια. Φούστα λοξὴ καὶ ζώνη ἀπὸ λοξὸ ὕφασμα δένει πίσω.

2ον) Φορεματάκι ἀπὸ λαινὰζ πράσινο. Ἀπὸ τὶς μύτες τοῦ ἀμπιεσμὰν βγαίνουν δυὸ βαθειὲς πιέτες.

3ον) Πανωφόρι σὲ φόρμα ρενδικότα ἀπὸ λαινὰζ μπὲζ, μὲ βελούδινο γιακᾶ καὶ μανικέτια.

4ον) Φορεματάκι σὲ σεμιζιὲ κοὺπ μὲ γιακᾶ ἀπὸ ἄσπρο πικέ.

5ον) Φορεματάκι ἀπὸ ζέρσεϋ μπλὲ ἀνοικτό. Τὰ μανίκια συνεχίζονται μὲ τὸ ἀμπιεσμάν.

6ον) Πανωφόρι ἀπὸ λαινὰζ σινὲ μπλέ-γκρὶ. Τσέπες κοφτὲς καὶ γιακᾶ ἀπὸ γούνα.

ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΙΔΗ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ρεγγίνα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΝΤΕ ΛΑ ΜΠΡΕΤ

Μετάφρ.: ΚΙΤΣΑΣ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

18ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XI

ΗΜΟΥΝΑ ἐγκατεστημένη ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες στὸ Παβὸλ καὶ ὁ θεῖος μου ἔλεγε πὼς εἶχα πολὺ ὠμορφήνει, τόσο ποὺ δὲν θὰ μὲ ἀνεγνώριζε ὁ παπᾶς μου ἂν μὲ συναντοῦσε.

Μὲ παρωμοίαζε μὲ φυτὸ ἄγριο ποὺ φυτρώνει ὤμορφο πάνω σὲ ἄγονο χῶμα γιατὶ εἶναι καλὸ τὸ εἶδος του, καὶ ξαφνικὰ ἡ ὠμορφιά του μεγαλώνει σὲ ἀπίστευτον βαθμὸ ὅταν τὸ μεταφυτέψουν σὲ χῶμα εὐνοϊκὸ γιὰ τὴ φύσι του.

Ὅταν κυτταζόμουνα στὸν καθρέφτη, παρατηροῦσα πὼς τὰ μάτια μου εἶχαν πάρει μιὰ καινούργια λάμψι, ὅτι τὸ στόμα μου ἦταν πιὸ δροσερὸ καὶ τὸ μελαχροινό μου χρῶμα ἔπαιρνε ρόδινες ἀποχρώσεις ποὺ μοῦ δίνανε ζωηρὴ εὐχαρίστησι.

Ὡστόσο λίγες μέρες μετὰ κεῖνο τὸ γεῦμα εἶχα ἀνακαλύψει ὅτι εἶχα γελαστεῖ νὰ πιστεύω πὼς ὁ Παῦλος ἦταν ἐρωτευμένος μαζύ μου. Ἀλλὰ ποτέ μου δὲν ὑπῆρξα πεσσιμίστρια γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ παρηγορηθῶ.

Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς βέβαια ποὺ δὲν μποροῦσαν ὅλες οἱ καρδιὲς νὰ αἰσθάνωνται τὸ ἴδιο καὶ πὼς ὁ κ. ντὲ Κομπρὰ θὰ μ' ἀγαποῦσε μέρα μὲ τὴν μέρα, ἀφοῦ μοιάζανε οἱ χαρακτῆρες καὶ τὰ γοῦστα μας. Ἔτσι ἡσύχασα λίγο καὶ ζοῦσα σ' ἕνα συμπαθητικὸ κύκλο, ζεσταινόμουνα στὴ φλόγα τῆς εὐτυχίας μου ὅπως τὸ φειδάκι ζεσταίνεται στὴ ζέστη τοῦ ἥλιου.

Ἡ ξαδέρφη μου ἦταν καλὴ πάντοτε. Ὁ ταγματάρχης ντὲ Κομπρὰ ποὺ λάτρευε τὴ μουσική, ἐρχόταν συχνὰ στὸν πύργο καὶ ὁ γυιός του τὸν συνώδευε πάντα.

Ἐξ ἄλλου, οἱ πόρτες ἦταν γι' αὐτὸν ἀνοιχτὲς γιατὶ ἦταν φίλος παιδικὸς τῆς Λευκῆς καὶ ὁ θεῖος μου ἔβλεπε τὴν οἰκειότητα ποὖχαν τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ καλὸ μάτι, κι' ἐπιθυμοῦσε νὰ δώσῃ, παρ' ὅλες τὶς παραδοξολογίες του, τὴ Λευκὴ στὸν Παῦλο. Αὐτὰ τἄμαθα πολὺ ἀργότερα μὲ ἄλλα πολλὰ ποὺ θὰ μποροῦσα καὶ τότε ἀκόμη νὰ καταλάβω ἂν εἶχα λίγο περισσότερη πεῖρα.

Συνήθως ἐρχόταν ὁ Παῦλος μὲ τὸν πατέρα του, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ὁ Παῦλος ποὖχε πάντα, τρομερὴ ὄρεξι ἔτρωγε σὰ λύκος καὶ στὶς 3 ἢ ὡρακολάτσιζε κιόλας. Ἔπειτα ἂν εἴμαστε μόνοι μας ἡ Λευκὴ μοὔδινε μαθήματα χοροῦ κι' αὐτὸς ἔπαιζε ἕνα βὰλς ποὺ αὐτὸ σχεδίαζε κείνη τὴν ὥρα. Ἄλλες φορὲς ἔκανε αὐτὸς τὸν καθηγητὴ ἡ ξαδέρφη μου τότε ἔπαιζε στὸ πιάνο κι' ὁ ντὲ Κομπρά, πατέρας, μὲ τὸ θεῖο μου μᾶς κυττοῦσαν εὐχαριστημένοι καὶ γὼ στριφογύριζα μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παύλου καὶ ἔπλεα σ' ὠκεανοὺς εὐτυχίας.

Ἄ τί ὤμορφες κεῖνες οἱ μέρες !

Ἤτανε πάντα μέσα σὲ κάθε μας συζήτησι, σὲ κάθε σχέδιο ποὺ κάναμε. Εὔθυμος, σπιρτόζος, ἐφευρετικὸς κι' ἐπιδέξιος μοῦ γινότανε κάθε μέρα καὶ πιὸ ἀγαπητός. Ὅταν σπάζαμε κάτι, ἕνα ρολόϊ ἢ βραχιόλι ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο, λέγαμε πάντα μὲ τὴ Λευκή :

—Ἂν ἔρθει σήμερα ὁ Παῦλος θὰ μᾶς τὸ φτιάξῃ.

Ζωγράφιζε πότε - πότε καὶ μᾶς ἔφερνε τὰ ἔργα του. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐγὼ δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ συμφωνήσω μαζύ του. Εἶχα μιὰ τρομερὴ ἀντιπάθεια γιὰ τὶς Καλὲς Τέχνες καὶ πιὸ πολὺ γιὰ τὴ μουσική, γιατὶ ἡ ἐλεεινὴ ἐτικέττα μ' ἐμπόδιζε νὰ βουλώνω τ' αὐτιά μου, ἐνῷ μποροῦσα νὰ γυρίσω τὴν πλάτη μου γιὰ νὰ μὴν κυττάζω ἕνα πίνακα ποὺ δὲν μ' ἐνδιέφερε.

Ὡστόσο κάθε ποὺ ὁ Παῦλος ἔπαιζε κομμάτια στὸ πιάνο τὸν ἄκουγα μ' εὐχαρίστησι καὶ πολλὴ ὥρα συνέχεια, ἀλλὰ αὐτὸ γινόταν γιατὶ ἀγαποῦσα ν' ἀκούω αὐτὸν κι' ὄχι τὰ κομμάτια του αὐτὰ καθ' ἑαυτά.

—Γιατὶ νὰ ζωγραφίζῃς τὰ δέντρα, ξάδερφε ; Καὶ τὸ ἀσχημότερο δέντρο εἶναι πολὺ καλλίτερο ἀπὸ κεῖνα τἄθλια πράσινα «πακέτα» ποὺ κολλᾶς πάνω στοὺς μουσαμάδες σου.

—Ἔτσι λοιπὸν νοιώθεις τὴν τέχνη ἐσὺ ξαδερφούλα ;

—Θαρρεῖς πὼς δὲν εἶναι ἡ Ἥρα μας χίλιες φορὲς πιὸ ὤμορφη στὸ φυσικὸ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι στὸ πορτραῖτο ;

—Μὰ ναὶ δὲ λέω.

—Καὶ κεῖνα τὰ γαλάζια λουλουδάκια ποὺ βάζεις ἀνάμεσα στὰ δέντρα τ' εἶναι ;

—Μὰ εἶναι οὐρανός, Ρεγγίνα μου.

Ἐγὼ στριφογύρισα καὶ φώναξα μὲ πάθος.

—Ὢ οὐρανοί, ὢ δέντρα κι' ὢ φύση θεία, πόσα ἐγκλήματα γίνονται γιὰ τὸ χατῆρι σας !

Ὁ θεῖος μου εἶχε πολλοὺς φίλους στὸ Β. Εἶχε συγγένεια μὲ τὶς καλλίτερες οἰκογένειες τοῦ τόπου καὶ πάντα εἴχαμε κάποιον στὸ τραπέζι. Αὐτὸ θἄτανε γιὰ μένα μιὰ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὶς κοσμικὲς συνήθειες καὶ νὰ μάθω, ὅπως ἔλεγε ὁ παπᾶς νὰ μετριάζω τὰ αἰσθήματά μου. Ἀλλὰ ἐγὼ ὄχι μόνο αὐτὸ δὲν ἔκανα, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνα οὔτε νὰ κρύψω ὡρισμένες σκέψεις κι' ἐντυπώσεις ποὺ πράγματα παράξενα μοῦ γεννοῦσαν.

Ἄδικα ὁ θεῖος μου κι' ἡ Σουζάνα μὲ μαλώνανε διαρκῶς, ἐγὼ δὲν ἔχανα εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴν πῶ βλακεῖες καὶ νὰ μὴν κάνω γκάφες.

—Ἤσουνα πάλι ἀγενὴς μὲ τὴν κυρία τάδε... Ρεγγίνα.

—Σὲ τί πάλι, ὑποκρίτρια, Λευκή ; τὴν ἄφησα νὰ καταλάβῃ ὅτι τὴ συχαινόμουνα, ἁπλούστατα.

—Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἀνάρμοστο, ἀνεψιά μου.

—Εἶναι τόσο ἀσχημομούρα, καλὲ θεῖε ! Ἔπειτα δὲν νοιώθω νὰ μὲ τραβᾶνε οἱ γυναῖκες· εἶναι εἴρωνες, κακίστρες καὶ σὲ παρατηρᾶνε ἀπ' τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια σὰ νἄσουνα περίεργο ζῶο.

—Πῶς, Ρεγγίνα ; Τὶς κατηγορᾶς γιὰ εἴρωνες καὶ σὺ δὲν κάνεις ἄλλο τίποτα ὅλη μέρα παρὰ νὰ κοροϊδεύῃς ὅλο τὸν κόσμο.

—Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ὤμορφη καὶ ὅλα μοῦ συγχωροῦνται. Ὁ κύριος Κ. μοῦ τὄλεγε τὶς ἄλλες.

—Δὲν καταλαβαίνω γιατί... Ἔπειτα νομίζεις πὼς οἱ ἄντρες δὲ σὲ παρατηρᾶνε ἀπ' τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια ;

—Ναί, ἀλλὰ τὸ κάνουν ἀπὸ θαυμασμό, ἐνῷ οἱ γυναῖκες γυρεύουν πάντα νὰ σοῦ βροῦν ἐλαττώματα....

—Πρόσεξε ὡστόσο, ἀνεψιά μου, νἆσαι πιὸ ἐπιφυλακτικὴ καὶ λιγώτερο αὐθάδης.

Ὅταν οἱ προσκαλεσμένοι μας ἤτανε νέοι μᾶς κάνανε κόρτε, κι' αὐτὸ πολὺ μὲ διασκέδαζε. Ὅταν ἤτανε γέροι...ἀρχίζανε ἀτέλειωτη συζήτησι γιὰ πολιτικὰ ποὺ μοὔφερνε πονοκέφαλο.

Ὁ θεῖος μου δὲ φαινόταν νὰ δίνῃ μεγάλη σημασία σὲ τέτοιες συζητήσεις καὶ ἦταν ὅλο εἰρωνία γιὰ τοὺς διπλωμάτες.

Ὁ κ. ντὲ Παβὸλ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν κουβέντα, κι' σὲ ζωηρὴ συζήτησι ἤτανε σχετικὰ μὲ τὴν θρησκεία ἐπιφυλακτικός, χωρὶς νἆναι ἅγιος, οὔτε θρῆσκος, δὲν παραδεχόταν τὶς θεωρίες τῶν ματεριαλιστῶν. Δὲν ἀγαποῦσε τοὺς χωρικοὺς καὶ ἤτανε πάντα μαλωμένος μὲ τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τοῦ Δήμου του. Δὲν ἔπαυε ὡστόσο νὰ κάνῃ ἐλεημοσύνες καὶ φιλανθρωπικὰ ἔργα γιὰ τοὺς φτωχούς.

Ὁ θεῖος μου δὲν εἶχε ἀκολουθήσει κανένα ἐπάγγελμα καὶ ζοῦσε μόνος μὲ τὴν κόρη του ποὺ τὴ λάτρευε κι' ἂν δὲν ἀγαποῦσε τόσο τὴν πολιτικὴ συζήτησι θὰ τὸν ἔλεγα γι' ἀλάνθαστο ἄνθρωπο.

—Τί τρομερὸ πρᾶγμα ποὖναι αὐτὴ ἡ πολιτική, ἔλεγα στὸν Παῦλο, μιὰ μέρα. Θἄπρεπε νὰ καταργοῦσαν ὅλα τὰ πολιτεύματα, ἔτσι δὲ θ' ἀκούγαμε πιὰ νὰ μιλᾶνε γιὰ πολιτικά. Δυὸ πράγματα πρέπει νὰ καταργηθοῦνε : ἡ πολιτικὴ καὶ τὸ πιάνο.

—Ἔτσι λέω καὶ γώ, διάβολε !

—Μπᾶ ὥστε δὲν ἀγαπᾶς οὔτε σὺ τὸ πιάνο ; Νομίζω πὼς ἀκοῦς ὡστόσο τὴ Λευκὴ μὲ πολὺ μεγάλη εὐχαρίστησι.

—Μὰ ἡ ξαδέρφη μας ἔχει ἐξαιρετικὸ ταλέντο.

Ἐγὼ κείνη τὴν ὥρα δοκίμασα τὸ συναίσθημα κεινοῦ ποὺ μισοκοιμᾶται καὶ θέλει νὰ διώξῃ τὰ κουνούπια ποὺ τὸν βασανίζουν καὶ δὲν μπορεῖ. Πολλὲς σκέψεις μὲ βασανίζανε σὰν κουνούπια. Συλλογιζόμουνα πὼς ἐγώ, ποὺ δὲν ἀγαποῦσα τὸ πιάνο, μοὔρχόταν νὰ παίρνω δρόμο ὅταν ἄκουγα νὰ παίζῃ ἡ ξαδέρφη μου, μ' ὅλο τὸ «ἐξαιρετικὸ ταλέντο» ποὖχε. Ἐνῷ αὐτός... Ἔτσι περάσαν οἱ μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ μὲ τὶς μικροθλίψες καὶ στενοχώριες μου ποὺ σβύνανε σὰν ἄκουγα ἕνα λόγο εὐχάριστο, κι' ἦρθε ὁ Σεπτέμβρης. Ὁ θεῖος μου ἑτοιμαζόταν νὰ μᾶς συνοδέψῃ στὶς χορευτικὲς ἑσπερίδες ποὖχε ἀναγγείλει ὁ Παῦλος πὼς θὰ γίνονταν.

XII ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἀπὸ τὸν πρῶτο χορὸ ποὺ πῆγα θυμᾶμαι μοναχὰ μιὰ τρομερὴ εὐχαρίστησι ποὔνοιωθα καὶ τὶς πολλὲς βλακεῖες ποὺ εἶπα γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα συγυρίστηκα γιὰ καλὰ ἀπὸ τὴν σολομωνικὴ τοῦ θείου μου.

Κάθε τόσο ἡ Ἥρα μὲ χτυποῦσε ἐλαφρὰ μὲ τὴ βεντάγια της καὶ μοῦ σφύριζε στ' αὐτὶ πὼς ἤμουνα γελοία· ἀλλὰ δὲν ἔκανε παρὰ μιὰ τρύπα στὸ νερό, γιατὶ ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα τὰ ἴδια. Χόρευα ἀδιάκοπα σ' ὅλους τοὺς χορούς.

Κάποτε - κάποτε ὁ καβαλλιέρος μου νόμιζε χρήσιμο ν' ἀρχίσῃ λίγη κουβεντούλα.

—Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ μένετε ἐδῶ, δεσποινίς ;

—Ὄχι κύριε ἕξη ἑβδομάδες σχεδόν.

—Ποῦ μένατε πρίν ;

—Στὸ «Βάτο». Μιὰ ἐξοχὴ φρικτή, μὲ μιὰ θεία φρικτώτερη ποὺ πέθανε, δόξα τῷ Θεῷ.

—Ὡστόσο τ' ὄνομά σας, δεσποινίς, εἶναι πολὺ γνωστό. Ὑπῆρχε τὸ 1423 ἕνας ἱππότης ντὲ Λαβὰλ κλεισμένος στὸ Μὸν Σὲν Μισέλ.

—Μπᾶ ; καὶ τί ἔκανε ἐκεῖ δά.

—Μὰ... ὑπερασπιζόταν τὸ φρούριο ἐναντίον τῶν Ἄγγλων.

—Ἀντὶ νὰ χορεύῃ ; Τὸ βλάκα !

—Ἔτσι λοιπὸν καταλαβαίνετε τὸν ἡρωϊσμὸ κι' ἐκτιμᾶτε τοὺς προγόνους σας, δεσποινίς ;

—Τοὺς προγόνους μου ; Δὲν τοὺς σκέφτηκα ποτὲ ἀλλοιώτικα. Ὅσο γιὰ τὸν ἡρωϊσμό, δὲν τὸν ἔχω καὶ σὲ πολλὴ ὑπόληψι.

—Καὶ τί σᾶς ἔκανε ;

—Οἱ Ρωμαῖοι ἤτανε ἡρω-κοὶ φαίνεται καὶ γὼ τοὺς συχαίνομαι. Γι' αὐτὸ συχαίνομαι καὶ τὸν ἡρωϊσμό. Ἀλλὰ καλλίτερα νὰ χορέψουμε.

Ἡ εὐτυχία μου ἔφτασε στὸ ζενὶθ ὅταν μέσα σὲ κεῖνο τ' ὁλόφωτο σαλόνι, μέσα σ' ὅλες τὶς στολισμένες γυναῖκες, ἀνάμεσα σὲ τέτοιο κόσμο χόρεψα μὲ τὸν Παῦλο ντὲ Κομπρά. Χόρευε πιὸ καλὰ ἀπ' ὅλους. Ἂν καὶ ψηλὸς ἐκεῖνος καὶ γὼ θεόκοντη, τὸ ξανθὸ μουστακάκι του μοῦ χάϊδευε πότε - πότε τὸ μάγουλο καὶ μένα μοὔρχόταν νὰ κάνω κάτι ποὺ ἂν τἄκουγε ὁ ἀναγνώστης θὰ σκανδαλιζόταν. Μεθυσμένη ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὰ κοπλιμέντα ποὺ βουΐζανε ὁλόγυρά μου, εἶπα ὅλες τὶς βλακεῖες τοῦ κόσμου καὶ κατάκτησα καρδιὲς ἀντρικές, ἀπογοητεύοντας γυναικεῖες.

Ὅταν ἦρθε ὥρα νὰ φύγουμε κι' ὁ θεῖος μου μᾶς ἔκανε νόημα, ἐγὼ τοῦ φώναξα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς αἰθούσης :

—Θεῖε μου, δὲ θὰ φύγω ἀπὸ δῶ, παρὰ ἂν μὲ διώξουν. Ἀλλὰ ἀναγκάστηκα ν' ἀκολουθήσω τὴν Ἥρα ποὺ, ὡραία καὶ ἀξιοπρεπὴς προχωροῦσε ὑπάκουη δίπλα στὸν πατέρα της, χωρὶς νὰ νοιαστῇ γιὰ τὴν ἄρνησί μου νὰ φύγω.

Ὅταν μπῆκα στὴν κάμαρά μου γδύθηκα ἥσυχα - ἥσυχα. Ὅταν ὅμως βρέθηκα μὲ τὴ νυχτικιά μου καὶ ἤμουν ἕτοιμη νὰ πέσω, μ' ἔπιασε τρέλλα. Ἅρπαξα τὸ μαξιλάρι μου κι' ἄρχισα νὰ χορεύω μαζύ του, τραγουδῶντας δυνατά.

Ἡ Ἥρα ποὖταν στὴν κάμαρά της μπῆκε κατατρομαγμένη καὶ φώναξε:

—Τί ἔπαθες, Ρεγγίνα; τί κάνεις ἐκεῖ ;

—Μὰ βλέπεις τί κάνω. Χορεύω.

—Μὰ Θεέ μου ! εἶσαι μωρό !

—Χρυσῆ μου, ἂν ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε λίγο μυαλό, θὰ χόρευε μέρα - νύχτα.

—Ἔλα - ἔλα, Ρεγγίνα. Θ' ἁρπάξῃς καμμιὰ πούντα. Πέσε νὰ κοιμηθῇς σὲ παρακαλῶ.

Πέταξα τὸ μαξιλάρι μου σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ χώθηκα μέσα στὰ σεντόνια μου.

Ἡ Λευκὴ κάθησε στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ μου καὶ ἄρχισε τὰ μαλώματα. Προσπάθησε νὰ μοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἠρεμία εἶναι σ' ὅλες τὶς πράξεις τῆς ζωῆς μας ἕνα μεγάλο προτέρημα, κι' ὅτι κάθε πρᾶγμα πρέπει νὰ γίνεται ὅταν πρέπει κι' ὅτι ἕνα μαξιλάρι δὲν ἦταν χορευτὴς σπουδαῖος....

—Ἄ, σ' αὐτὸ εἴμαστε τελείως σύμφωνοι ! εἶπα διακόπτοντάς την ζωηρά, προτιμάω ἕνα χορευτὴ μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ... μὲ μουστάκια· μουστάκια ξανθά, παραδείγματος χάριν ! ποὺ σοῦ χαϊδεύουν τὰ μάγουλα, χορεύοντας. Αὐτὸ εἶναι ἀληθινά...

Μ' αὐτὴ τὴ λέξι ἀποκοιμήθηκα καὶ ξύπνησα τὴν ἄλλη μέρα στὶς τρεῖς ἡ ὥρα.

Ὅταν ντύθηκα ὁ κ. ντὲ Παβὸλ μὲ φώναξε νὰ πάω στὸ γραφεῖο του.

Πῆγα στὸ γραφεῖο τοῦ θείου μου βέβαιη πὼς μοῦ προώριζε κανένα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα του λογίδρια ποὺ γιὰ θέμα τους πάντα εἶχαν τὶς ἀταξίες μου καὶ τὶς ἀφέλειές μου.

Τράβηξα κοντά του μιὰ πολυθρόνα καὶ στρογγυλοκάθισα.

Ἀφοῦ σταύρωσα τὰ χέρια μου πάνω στὰ γόνατά μου, περίμενα.

Περάσανε δυὸ - τρία δευτερόλεπτα καὶ ὁ θεῖος μου δὲ μιλοῦσε, εἶπα τότε :

—Λοιπόν, θεῖε μου, ἐμπρός, ἀρχίστε.

—Ρεγγίνα, κάνε μου τὴ χάρι νὰ καθήσῃς πιὸ σεμνὰ καὶ μὲ πιὸ σεβασμὸ σὲ μένα.

—Ἀλλά, θεῖε μου, δὲν εἶχα κανένα σκοπὸ νὰ μὴ σᾶς δείξω σεβασμό, εἶπα γουρλώνοντας ἀπὸ τὴν ἔκπληξι τὰ μάτια μου. Κάθησα ἔτσι γιὰ ν' ἀκούσω μὲ περισσότερη προσοχή.

—Θὰ χάσω τὸ νοῦ μου μὲ σένα, Ρεγγίνα.

—Πολὺ πιθανόν, θεῖε μου, ἀπάντησα ἥσυχα πολύ. Ὁ παπᾶς μοὖχε πῆ πολλὲς φορὲς πὼς θὰ τὸν πέθαινα στὰ τελευταῖα.

—Ἀληθινά, νομίζεις πὼς ἐγὼ ἔχω ὄρεξη νὰ πάω νὰ βρῶ τὸ διάβολο γιὰ τὸ χατῆρι μιᾶς κακοαναθρεμμένης μικρῆς ἀνεψιᾶς ;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΜΠΛ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

σθοῦμε λιγάκι! Τὸ βουνὸ αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς φύγῃ ἕως αὔριο!...»

Πρέπει ν' ἀφίνῃ τὸν Κλὰρκ νὰ φλερτάρῃ λιγάκι. Στὸ πρῶτο δεῖγμα ζηλοτυπίας, θὰ ἔφευγε σὰν τρελλός. Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς νυκτερινῆς ζωῆς. Ὁ Κλὰρκ Γκαίημπλ δὲν ἀγαπᾷ τὰ κέντρα διασκεδάσεως. Εὐχάριστη βραδυὰ γι' αὐτὸν εἶναι νὰ συγκεντρώσῃ ὁλόγυρα στὴ φωτιὰ μερικοὺς στενοὺς φίλους καὶ νὰ συζητήσῃ μαζί τους τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Τὸ σπίτι πρέπει νἆναι πολὺ τακτοποιημένο. Ἀλλὰ ἂν οἱ σκύλοι ἢ ὁ κύριός των φέρνουν λάσπες, πρέπει νὰ τὸ δεχθῇ αὐτὸ φιλοσοφικὰ καὶ νὰ σκεφθῇ πὼς ἡ λάσπη καθαρίζεται, ἕνα ἀντικείμενο ποὺ ἔσπασε ἀντικαθίσταται, ἀλλὰ ὄχι ἕνα Κλὰρκ Γκαίημπλ.

Ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι οἱ φίλοι του, πρέπει νἆναι καὶ δικοί της καὶ πρέπει νὰ τοὺς δέχεται μ' ὅλη της τὴν καρδιά.

Πρέπει νἆναι πάντα ἕτοιμη νὰ ἑτοιμάσῃ τὶς βαλίτσες γιὰ νὰ φύγῃ στὸ πιὸ ἀπομακρυσμένο μέρος τῆς Γῆς.

Ἀλλά, ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ὁ συζυγικὸς δεσμὸς πρέπει νἆναι ἀδιόρατος. Πρέπει ν' ἀφήσῃ στὸν Κλὰρκ ὅλη του τὴν ἐλευθερία. Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ λεπτότητά της ἀπ' τὸ ἔνστικτό της καὶ τὴν ἐξυπνάδα της, ποὺ θὰ τῆς τὸ ὑποδείξουν.

Πρέπει νἆναι σὰν τὴν κόρη ἐκείνη τοῦ ποιήματος, ποὺ παρακαλοῦσε τὸν ἐραστή της νὰ πάῃ ὅπου ἤθελε, ποὺ δὲν προσπαθοῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ βαραίνῃ στὴν ἐλευθερία του περισσότερο ἀπὸ ἕνα φτερό, ποὺ ὅμως ἔλεγε μέσα της: «Ὡς τόσο ἐλπίζω νὰ τὸν κρατήσω».

Ἀκούω νὰ μοῦ φωνάζουν : «Μὰ ζητᾶτε μιὰ σύζυγο ποὺ δὲν ὑπάρχει!»

Καὶ ὅμως ὑπάρχει. Εἶναι σπάνια, ἀλλὰ ὑπάρχει. Ἴσως ὁ Κλὰρκ Γκαίημπλ νὰ μὴ τὴν συναντήσῃ ποτέ. Ἀλλὰ ἂν τὴν βρῇ, θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχής.

MARGUERITE BUSSOT

ΕΠΙΠΛΑ
τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας
Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον
Τραπεζαρίαι Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεββατοκάμαραι Κομψότητα Σαλόνια
Γραμμὴν
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία
ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030
ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ
Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας

"Ὄχι πλέον Πανάδες...
• Ἡ παγκοσμίως γνωστὴ ΚΡΕΜΑ
"Frucht's Schwanenweiß"
τὰς ἐξαλείφει τελείως.
• Ἀποτελέσματα ἀπολύτως ἠγγυημένα.
• Πωλεῖται εἰς τὸ Κατάστημα :
Μ. ΜΠΑΧΑΡΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 3 ΤΗΛ. 27-502
ΖΑΝΕΤ ΜΑΚΔΟΝΑΛ
ΑΛΜΑ

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ — ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Μιὰ καλὴ φάρσα

ΕΙΝΑΙ πολὺς καιρὸς ποὺ δὲν παίξαμε καμμιὰ φάρσα στὸν Κὺρ Λογαριασμό... Τί θὰ μπορούσαμε νὰ τοῦ φτιάξωμε;

Ἔτσι ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους μιὰ ζεστὴ μέρα τοῦ Ἰουνίου, ποὺ οἱ πελάτες εἶναι λιγοστοί, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος Μπεκὲρ—Μοντέρνες ἐγκαταστάσεις ἐπιπλώσεις ὁδὸς Ρισελιέ— ἀναζητῶντας νὰ ἐπιδείξουν τὸ σατυρικό τους πνεῦμα εἰς βάρος τοῦ γηραιοῦ κυρίου Ντομινὸ ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει τὸ παρατσοῦκλι «Κύριος Λογαριασμὸς» μιὰ καὶ ἦταν ὁ ταμίας τοῦ καταστήματος.

Ἀνέκαθεν ἐφώναζαν ἔτσι τὸν ἀγαθὸν αὐτὸν ἄνθρωπο. Οἱ πιὸ παληοὶ δὲν μπορῦσαν νὰ τὸν θυμηθοῦν νέο. Φαλακρὸς σὲ ἡλικία εἴκοσι πέντε ἐτῶν, μύωψ, φορῶντας πάντα γυαλιὰ μὲ ἀλυσσίδα στὴ μύτη του ποὺ ἔμοιαζε μὲ πατάτα, εἶχε περάσει τὴ ζωή του χωρὶς ἐπεισόδια, χωρὶς καπρίτσια ἀραδιάζοντας ὑπομονητικὰ ἀριθμούς.

Γιὰ τοὺς κομψευομένους αὐτοὺς νέους ὁ κὺρ Λογαριασμὸς ἦταν ὁ προπολεμικὸς τύπος. ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς ποὺ ἕνα πρόγευμα στοίχιζε 1.50, τῆς ἐποχῆς τοῦ βάλς, τῶν τσιγγάνων καὶ τοῦ ρωσσικοῦ δανείου.

Τοῦ εἶχαν παίξει ὣς τότε ὅλα τὰ πατροπαράδοτα παιγνίδια: χαρτιὰ στὸν ἐσωτερικὸ γῦρο τοῦ καπέλλου του, ἔτσι ποὺ νὰ τρομάζῃ πὼς τὸ κεφάλι του μεγάλωσε τόσο ξαφνικά, λάδι στὸ μελανοδοχεῖο του, πούδρα στὸ μαντῆλι του, τηλεφωνήματα ἀπροσδόκητα.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε μιὰ ἰδέα :

— Νὰ τὸν πείσωμε πὼς ἡ κυρία μὲ τὸ σκυλάκι εἶναι ἐρωτευμένη μαζύ του; Τί λέτε; Καταστρώνομε μιὰ ἀλληλογραφία ποὺ νὰ τοὺς τρελλάνωμε καὶ τοὺς δυό;

Ἡ κυρία μὲ τὸ σκυλάκι ἦταν μιὰ ἀρκετὰ ὥριμη γυναῖκα, ποὺ, τακτικά, ἀπὸ τὶς ἕντεκα ὣς τὸ μεσημέρι καὶ ἀπὸ τὶς τέσσερης ὣς τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἔβγαζε περίπατο στὸ πεζοδρόμιο ἕνα μικρὸ σκυλάκι ἄσχημο καὶ κακομοιριασμένο. Κι' αὐτὴ ἐπίσης ἦταν ἕνα ἀντικείμενον ἀστειότητος γιὰ τοὺς νεαροὺς αὐτοὺς κυρίους. Τὸ σοβαρὸ ντύσιμό της, τὸ αὐστηρό της πρόσωπο. ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι ἄμεμπτης διαγωγῆς.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ πρωΐ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος Μπεκὲρ ἔστειλαν σ' αὐτὴν τὴν κυρία μ' ἕνα ἀνώνυμο κομιστὴ μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη ἀπὸ ἐρωτικὲς ἐκμυστηρεύσεις, ἀλλὰ ὡστόσο καὶ γεμάτη σεβασμό, ὑπογραμμένη: Ντομινό.

Τὸ βράδυ στὸ γραφεῖο τοῦ κὺρ Λογαριασμοῦ ἄφησαν ἕνα ἀρωματισμένο γράμμα γραμμένο μ' ἕνα συρτὸ γραφικὸ χαρακτῆρα καὶ ὑπογραμμένο: «Ἡ περαστικὴ μὲ τὸ σκυλάκι».

Ζωηρὴ ἦταν ἡ εὐχαρίστησίς των ὅταν εἶδαν πὼς τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ κυρία ἔρριχνε μερικὲς φευγαλέες ματιὲς πρὸς τὸ κατάστημα Μπεκέρ, καὶ πὼς ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ κὺρ Λογαριασμὸς παραμόνευε τὸ πέρασμα τῆς κυρίας.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ νεαροὶ ὑπάλληλοι ἐπεδόθησαν μὲ ἐνθουσιασμὸ σ' αὐτὴν τὴν ἀλληλογραφία.

Ὁ ποδηλατιστὴς τοῦ καταστήματος, στὸν ὁποῖον εἶχαν ἐμπιστευθῆ τὴ φάρσα, εἶχεν ἀναλάβει νὰ παραδίδῃ τὰ γράμματα μ' ἕνα ὕφος μυστηριῶδες, ἐξαφανιζόμενος ἀμέσως γιὰ ν' ἀποφύγῃ κάθε αἴτησι ἐξηγήσεως.

Ἀκολουθῶντας μιὰ σοφὴ ἐξέλιξι, τὰ γράμματα τῆς κυρίας ἐγίνοντο ὅλο καὶ πιὸ συγκινητικά, καὶ τοῦ κὺρ Λογαριασμοῦ ὅλο καὶ πιὸ παθητικά.

Ἕνα διπλὸ ρωμάντζο ἄρχιζε: Τὸ ρωμάντζο μιᾶς ὥριμης κυρίας ποὺ συνεκινεῖτο βλέποντας πὼς ἐνδιεφέροντο γιὰ τὴ μοναξιά της, τὸ ρωμάντζο ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ εἶχε μείνει ἄγαμος καὶ ποὺ ἡ καρδιά του ξεχειλισμένη ἀπὸ τρυφερότητα, δὲν εἶχε λάβει ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλωθῇ.

Καὶ γιὰ τοὺς ὀργανωτὰς τοῦ παιχνιδιοῦ ἦταν μιὰ μεγάλη καθημερινὴ χαρὰ νὰ βλέπουν τὸν κὺρ Λογαριασμὸ νὰ παίρνῃ κρυφὰ τὰ συγκινητικὰ γράμματα καὶ τὴν κυρία νὰ ρίχνῃ περιπαθῆ βλέμματα πρὸς τὴν βιτρίνα τοῦ καταστήματος Μπεκέρ.

Ἡ ἀλληλογραφία αὐτὴ διεξήγετο μὲ μεγάλη ἐξυπνάδα. Ποτὲ δὲν γινόταν λόγος γιὰ τὰ γράμματα ποὺ ἔπαιρναν. Ἔτσι καὶ τὰ δυὸ ἀνδρείκελα ποὺ τὶς κλωστές των κρατοῦσαν οἱ νεαροὶ ὑπάλληλοι, ἐπίστευαν καθένας χωριστά, πὼς ἦσαν τὸ ἀντικείμενο ἑνὸς μεγάλου καὶ ἀκαταμάχητου ἔρωτος.

Οἱ ἀστεῖοι ὅμως δὲν εἶχαν προβλέψει πὼς μιὰ μέρα ὁ κὺρ Λογαριασμός, παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὸ θερμὸ τόνο τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἔπαιρνε ἀπ' τὴν κυρία μὲ τὸ σκυλάκι, σίγουρος πιὰ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ὑπολογίζῃ σὲ μιὰ ἐπιτυχία — αὐτὸς ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια δὲν εἶχε κἂν σκεφθῆ μιὰ παρόμοια ἐπιτυχία — θὰ ἐπωφελεῖτο ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσι ἑνὸς Σαββατόβραδου γιὰ νὰ σταθῇ στὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ περιμένῃ νὰ περάσῃ ἡ δέσποινα τῶν λογισμῶν του.

Μόλις ἐκείνη ἐμφανίσθηκε, ὁ κὺρ Λογαριασμὸς ἐπροχώρησε καὶ ἔβγαλε τὸ καπέλλο του :

— Κυρία, νομίζω πὼς δὲν σᾶς εἶναι μεγάλη ἐνόχλησις ἂν σᾶς ἐκφράσω τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς γνωρίσω καλλίτερα...

Ἐκείνη στάθηκε φανερὰ συγκινημένη.

— Ἀλλά, κύριε, δὲν γνωριζόμεθα... Καὶ δὲν μπορῶ....

Ἐκεῖνος χαμογέλασε μελαγχολικά :

— Ὤ! Ἔπειτα ἀπ' ὅλα ὅσα μοῦ γράψατε... Ἔπειτα ἀπὸ τὰ καλὰ γράμματα ποὺ μοῦ στείλατε καὶ ποὺ τἄχω πάντα ἐπάνω μου... νά, κυττάξτε...

Καὶ τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ γράμματα ποὺ εἶχαν γράψει οἱ νεαροὶ ὑπάλληλοι. Ἐκείνη ἀμέσως ἀνεφώνησε:

— Μὰ τὰ γράμματα αὐτὰ δὲν εἶναι δικά μου, ἀγαπητὲ κύριε... Τὸ γράψιμό μου εἶναι ἐντελῶς διαφορετικό...

Ἐκεῖνος στεκόταν ἀποβλακωμένος, χωρὶς νὰ ἐννοῇ, ἀορίστως ἀνήσυχος, σὰν νὰ φοβόταν κάποια ξαφνικὴ δυστυχία.

Στὸ μεταξὺ ἐκείνη εἶχε βγάλει ἀπ' τὴν τσάντα της μερικοὺς φακέλλους καὶ τοὺς ἔδειχνε μὲ κάποια ἐπίσης ἀνήσυχη ἔκφρασιν :

— Αὐτὰ τὰ γράμματα, κύριε, αὐτὰ τὰ γράμματα ποὺ μοῦ γράψατε, ναί, ἐσεῖς, ἔπρεπε νὰ σᾶς τὰ ἐπιστρέψω... χωρὶς νὰ τὰ ἀνοίξω... Καὶ ὅμως... βλέπετε... τὰ διάβασα....

— Δὲν σᾶς ἔγραψα ποτέ, κυρία! Δὲν θὰ ἐπέτρεπα ποτὲ στὸν ἑαυτό μου τέτοιο πρᾶμα!

— Λοιπόν, δὲν καταλαβαίνω... Μᾶς ἔπαιξαν καμμιὰ φάρσα;...

— Κάποιος θέλησε νὰ μᾶς κοροϊδέψῃ!...

Μὲ τὴ γυναικεία της ἐξυπνάδα, ἐκείνη ἐννόησε πιὸ γρήγορα ἀπ' ἐκεῖνον τὴν πιθανὴ αἰτία αὐτῆς τῆς παρεξηγήσεως.

Ἕνας μεγάλος θυμὸς τὸν ἔπιασε :

— Ἄ, οἱ παληάνθρωποι!... Ναί, αὐτοὶ θὰ μοῦ τὤφτιαξαν κι' αὐτό!... Εἶμαι βέβαιος... Σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμην, κυρία... Εἶμαι ἀληθινὰ ἀπελπισμένος... βαθειὰ ἀπελπισμένος... Ἀλλὰ ἂν ξέρατε τί τραβῶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους... Τί μαρτύριο εἶναι ἡ ζωή μου...

Περπατῶντας δίπλα στὴν κυρία μὲ τὸ σκυλάκι, σταματῶντας μερικὲς φορὲς ὅταν τὸ μικρὸ ζῶον σταματοῦσε μπροστὰ σὲ κανένα φανάρι τοῦ δρόμου, διηγήθηκε τὴν μελαγχολικὴ καὶ ἄχαρη ζωή του, τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε κάνει κάποτε, τὶς ἀπογοητεύσεις του. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εὕρισκε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνῃ ἐκμυστηρεύσεις. Ἡ φτωχή, γερασμένη του καρδιὰ ξεθύμανε πιὰ τὸν πόνο της.

Μὲ τὴ σειρά της ἐκείνη τοῦ διηγήθηκε πὼς ζοῦσε πολὺ ἀπομονωμένη, χήρα ἀπὸ καιρό, μὲ ἀρκετὰ εἰσοδήματα ποὺ δὲν ἐξώδευε γιατὶ δὲν εὕρισκε εὐκαιρία νὰ τὰ ξοδέψῃ....

Οἱ δυὸ αὐτοὶ δειλοὶ ἄνθρωποι, ἐγνωρίζοντο τώρα ξαφνικά, ἐμπιστεύονταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, μιλοῦσαν ἐλεύθερα ἔπειτα ἀπὸ τὸν περιορισμὸ ποὺ εἶχαν ἐπιβάλει τόσα χρόνια στὸν ἑαυτό τους. Ἐδείπνησαν μαζύ. Ἔδωσαν ραντεβοῦ γιὰ τὸ ἑπόμενο βράδυ.

Ἀλλὰ συμφώνησαν νὰ μὴ φανερώσουν τίποτα στοὺς νεαροὺς ἀστείους καὶ ἐξακολούθησαν νὰ δείχνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ γράμματα ποὺ ἐλάβαιναν χωρὶς νὰ τὰ ἔχουν γράψει.

Καὶ οἱ νεαροὶ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος Μπεκὲρ εἶχαν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους τὴν ἐντύπωσι πὼς τοὺς κοροΐδεψαν, ὅταν ὁ κὺρ Λογαριασμὸς τοὺς ἀνήγγειλε ἕνα βράδυ :

— Φίλοι μου, παντρεύομαι... Ἀγοράσαμε ἕνα μικρὸ σπίτι στὴν Προβηγκία... Παίρνω τὴν κυρία μὲ τὸ σκυλάκι, ἀπὸ ἀπέναντι, ξέρετε... Καὶ σᾶς λέω χαίρετε κι' εὐχαριστῶ !

PAUL REBOUX

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 9ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

γοριὰ εἶναι ἡ ποίησις... ἀλλὰ καὶ τὸ χασὶς καὶ τὸ ὄπιο...

Καὶ ἕνα βράδυ ποὺ νοιώθει ἀσήκωτο πιὰ τὸν πόνο αὐτῆς τῆς ζωῆς, χωρὶς ἀγάπη, παίρνει τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Καταφεύγει σ' ἕνα ἄθλιο καφενεῖο καὶ γράφει βιαστικὰ δυὸ λέξεις στὸν Μπρεβίλλ :

«Σκοτώνομαι γιατὶ εἶμαι ἄχρηστος καὶ ἐπικίνδυνος στὸν ἴδιο μου τὸν ἑαυτό...Δεῖξτε στὴν Ζὰν τὸ φρικτό μου παράδειγμα. Ἂς δῇ ποῦ ὁδηγεῖ ἡ τρελλὴ αὐτὴ ζωή : Στὴν τρέλλα, στὴν τέλεια ἀναισθησία...».

Ἔπειτα, βγάζοντας ἕνα κοινὸ μαχαῖρι ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ φράκου του, τὸ βυθίζει στὸ στῆθος του καὶ πέφτει ἀναίσθητος ψιθυρίζοντας τὸν τελευταῖο στίχο τοῦ σοννέτου του «πρὸς τὴν Ἄγνωστη» ποὺ μάταια ἤλπισε νὰ συναντήσῃ :

«Ὢ ἐσὺ ποὺ θ' ἀγαποῦσα, ὢ ἐσὺ ποὺ τὸ ἤξερες...».

⁂

Ἀλλὰ ὁ θάνατος δὲν τὸν χρειαζόταν ἀκόμα. Ἔπρεπε νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ διασχίσῃ ὅλη τὴν κόλασι τῆς τέχνης καὶ τοῦ πόνου καὶ νὰ γένῃ ὁ μεγάλος τραγουδιστής, ὁ πιὸ μεγάλος ἴσως ποὺ γεννήθηκε ποτέ, τῆς ἀνθρώπινης ἀβύσσου καὶ τῆς ἀπελπισίας.

LOUIS GERIN

Η ΚΥΡΙΑ ΚΙΟΥΡΙ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 7ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

διαταγὴ γιὰ τὸ μπαμπᾶ: Ἀπόλυσις.

Ὁ Ἰβάνωφ, ὁ διευθυντὴς τοῦ γυμνασίου, εἶχε τιμωρήσει τὸν ἀνυπότακτο ὑφιστάμενό του. Κέρδισε τὴν μάχην.

Ἀλλὰ τὴ γνωριμία μὲ τὴν δυστυχία τὴν ἔκαμε ἡ Μάνια πρὶν δυὸ ἀκριβῶς χρόνια, τὸ Γενάρη τοῦ 1876. Εἶχαν ἀναγκασθῆ νὰ πάρουν στὸ σπίτι οἰκοτρόφους. Λοιπὸν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τύφο καὶ τὸν μετέδωσε στὴν Μαρόνια καὶ τὴν Ζόζια. Τί φρικτὲς ἑβδομάδες ! Στὸ ἕνα δωμάτιο ἡ μητέρα προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ βῆχα της καὶ στὸ ἄλλο τὰ δυὸ παιδιὰ ἔκαιγαν ἀπ' τὸν πυρετό.

Μιὰ Τετάρτη ὁ πατέρας πῆγε τὰ ἄλλα παιδιὰ—τὸν Ζοζέφ, τὴν Ἔλα καὶ τὴν Μάνια— στὸ σπίτι τῆς μεγαλείτερης ἀδελφῆς του. Ἡ Ζόζια, ντυμένη στ' ἄσπρα ἦταν ξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα μικρὸ φέρετρο. Φαινόταν νὰ χαμογελάῃ κι' εἶχε τὰ χέρια σταυρωμένα ἐμπρός. Θαυμάσια ὤμορφη ἡ Ζόζια, παρ' ὅλο ποὺ τῆς εἶχαν κομμένα τὰ μαλλιά.

Ἦταν ἡ πρώτη ἐπαφὴ τῆς Μάνιας μὲ τὸν θάνατο. Ἦταν ἡ πρώτη κηδεία ποὺ ἀκολούθησε, ἐνῷ ἡ Μαρόνια παραμιλοῦσε ἀπ' τὸν πυρετὸ στὸ κρεββάτι της κι' ἡ μητέρα, ἀνίκανη νὰ περπατήσῃ, παρακολουθοῦσε ἀπ' τὰ παράθυρα τὴν μικρή, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ ταξεῖδι ποὺ δὲν ἔχει γυρισμό....

……

Πέντε ἡ ὥρα. Ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ οἱ ὑπηρέτες σηκώνουν τὸ τραπέζι κι' ἀνάβουν τὶς λάμπες τοῦ πετρελαίου. Εἶνε ἡ ὥρα τῆς μελέτης. Οἱ οἰκότροφοι τῶν Σκλοντόβσκι φεύγουν γιὰ τὰ δωμάτιά τους. Σὲ λίγο μιὰ ἐνοχλητικὴ ψαλμωδία ἀκαθόριστης προελεύσεως σηκώνεται. Γιὰ χρόνια ἡ ψαλμωδία αὐτὴ θὰ εἶνε τὸ λάϊτ-μοτὶβ τῆς ζωῆς τῶν Σκλοντόβσκυ.

Εἶνε οἱ οἰκότροφοι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ μελετήσουν σιγά. Ὁ ἕνας τὰ λατινικά του, ὁ ἄλλος τὴν ἱστορία του, ὁ τρίτος τὰ προβλήματά του, δημιουργοῦν ὅλη αὐτὴ τὴν ἀφόρητη «συμφωνία».

Σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ ἐργοστασίου ἐκείνου τῆς γνώσης ἀκούονται στεναγμοί, παράπονα... Πόσες φορὲς ὁ καθηγητὴς δὲν χρειάστηκε νὰ διώξῃ τὴ μαύρη ἀπόγνωσι ἀπ' τὶς ψυχὲς τῶν οἰκοτρόφων του, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐκφρασθοῦν στὴν ἐπίσημη ρωσσικὴ γλῶσσα...

Ἡ μικρὴ Μάνια δὲν ἔχει ἰδέαν αὐτῶν τῶν βασάνων. Ἡ μνήμη της εἶνε τέτοια, ὥστε μαθαίνει σὲ πολὺ λιγώτερες ὧρες τὰ ποιήματά της καὶ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ τὴν φθονοῦν.

Κι' ἐκεῖνο ποὺ προτιμάει εἶνε νὰ... σὰν ἀπόψε... νὰ καθήσῃ στὸ μεγάλο τραπέζι νὰ στηρίξῃ τὸ κεφάλι της στὰ χέρια της καὶ νὰ σκύψῃ πάνω στὸ βιβλίο. Καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς φωνὲς τῆς ἄτακτης Ἔλας.

Ἔτσι σὰν ἀπόψε...

Σιγὰ-σιγὰ γοητευμένη ἀπὸ τὸ διάβασμα φεύγει καὶ πάει σὲ ἄλλους κόσμους...

Αὐτὲς οἱ στιγμὲς τῆς τέλειας ἀπομόνωσης εἶνε οἱ μόνες ποὺ ξαναβρίσκει τὴν ἀνεμελιὰ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας. Διαβάζει ἀνάκατα σχολικὰ βιβλία, ποιήματα, περιπέτεες ἢ τεχνικὰ βιβλία παρμένα ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τοῦ πατέρα της.

Ἔτσι ξεχνιέται γιὰ πολλὲς ὧρες... Ξεχνιέται καὶ ξεχνάει τοὺς Ρώσσους σπιούνους, τὸν ἐπιθεωρητὴ Χόρνμπεργκ! Ξεχνᾷ τὸ κουρασμένο ἀπ' τὶς φροντίδες πρόσωπο τοῦ πατέρα, τὸν βῆχα τῆς μητέρας, τὴν μικρὴ λευκὴ Ζόζια στὸ φέρετρό της.

Καὶ ξαφνικὰ ξαναγυρίζει στὴ σκληρὴ πραγματικότητα, ποὺ εἶνε ἡ ἀπελπιστικὴ κατάστασις τῆς μαμᾶς.

Καὶ τὸ καταλαβαίνει ἡ μικρὴ Μάνια πώς, παρὰ τὴν μεγάλην της ἀγάπη, παρὰ τὴ φλογερή της ἐπιθυμία, τὶς θερμὲς προσευχές, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ ἀπ' τὰ γαμψὰ νύχια τοῦ χάρου, ποὺ ἔρχεται... ἔρχεται...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Τὴν πειὸ μεγάλη οἰκονομία ἐπιτυγχάνετε ἂν βάφετε μόναι σας τὰ περσινά σας φορέματα μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI. Θὰ γίνουν καινούργια καὶ μοδέρνα.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀπογοητευμένην, Θεσσαλονίκην.—Μὴν αἰτιᾶσθε τοὺς ἄλλους. Χωρὶς νὰ τὸ θέλετε ἐσεῖς δημιουργήσατε αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἀγαπητή μου φίλη. Παίζοντας μὲ τὸν ἔρωτα, πιαστήκατε στὰ δίχτυα τοῦ φτερωτοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Τὸ φλὲρτ ἀπὸ ἕνα ἑλκυστικὸ παλληκάρι σᾶς ἐνθουσίασε στὴν ἀρχή, σᾶς σαγήνεψε καὶ δὲ σκεφθήκατε πὼς ὁ Δὸν Ζουὰν, μὲ τὸν ὁποῖον τόσον ἄγρια φλερτάρατε, μποροῦσε νὰ σᾶς ξεγελάση. Ἡ περιπέτεια αὐτή, ἂν δὲν τὴν σταματήσετε, μικρούλα μου, φέρει πολὺ δυσάρεστες συνέπειες ποὺ θὰ ξεσπάσουν ἄσχημα. Σταματῆστε τὸ παιχνίδι αὐτό. Κάντε τὴν καρδιά σας πέτρα καὶ ἐπιχειρήσετε ἕνα ταξειδάκι στὰ Ἰωάννινα, ὅπου μένει ἡ ἀδελφή σας, ποὺ εἶναι τόσο εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της. Κοντὰ στὸ ἀγαπημένο ζευγαράκι καὶ μέσα στὴ ζεστὴ φωληά τους θ' ἀναζωογονηθῆτε, θὰ ξεχάσετε τὸ φλέρτ σας καὶ τὸν ἑλκυστικὸ νέο, ποὺ ξελογιάζει ὅλα τὰ κορίτσια, ποὺ ἔχει φήμη κατακτητοῦ καὶ ποὺ αὐτὸς δὲ μπορεῖ νάναι καλὸς σύζυγος. Αὐτὴ τὴ συμβουλὴ σᾶς δίνω, ἀγαπητή μου... Μὴν καθυστερήσετε ὅμως τὸ ταξειδάκι σας, γιατὶ ὕστερα θάναι ἀργά. δὲ θάχετε τὴ δύναμι, οὔτε τὸ θάρρος ν' ἀντιστῆτε στὸν πειρασμό.

Μαργ. Ν., Βόλον.—Τὴ θέσι ποὺ ζητᾶτε στὴν Ἀθήνα, ἀγαπητὴ φίλη, δὲ θάταν προτιμότερο νὰ τὴ ζητήσετε στὸ Βόλο, ὅπου ἔχετε γνωρίμους καὶ φίλους; Μοῦ λέτε πὼς στὴν πατρίδα σας ντρεπόσαστε νὰ δουλέψετε καὶ θὰ προτιμούσατε νὰ ἐργασθῆτε σὲ ἄλλη πόλι, θέλετε νάσθε μακρυὰ ἀπ' τοὺς δικούς σας. Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ντροπή. Πόσες ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες ξεπέσανε, καὶ πόσα κορίτσαι ποὺ ἀνατράφηκαν μέσα στὸ πούπουλο καὶ τὸ χρυσάφι ζήτησαν στὴν ἔντιμη δουλειὰ παρηγοριά!! Ἔχω τὴ γνώμη πὼς οἱ γνωστοί σας θὰ ἐκτιμήσουν τὸ θάρρος σας, τὴν ἐγκαρτέρησί σας καὶ θὰ σᾶς ὑποστηρίξουν ὅσο μποροῦν. Ἀφοῦ μάθατε τόσο καλὰ γραφομηχανή, δὲ θὰ μπορούσατε νὰ βοηθήσετε τὸν ἀδελφό σας, ποὺ ἀνέλαβε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασία τοῦ πατέρα σας; Σκεφθῆτε αὐτὲς τὶς ἀπόψεις ποὺ σᾶς γράφω... Ἂν ὅμως γιὰ οἱονδήποτε λόγο δὲ θέλετε νὰ μείνετε στὸ Βόλο, τότε ἀπευθυνθῆτε στὸ Γραφεῖο Εὑρέσεως Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων, ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26. Λειτουργεῖ κάθε Πέμπτη καὶ Σάββατο 3—5 μ. μ.

Ε. Μ. Ἐνταῦθα.— Στὸ γράμμα σας εἶσθε ἀπελπισμένος καὶ καυτηριάζετε τὰ μπαὶν μίξτ, λέγοντες πὼς εἶναι Σόδομα καὶ Γόμορα. Παρακαλεῖτε ὅλους ὅσοι γράφουν νὰ κάνουν μιὰ σταυροφορία ἐναντίον τῆς κακῶς ἐννοουμένης χειραφετήσεως τῆς γυναίκας καὶ τοῦ κοριτσιοῦ. Νομίζετε πὼς τὸ σημερινὸ κορίτσι δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ καλὴ σύζυγος καὶ νοικοκυρά, γιατὶ βρίσκεται διαρκῶς ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της. Δυστυχῶς δὲ μπορεῖ κανένας ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι ὅμως στὸ χέρι τοῦ συζύγου νὰ μὴν ἐγκρίνῃ αὐτὴ τὴν ἐξέλιξι καὶ ν' ἀποτρέψῃ τὴ γυναῖκα του «νὰ ριχθῇ μὲ τὰ μοῦτρα» στὸ ἐξωφρενικὸ αὐτὸ γλέντι. Ἐσεῖς ποὺ ἔχετε σκοπὸ νὰ παντρευθῆτε καὶ νὰ φτιάσετε οἰκογένεαι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρετε γυναῖκα ποὺ ν' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὸ γλέντι καὶ ποὺ δὲ μένει λεπτὸ στὸ σπίτι της. Ἂν εἶναι συνηθισμένη σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ γλεντιοῦ, δὲ θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ τὴν περιορίσετε. Σ' αὐτὸ εἶμαι ἀπόλυτα σύμφωνη μαζύ σας. Διαλέξετε λοιπὸν γιὰ συντρόφισσα τῆς ζωῆς σας ἕνα νοικοκυροκόριτσο, μιὰ καλὴ κοπελλίτσα, ποὺ συνήθισε ἀπὸ μικρὴ στὴν οἰκογενειακὴ πειθαρχία, ποὺ ξέρει τί θὰ πῇ καθῆκον, τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ συνεπάγεται ὁ γάμος. Κι' αὐτὰ τὰ κορίτσια δὲ λείπουν. ἀγαπητὲ κύριε, εἶναι κρυμμένα διαμάντια ποὺ πρέπει κανένας νὰ φροντίσῃ ν' ἀνακαλύψῃ.

Χρυσοῦλα Ι., Πειραιᾶ.— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραῖο γραμματάκι σας. Μοῦ λέτε πὼς σᾶς ἔδωσα θάρρος καὶ τὴ θέλησι νὰ ζήσετε καὶ νὰ ἐργασθῆτε. Προσθέτετε ὅμως πὼς ἔρχονται στιγμὲς ἀπογοητεύσεως ποὺ σᾶς τσακίζουν. Αὐτὲς τὶς στιγμὲς πρέπει νὰ προσπαθῆτε νὰ τὶς γεμίζετε ὅσο μπορεῖτε μὲ ἀσχολίες ποὺ νὰ σκοτώνουν τὴ μελαγχολία σας. Σᾶς ἔσωσα ἀπ' τὴν αὐτοκτονία—μοῦ γράφετε—καὶ μ' εὐγνωμονεῖτε... Μὴν ἀφήσετε ὅμως νὰ σᾶς καταπαίρνῃ ἡ παληὰ μελαγχολία, ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὴν τρέλλα. Ἀντιδρᾶτε ὅσο μπορεῖτε, ἀγαπητή μου φίλη, καὶ διασκεδάζετε τὴ λύπη ποὺ ἐξακολουθεῖ κάποτε νὰ μαυρίζῃ τὴ ζωή σας. Μὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς καταπάρῃ πάλι ἡ ἀπόγνωσι ποὺ φέρνει τὴ νευρασθένεια.

Ἄλυτον Γρῖφον, Πειραιᾶ.—Μοῦ λέτε πὼς τὸ ψευδώνυμό σας δικαιολογεῖ τὸ χαρακτῆρα σας καὶ πὼς καὶ σεῖς ἡ ἴδια δὲ μπορεῖτε ὡρισμένες στιγμὲς νὰ καταλάβετε ἂν εἶσθε καλὴ ἢ κακιά, εἰλικρινὴς ἢ ὕπουλη, ἐπιπολαία ἢ λογική. Δὲν καταλαβαίνετε τὸν ἑαυτό σας καὶ αὐτὸ σᾶς στοιχίζει. Εἶσθε ὅλο ἀντιθέσεις καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅλοι σᾶς παρεξηγοῦν. Γιατί ὅμως σᾶς κακοφαίνεται τόσο πολύ, ἀφοῦ οὔτε σεῖς ἡ ἴδια καταλαβαίνετε τὸν ἑαυτό σας; Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνετε πιὸ ἁπλῆ, νὰ δοκιμάσετε νὰ χειραφετήσετε τὸν ἑαυτό σας; Τότε θὰ γίνετε πιὸ συμπαθητικὴ καὶ γιὰ ὅλο τὸ περιβάλλον σας δὲ θὰ εἶσθε γρῖφος ἄλυτος, σὰν τώρα, ὅπως καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας; Δὲ θὰ θέλατε ν' ἀλλάξετε τακτική; νὰ δοκιμάσετε νὰ φτιάσετε τὸ χαρακτῆρα σας, νὰ διαπαιδαγωγήσετε τὸν ἑαυτό σας καὶ νὰ γίνετε καλλίτερη; Δοκιμάστε. Ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσετε μὲ λίγη καλὴ θέλησι.

Μ. Μιχ., Ἐνταῦθα.— Μοῦ γράφετε πὼς ἔχετε περίεργο χαρακτῆρα καὶ δὲν εὐχαριστιέσθε μὲ τίποτε καὶ πὼς γκρινιάζετε διαρκῶς. Μὲ παρακαλεῖτε νὰ σᾶς γιατρέψω ἀπ' αὐτή σας τὴν ἀρρώστεια. Μήπως ὅμως μπορεῖ κανένας στὸ τέταρτο μιᾶς στήλης νὰ θεραπεύσῃ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ ἕνα ἐλάττωμα; Χρειάζεται δόσις καλῆς θελήσεως, ἐπιβολὴ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ κατορθώσῃ κανεὶς νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἔντασι τῆς γκρίνιας ἢ καὶ νὰ τὴν μετριάσῃ. Ἕνα πρᾶμμα μονάχα θέλω νὰ τονίσω, ἀγαπητή μου φίλη. Σκεφθῆτε πόσες ἄλλες δυστυχισμένες ὑπάρξεις ὑπάρχουν στὸν κόσμο ποὺ στεροῦνται καὶ τὸ ψωμί, πόσες ἀπόκληρες κοπέλλες βρίσκονται στὸ δρόμο καὶ πόσοι ἄρρωστοι δὲν ἔχουν τὰ μέσα γιὰ νὰ γιατρευθοῦν! Δὲν εἶναι ἁμαρτία λοιπὸν ὅσες ἔχουν τὰ μέσα καὶ εἶναι δαψιλὰ προικισμένες ἀπ' τὴ Μοῖρα νὰ γκρινιάζουν καὶ μὲ τὴ γκρίνια τους νὰ βασανίζουν τοὺς ἄλλους; Μὴ θυμώνετε γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς γράφω, ἀγαπητή μου φίλη. Ἐσεῖς μοῦ δώσατε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς μιλήσω σὰ μητέρα ἢ μεγάλη ἀδελφή. Ἂν ὁ ἄνδρας σας παραβλέπῃ αὐτὴ τὴν ἀδικαιολόγητη γκρίνια σας, εἶναι γιατὶ εἴσαστε ὤμορφη καὶ χαριτωμένη καὶ γιατὶ σᾶς ἀγαπάει. Δὲ σᾶς φαίνεται ὅμως πὼς μπορεῖ νὰ κουρασθῇ γρήγορα καὶ νὰ ζητήσῃ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του τὴν εὐθυμία καὶ τὴ χαρά;

Ἐλεονώραν Χ., Πάτρας.—Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ γράμμα σας καὶ σᾶς συγχαίρω ἐγκάρδια γιὰ τὶς ἀλτρουϊστικὲς καὶ ἀνθρωπιστικὲς ἰδέες σας. Εἶναι τόσο σπάνια τὰ κορίτσια ποὺ ἔχουν τέτοιες ἰδέες στὴ σημερινὴ ἐποχή, ὅπου ὁ ἐγωϊσμὸς εἶναι τὸ πρῶτο πλάνο! Ἡ ἰδέα σας ν' ἀποτελέσετε μιὰ ἐκπολιτιστικὴ ὁμάδα κοριτσιῶν μὲ μορφωτικὸ πρόγραμμα, ποὺ νὰ διαδώσετε εὐρύτερα μ' ἐνθουσίασε, ἀγαπητὴ φίλη. Σᾶς δίνω μιὰ συμβουλή: Συνεργασθῆτε μὲ τὸ μορφωτικὸ σύλλογο Πατρῶν καὶ ἐπικοινωνήσετε μὲ τὴν πρόεδρο Κα Λαμπρινὴ Σοφῆ, πρώτης τάξεως κυρία, ποὺ θὰ σᾶς κατατοπίσῃ.

Ἂν ἐπιτύχετε στὸ σκοπό σας, θ' ἀποτελέσετε μέσα στὰς Πάτρας ἕνα κέντρο πολιτισμοῦ. Μοῦ λέτε πὼς πρὸς τὸ παρὸν ἡ ὁμάδα σας εἶναι μικρή... καὶ αὐτὸ σᾶς ἀπογοητεύει. Τί σημασία ἔχει ὅμως αὐτό; Ὁ σπουδαῖος Ρῶσσος συγγραφεὺς Τσέχωφ μᾶς λέγει στὸ ἀριστουργηματικὸ θεατρικό του ἔργο «Τρεῖς ἀδελφές»: «Σήμερα εἶσθε τρεῖς, αὔριο θὰ διπλασιασθῆτε. Θὰ τριπλασιασθῆτε. Θὰ πληθύνετε διαρκῶς σκορπῶντας τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ γύρω σας. Θὰ σᾶς παρεξηγήσουν, θὰ σᾶς ἐμπαίξουν, θὰ σᾶς λιθοβολήσουν ἴσως... Θάσθε ὅμως οἱ πρωτοπόροι μιᾶς ὡραίας ἰδέας». Τὸ ἴδιο λέγω κι' ἐγὼ σὲ σᾶς... Σχηματίστε τὴν ὁμάδα σας... ἡ κάθε μία ἀπὸ σᾶς θὰ βρῇ νέας ὀπαδοὺς ποὺ θὰ προσηλυτίσῃ. Τὸ πρόγραμμά σας εἶναι ὡραιότατο καὶ χριστιανικό. Θρησκεία, ἀλληλεγγύη, ἀγάπη, ἀλτρουϊσμός. Αὐτὰ τὰ τέσσερα ὡραῖα λόγια ποὺ θ' ἀποτελέσουν τὸ πρόγραμμά σας θἆναι ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς ἐκπολιτιστικῆς προσπάθειας. Σᾶς συγχαίρω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ σᾶς λέω : Μπρός.

DIANA

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ Α. Ε

ΧΑΥΤΕΙΑ ΤΗΛΕΦ. 30.091

ΕΔΩΔΙΜΑ - ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ, ΚΡΥΑ ΦΑΓΗΤΑ

ΦΡΟΥΤΑ, ΠΟΥΛΕΡΙΚΑ, ΑΡΤΟΣ.

Ο ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΟΝΤΥΛΑΣΙΟΝ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 2ας ΣΕΛΙΔΟΣ]

στὴ μόδα ὁριστικὰ τὶς ὀντυλασιόν.

— Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

— Σᾶς παρακαλῶ, Μαρσέλ, χτενίστε με ἀμέσως, πρέπει νὰ προγευματίσω στοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας.

— Λυποῦμαι πολύ, κυρία μου, βλέπετε, κρατῶ ἄλλη πελάτισσα.

— Πόσα πληρώνει;

— Δέκα φράγκα.

— Πάρε εἴκοσι.

Ἡ πελάτισσα μισοχτενισμένη, δὲν θέλει νὰ ὑστερήσῃ.

— Πάρε πενῆντα.

Τὸ πείραμα τῆς πλειοδοσίας ἐπέτυχε θαυμάσια. Ἡ τιμὴ τῆς κομμώσεως μὲ μασιὰ σὲ λίγο ἀνέβηκε σὲ φανταστικὰ ὕψη.

— Ἀλλό! Ἀλλό! Εἶναι γιὰ μιὰ κόμμωσι «Μαρσέλ».

— Ἀδύνατον, κυρία μου, τὸ σαλόνι εἶναι ὑπερπλῆρες.

— Θὰ πληρώσω τὴν τιμὴ ποὺ χρειάζεται.

— Εἶναι διακόσια φράγκα.

— Ἐλᾶτε ἀμέσως. Σᾶς δίδω τριακόσια.

Ὅλες οἱ καθὼς πρέπει κυρίες ἤθελαν νὰ τοὺς κάμῃ τὴν κόμμωσί τους ὁ καλλιτέχνης.

Σύντομα ἔγινε μανία, πάθος.

— Ὅταν ἔβαλα κατὰ μέρος ἕνα ἑκατομμύριο σὲ χρυσό, μοῦ εἶπε ὁ Μαρσέλ, θέλησα νὰ ζήσω.

— Τί ἡλικία εἴχατε τότε;

— Σαρανταπέντε χρονῶν. Ἦταν ἡ δεκάτη τρίτη Ἰουλίου 1897. Στὶς δεκατέσσερες δὲν ὑπῆρχε πιὰ Μαρσέλ. Εἶχα ξεσηκώσει τὸ κατάστημα στὴ διάρκεια τῆς νύχτας. Τὰ εἶχα ὅλα πάρει, καθρέφτες, μασιές, ψαλίδια. Οἱ πρωϊνὲς πελάτισσες δὲν βρῆκαν παρὰ ξεφρεσκαρισμένη ταπετσαρία.

Ὁ Μαρσὲλ πέθανε. Παρεχώρησε τὴ θέσι του στὸ Γιάννη, στὸν Ἐρρῖκο, στὸ Μιχάλη κλπ. Ὅλα τὰ ὀνόματα πέρασαν. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες ἐργατῶν ζοῦν ἀπὸ τὴν τέχνη ποὺ ἀνεκάλυψε ὁ μικρὸς κομμωτής. Εἶναι μιὰ μεγάλη βιομηχανία, ποὺ εὐημερεῖ ἢ καλλίτερα μιὰ μεγάλη δουλειά. Καὶ ποιὰ ἤτανε ἡ ἀρχή της; Ἕνα ἁπλὸ τέχνασμα. Μὰ πρὸ πάντων ἕνας ἄνθρωπος ἐνεργητικός, ποὺ ἔκαψε τὶς περροῦκες, τὰ ψεύτικα μαλλιά, τὰ μπουκλάκια καὶ ποὺ ἔδωσε σὲ ὅλες τὴ δυνατότητα νὰ ὀντυλάρουν τὰ μαλλιά των τόσο καλά, ὥστε νὰ φαίνωνται φυσικά.

Στὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τὸ σωματεῖο τῶν κομμωτῶν ἔστησε ἀνδριάντα. Ὠνομάζονταν Μαρσὲλ Γκρατό. Ἦταν γυιὸς ἑνὸς λιθοξόου.

Ἔγινε ὁ μεγάλος Μαρσέλ.

Πέστε, δὲν νομίζετε ὅτι ἔγινε διάσημος ὑπηρετῶντας τὴν ὠμορφιά;

MICHELLE DEROYER

"L' ART ET LA MODE,,

εἶναι ὁ τίτλος τοῦ ἐκλεκτοῦ μηνιαίου φιγουρινιοῦ ποὺ ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ συμβουλεύεται κάθε κυρία ποὺ θέλει νὰ ἐπιτυγχάνῃ κομψὴν ἐμφάνισιν.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος

VOICI LA MODE

Περικλέους 54

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ κυρία Κλειὼ Παναγιωτάκη τυγχάνει γενικὴ ἀντιπρόσωπος τῶν περιοδικῶν μας «Νέος Κόσμος», «Γυναῖκα», «Ἀθλητικὸν Βῆμα», «Ἐργασία» καὶ «Νεοελληνικὰ Γράμματα» διὰ τὴν Συρίαν, Κύπρον, Παλαιστίνην, εἶνε δὲ ἐντεταλμένη νὰ ἐγγράφῃ συνδρομητὰς καὶ νὰ εἰσπράττῃ συνδρομάς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Διαιτητικὴ ὑγιεινὴ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

τοῦ γεύματος. Εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ ἀποκτήσετε τὴ συνήθεια αὐτή.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΠΟΤΑ ;

«Τὸ νερό, τὸ κρασί, σὲ μικρὴ ποσότητα. Προσοχὴ στὸ γάλα».— Εἶναι ἐξαίρετη ἡ συνήθεια νὰ πίνετε ἕνα ποτῆρι νερὸ ὅταν ξυπνᾶτε τὸ πρωΐ, ἕνα μισὴ ὥρα πρὸ τοῦ μεσημβρινοῦ γεύματος, ἀκόμη ἕνα κατὰ τὶς ἕξ ἢ ἑπτὰ τὸ βράδυ καὶ τὸ τελευταῖο τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμηθῆτε. Τὸ νερὸ βρίσκοντας ἔτσι τὸν στόμαχο ἄδειο δὲν παραμένει πολὺ μέσα σ' αὐτὸν καὶ περνᾶ εὔκολα εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλῆνα, κατόπιν εἰς τὸ αἷμα καὶ ἔτσι καταπραΰνει γρήγορα καὶ ἀποτελεσματικὰ τὴν δίψα. Ὅποιος ἀκολουθεῖ τὴν τακτικὴ αὐτή, δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πίνῃ κατὰ τὰ γεύματα καὶ γιὰ νὰ κατεβαίνουν οἱ τροφὲς γρήγορα εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μασσᾶ καλά, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι κεφαλαιώδους χρησιμότητος.

Πολὺ λίγο κρασὶ (ὄχι χημικὸ) ἢ λίγη μπύρα δὲν κάνουν κακό.

Τὸ νερὸ πρέπει νὰ τὸ πίνετε νηστικοί, τὸ δὲ κρασὶ κατὰ τὰ γεύματα μόνον. Τὸ γάλα δὲν εἶναι καθόλου ὠφέλιμο νὰ τὸ πίνῃ κανεὶς κατὰ τὰ γεύματα.

«Ποικίλλετε τὰ γεύματά σας».—Ὁ ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀλλαγῶν. Καὶ ἡ πιὸ ὑγιεινὴ δίαιτα ἀκόμη, ὅταν εἶναι ὁμοιόμορφη, μᾶς κουράζει. Πρέπει λοιπὸν νὰ ποικίλλωμε τὰ γεύματά μας ὅσο μποροῦμε περισσότερο. Μποροῦμε ἐπίσης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, νὰ ἀπομακρυνώμεθα λιγάκι ἀπὸ τὴν αὐστηρὰ δίαιτά μας.

Τὸ ὑγιεινότερο πρόγευμα πρέπει νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ φροῦτα τῆς ἐποχῆς πολὺ ὥριμα, ψωμὶ καὶ βούτυρο, ἢ ἀπὸ γιαοῦρτι, ψωμὶ καὶ μέλι.

Μόνο κατὰ τὸ μεσημβρινὸ γεῦμα μπορεῖτε νὰ προσθέτετε κρέας. Τὸ γεῦμα αὐτὸ πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ὀρντὲβρ ἀπὸ χορταρικὰ πάντοτε, λίγο κρέας, μαῦρο ψωμί, πάστες, τυρὶ καὶ φροῦτα.

Τὸ ἀπόγευμα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τροφὴ μόνον οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐργάζονται χειρωνακτικῶς.

Τὸ δεῖπνον πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἐλαφρό, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ἀναπαυώμεθα ἥσυχα τὴν νύκτα. Δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ κανένα φαγητὸ ἀπὸ κρέας, ψάρι ἢ ἀλλαντικά. Ἀρκετὴ εἶναι μιὰ σούπα ἀπὸ χορταρικὰ (ὑπάρχουν περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ σούπα ἀντενδείκνυται) ἕνα αὐγό, δύο λαχανικά, τὸ ἕνα ὠμό, τυρί, μιὰ κρέμα, φροῦτο καὶ ψωμί.

Ὅσοι διάγουν καθιστικὴ ζωή, οἱ λεπτοφυεῖς καὶ οἱ ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ δειπνοῦν πολὺ ἐλαφρά.

Ὑποστηρίζομε μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι ὁ νατουρισμὸς εἶναι ἡ πιὸ ὑγιεινὴ δίαιτα γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ μποροῦμε νὰ διαβεβαιώσωμε ἐκείνους ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τὸν ἐφαρμόσουν, ὅτι ὅσον περισσότερο συνηθίζουν στὴν ὑγιεινὴ καὶ ἁπλῆ διατροφή, τόσο περισσότερον θὰ αἰσθάνωνται τὸν ἑαυτόν των νὰ ἕλκεται πρὸς τοὺς φυσικοὺς παράγοντας, δηλαδὴ τὸν ἀέρα, τὸν ἥλιο, τὸ νερό, τὰς ἀσκήσεις, ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶναι πηγὴ ζωῆς καὶ δημιουργοὶ ὑγείας καὶ αἰσιοδοξίας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ 1Η

1η Κλήρωσις 19 Νοεμβρίου 1937
2α » 17 Δεκεμβρίου 1937
3η » 17 Ἰανουαρίου 1938
4η » 14 Φεβρουαρίου 1938
5η » 14—30 Μαρτίου 1938

Ἐπὶ 50.000 ἀριθμῶν οἱ 22.500 κερδίζουν 31.260.000 δραχμ.

ΕΙΣ 5 ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

Μέγιστον κέρδος

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

ΔΡ. 3.000.000

Οἱ ἐξαγόμενοι εἰς ἑκάστην κλήρωσιν ἀριθμοὶ δὲν μετέχουσι τῶν ἑπομένων κληρώσεων.

ΚΡΑΤΗΣΑΤΕ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΣΥΝΕΧΩΣ ΔΙΑ ΝΑ ΤΥΧΕΤΕ ΤΩΝ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ.

Ἀγοράζετε ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ τὸ Λαχεῖον σας ἀπὸ τοὺς Πράκτορας τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου καὶ τοὺς ἐγκεκριμένους παρὰ τῆς Διευθύνσεως ἀντιπροσώπους αὐτῶν, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ μόνον ἐγγυᾶται ἡ Διεύθυνσις Κρατικῶν Λαχείων.

ΤΙΜΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ

Ἀκέραιον δραχ. 200 - Ἥμισυ δραχ. 100 - Τέταρτον δραχ. 50

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ἐπιχειρηματίαι

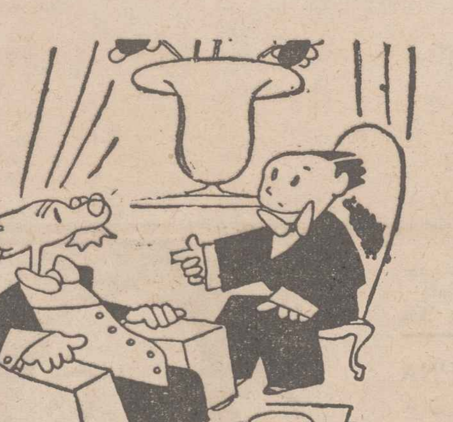

Ὁ πεθερός: Δίνω 100.000 φράγκα προῖκα στὴν κόρη μου....

Ὁ ὑποψήφιος γαμπρός: Βάλε ἀκόμη 20.000 φράγκα καὶ ἡ δουλειὰ εἶναι κλεισμένη !

Οἰκονομικὸ ἀμάξι !

— Τίποτε δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πιστεύῃ. Μοῦ εἶπαν : «καίει δύο γαλόνια στὰ 100 χιλιόμετρα». Λοιπόν, ἐγὼ ἔκαψα στὰ 50 χιλιόμετρα τὴν καροσσερὶ καὶ τρία στρέμματα δάσος !

Πλούτη

— Ὁ ἀδελφός σου εἶναι πολὺ πλούσιος;

— Ἀξίζει 2000 δηνάρια στὸ Κολοράδο.

— Τί πάει νὰ εἰπῇ αὐτό ;

— Τόσα δίνει ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸν πιάσουν ζωντανὸ ἢ πεθαμένο !

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πάλι αὐτή !

Η ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ εἶνε πάλι στὸ Παρίσι. Κάθε φορὰ ποὺ περνάει ἀπὸ τὴ Γαλλία κάνει μιὰ μεγάλη προμήθεια ἀπὸ καινούργιες τουαλέττες. Τὴν τελευταία φορὰ ἀγόρασε ἑκατὸν εἴκοσι φορέματα σ' ἕνα διάσημο οἶκο μόδας. Λοιπόν, ὅταν αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὴν ξαναεῖδαν στὶς αἴθουσες τοῦ ἴδιου καταστήματος, μιὰ πτωχὴ ὑπάλληλος ἐψιθύρισε:

— Πάλι αὐτή! Ὤ! Πόσα φορέματα χαλάει λοιπὸν μέσα σὲ δυὸ μῆνες!

— Ὁ ἀδιόρθωτος χαρτοπαίκτης

Ὁ ὀδοντογιατρὸς ἀφοῦ ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸ στόμα τοῦ πελάτου του, λέει :

— Ἀγαπητὲ κύριε, πρέπει νὰ κάνωμε ἕνα «μπρήτζ».

— Δὲν προτιμᾶτε καλλίτερα, γιατρέ μου, ἕνα πόκερ ;

— Ἕνα καλὸ ἀνδρόγυνο

Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ντὲ Β. φθάνουν στὴ Μασσαλία καὶ καταλύουν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ὅπου τοὺς προσφέρουν τὸ πιὸ ὡραῖο δωμάτιο.

— Μᾶς χρειάζονται δυὸ δωμάτια, λέει ὁ κόμης.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀπαντάει ταραγμένος ὁ ξενοδόχος, σᾶς φανταζόμουνα ἀνύπανδρους!...

Ἀνδισμένα καπέλλα

— Καλέ, ποῦ τὸ ψωνίσατε ; Στή.... λαχαναγορά !

— Καλὸς λογαριασμὸς

— Ὅταν θὰ παντρευθοῦμε, ἀγαπημένε μου, θέλω νὰ ἔχωμε τοὐλάχιστον τρεῖς ὑπηρέτες.

— Τρεῖς; Θἄχης ἀπάνω ἀπὸ τριάντα, ἀγαπημένη μου.... Ἀλλὰ ὄχι ὅλους μαζύ.

— Ὁ ἔξυπνος

Δυὸ καλοὶ φίλοι, ὁ Μάριος καὶ ὁ Ὀλὶβ, βρίσκονται στὸ νοσοκομεῖο. Ὑποφέρουν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ ρευματισμοὺς καὶ τοὺς θεραπεύουν μὲ μασσάζ. Τὰ κρεββάτια τους εἶναι κοντὰ τὸ ἕνα μὲ τἄλλο. Σὲ κάθε μασσάζ ὁ Μάριος ξεφωνίζει ἀπὸ πόνο, ἐνῷ ὁ Ὀλὶβ ὑφίσταται τὴ θεραπεία μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Μιὰ μέρα ὁ Μάριος χάνει τὴν ὑπομονή του κι' ὅταν ἔφυγε ὁ νοσοκόμος ρωτάει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει τὸν Ὀλίβ :

— Πές μου Ὀλὶβ, πῶς συμβαίνει ἐγὼ νὰ πονάω τόσο πολὺ κι' ἐσὺ νὰ φαίνεσαι τόσο εὐχαριστημένος ;

— Μὰ μὲ νομίζεις λοιπὸν τόσο βλάκα, ὥστε νὰ τὸν ἀφίνω νὰ μοῦ τρίβῃ τὸ ἄρρωστο πόδι μου; Τοῦ δίνω τὸ ἄλλο....

— Σωστοὶ ὁρισμοὶ

Ὁ Ζὺλ Μοᾶ ὁμιλεῖ :

— Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς στὸ Χρηματιστήριο πρέπει νὰ ἔχῃ τὴ σύνεσι τοῦ ἑρπετοῦ, τὴν αὐθάδεια τοῦ κοριοῦ, τὴν ψυχραιμία τοῦ ἀστακοῦ, καὶ τὴν ὀξυδέρκεια τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

— Γενναιοδωρία

— Ἐγώ, λέει ὁ κ. Ντυρὰν, ἔχω μιὰ γριὰ θεία ποὺ μοῦ στέλνει κάθε ἑβδομάδα 100 φράγκα. Μὲ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς σήμερα, αὐτὸ εἶναι σπουδαία βοήθεια...

— Κι' ἐγώ, ἀπαντάει ὁ κ. Ντυπόν, δὲν ξέρω πῶς θὰ τἄβγαζα πέρα ἂν δὲν εἶχα τὸν θεῖο μου Ἀριστείδη! Εὐτυχῶς κάθε φορὰ ποὺ μοῦ γράφει, μοῦ στέλνει 1000 πεντακόσια φράγκα.

— Καὶ σοῦ γράφει συχνὰ ὁ θεῖος σου ;

— Πρὸς τὸ παρόν, δὲν μοῦ ἔγραψε ἀκόμα !

— Στὸ στρατῶνα

— Ἔλα, Γιάννη, κάνε πιὸ γρήγορα! Πάντα ἀργοπορεῖς! Ἐμπρός, οἱ συνάδελφοί σου ξεκινοῦν κιόλας, πήγαινε τελευταῖος.

— Ἀλλά, κὺρ λοχία, δὲν μπορῶ, εἶναι κιόλας ἕνας ἄλλος τελευταῖος !

— Στὴ χαρτομάντιδα

— Θὰ ἤθελα νὰ μάθω τὸ μέλλον μου.

— Ἐγὼ ὄχι.

— Πῶς; Δὲν σ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθῃς τί θὰ σοῦ ἐπιφυλάσσῃ ἡ αὔριον;

— Ὤ, ἐγώ, ξέρεις, κατὰ βάθος ἀδιαφορῶ. Ἕνα πρᾶγμα μόνο θὰ ἤθελα νὰ μάθω: Τὸν τόπο στὸν ὁποῖο θὰ πεθάνω.

— Καὶ τὴν ἡμερομηνία ;

— Ὤ, ἡ ἡμερομηνία μοῦ εἶναι ἀδιάφορη!

— Μὰ γιατί λοιπὸν θέλεις νὰ μάθῃς τὸν τόπο ;

— Διάβολε! Γιὰ νὰ μὴν πάω ποτὲ ἐκεῖ!

— Καλὰ μαθήματα

Ὁ καθηγητὴς στοὺς μαθητάς του ζωγράφους :

— Ξέρετε, γιὰ νὰ πουλήσετε ἀκριβὰ τὰ ἔργα σας τί πρέπει νὰ βάλετε μέσα ;

— Ταλέντο, κύριε καθηγητά, συγκίνησι, ποίησι.

— Ναί, παιδιά μου, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὸν ἀγοραστή.

— Ἕνας τέλειος ὑπηρέτης

Ἕνας ὑπηρέτης ἀνοίγει τὴν πόρτα σ' ἕνα ἐπισκέπτη.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

— Νὰ ἰδῶ τὸν κύριο Σ.....

— Σχετικῶς μὲ ποιὰ ὑπόθεσι ;

— Σχετικῶς μ' ἕνα χρέος....

— Ὁ κύριος ἀνεχώρησε χθὲς γιὰ ἕνα ταξεῖδι.

— ....ποὺ ἤθελα νὰ τοῦ πληρώσω.

— Ἀλλὰ ὁ κύριος ἐπέστρεψε σήμερα τὸ πρωΐ.

— Ἄχ, αὐτοὶ οἱ φόροι !

Τριγύρω ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο ἔχει συγκεντρωθῆ πολὺς κόσμος. Ὁ ἄνθρωπος φωνάζει καὶ χειρονομεῖ:

— Δὲν εἶναι κατάστασις αὐτή! Πάλι νέος φόρος στὴ βενζίνη! Δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ ζήσωμε !

— Ἔχετε αὐτοκίνητα; τὸν ρωτάει ἕνας ἀπ' τὸ πλῆθος.

— Ὤ! ἂν ἦταν αὐτὸ μονάχα! Ὄχι, δὲν ἔχω αὐτοκίνητα, ἀλλὰ ἕνα ἀναπτῆρα !

Ἐφέτος διαθέτομεν τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν μὲ τὰς πλέον εὐθηνὰς τιμὰς σὲ ὑφάσματα ἐπίπλων κουρτινῶν καὶ ἐν γένει εἰδῶν ἐπιπλώσεως
Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
11 Φωκίωνος 11

— Μιλοῦν οἱ μυῖγες ;

ΜΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ ἐπιστημονικὴ ἐφημερὶς ἀναφέρει τὰ ἑπόμενα γεγονότα, τὰ ὁποῖα μεταδίδομεν χωρὶς ν' ἀναλαμβάνωμεν τὴν εὐθύνην τῆς ἀκριβείας. Κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, ἕνας Βρεττανὸς φυσιοδίφης ἀνεκάλυψε ὅτι οἱ μυῖγες ἔχουν μιὰ γλῶσσα, ἀσύλληπτη γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀκοή, μὲ τὴν ὁποίαν συνεννοοῦνται μὲ τὶς ἄλλες μυῖγες. Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ βόμβο ποὺ ἀκοῦμε τόσο συχνὰ καὶ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν γοργὴ κίνησι τῶν πτερύγων των, ἀλλὰ γιὰ ἐντελῶς ἰδιαίτερους ἤχους, σὰν νὰ συνομιλοῦσαν μεταξύ των μὲ τὴν προμελετημένη πρόθεσι νὰ συνεννοηθοῦν. Τὸ μηχάνημα ποὺ μετεχειρίσθη ὁ Ἄγγλος ἰατρὸς γιὰ τὶς παρατηρήσεις του, εἶνε τὸ μικρόφωνον. Ἔβαλε μιὰ μυῖγα, ἀπὸ τὶς κοινές, νὰ περιπατήσῃ ἀπάνω στὸ δίσκο τοῦ μικροφώνου. Οἱ κρότοι ποὺ ἐγίνοντο ἠκούσθησαν πολὺ εὐκρινῶς καὶ ἐντελῶς ἄλλοι ἀπὸ τὸν βόμβο τῶν πτερύγων. Ἐμοιαζαν σὰν μακρυνοὶ χρεμετισμοὶ ἀλόγου.

Ἐκέρδισε τὸ στοίχημα!

—Ἐστοιχημάτισα νὰ περάσω τὸν Ἀτλαντικὸ μέσα σὲ μιὰ βάρκα !

—Τί κάνεις αὐτοῦ ;